

Χ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΔΟΧΗ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
945

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΛΟΓΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΔΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

5 69 753
Χ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

τ. Δ)νοῦ τοῦ Β' Πολυταξίου Προτύπου τῆς Μαρασλείου Παιδ. Ἀκαδημίας

Διημερομηνία (Χ.)

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σύμφωνα με τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας
καὶ με ἐγκρίσιν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τὴν Δ' Τάξιν τῶν Δημ. Σχολείων
ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ

N. Αλκιώτης και Υιοί

ΑΥΤ. ΑΡΙΘ. Ε. ΣΤΕ. 2298 ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1919

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
945

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 1741|2047|723
Διεκπ. 1308|1310|566 Ἀθήνησι, 13 Σεπτεμβρίου 1932

Π ρ ο ς

Τὸν κ. Χαρίλαον Ἀθ. Δημητρακόπουλον

Ἐνταῦθα

Ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἀπὸ 18 Ἰουλίου καὶ 9 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. αἰ-
τήσεις ὑμῶν, δι' ὧν ὑπεβάλετε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἔγκρισιν τὰ ἐπτά
τεύχη βιβλίων τῆς Σειρᾶς σας «Τὰ θρησκευτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ
Σχολείου», ἧτοι: Α') Παλαιὰ Διαθήκη, Β') Καινὴ Διαθήκη, Γ')
Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Δ') Λειτουργική, Ε') Κατήχησις, ΣΤ')
Εὐαγγελικαὶ Περικοπαί, καὶ Ζ') Ποιήματα—Προσευχαί, γνωρίζο-
μεν ὑμῖν, Συνοδικῇ Διαγνώμῃ, ὅτι, παρακλήσει τῆς Ἱερᾶς Συνό-
δου, ἐξετάσας τὰ βιβλία ταῦτα ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος αὐτῆς Κύ-
ριος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ἀπεφάνθη, ὅτι οὐδὲν εἶπεν ἐν αὐτοῖς τὸ
ἀπᾶνδρον πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρ-
θοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

(Τ. Σ.) † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς

Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΙΑΝΗΣ

Ἀντιγραφή
Χ. Δημητρακόπουλος

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Χ. Δημητρα-
κοπούλου.

Χ. Δημητρακόπουλος

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ

1. *Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου*

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἦσαν γονεῖς τῆς Θεοτόκου. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαυὶδ. Ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς· πατρίδα των ἦταν ἡ Ναζαρέτ.

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἦσαν ἄτεκνοι καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα τέκνο.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκληση τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καί, ἂν καὶ ἦσαν γέροντες πιά, τοὺς ἐχάρισε μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ὠνόμασαν **Μαρία**.

Ἡ Παρθένος Μαρία αὐτὴ, εἶναι ἡ Θεοτόκος, ἡ Παναγία **Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

2. *Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου*

Οἱ γονεῖς τῆς Θεοτόκου ἀφιέρωσαν τὴ Μαρία στὸ Θεό. Τὴν ἐπῆγαν στὸν Ἱερό Ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅταν ἀκόμη ἦταν μικρὸ παιδί. Κατὰ τὴν εὐχή, ποὺ διαβάστηκε στὴν ἐκκλησία γιὰ τὴν εἴσοδο τῆς Μαρίας, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἀρχιερέας **Ζαχαρίας**. Αὐτὸς ἐπῆρε τὴ μικρὴ Μαρία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε κατ' εὐθεῖα στὰ **Ἅγια τῶν Ἁγίων** κι ἐκεῖ ἐδιάβασε τίς ἐκκλησιαστικὲς εὐχές, γιὰ τὴν ἀφιέρωση τῆς Μαρίας στὸ Θεό.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει στὶς 21 Νοεμβρίου τὰ **«Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου»**. Στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου ὑπῆρέτησε ἡ Μαρία δώδεκα χρόνια. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπέθαναν οἱ γονεῖς της. Τὴν προστασία τῆς Μαρίας τὴν ἀνάλαβαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ.

Αὐτοὶ ἀργότερα τὴν ἀρραβώνιασαν μὲ ἓνα συμπατριώτη τῆς τέκτονα (ξυλουργό), τὸν Ἰωσήφ.

3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ἡ Μαρία ἔμενε στὴ Ναζαρέτ. Ἦταν πολὺ ταπεινὴ καὶ εἶχε πάντοτε τὶς ἐλπίδες τῆς εἰς τὸ Θεό.

Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία . . .

Μιά ημέρα εξαφνα παρουσιάζεται εμπρός της ὁ Ἄγγελος Γαβριήλ καὶ τῆς λέει: «**Χαῖρε, κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ** εὐλογημένη **Σὺ ἐν γυναιξί!**» (δηλ. Χαῖρε χαριτωμένη Μαρία. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου. Εἶσαι εὐλογημένη Σὺ μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν).

Ἡ Μαρία ἐτρόμαξε κι ἔμεινε ἄφωνη! Ὁ Ἄγγελος ἐκατάλαβε τὴν ταραχὴ τῆς καὶ λέει: **Μὴ φοβάσαι, Μαριάμ! Ἡὺρες χάρη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἰδοὺ, θὰ γεννήσης υἱὸ καὶ θὰ τὸν ὀνομάσης Ἰησοῦ!** Αὐτὸς θὰ γίνῃ **μεγάλος, θὰ ὀνομασθῆ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου!**

Ἡ Μαρία ἐπῆρε λίγο θάρρος κι ἐρώτησε: **Καὶ πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ αὐτό;** Ὁ Ἄγγελος ἀποκρίθη: **Πνεῦμα Ἅγιο θὰ ἔλθῃ σὲ Σὲ καὶ θὰ Σὲ προστατέψῃ ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου** γι' αὐτὸ καὶ τὸ παιδί, **θὰ ὀνομασθῆ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ λυτρώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.**

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Μαρία ἔκλινε τὴν κεφαλὴ τῆς καὶ εἶπε: **Ἴδου ἐγὼ εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου** ἄς γίνῃ **κατὰ τὸ λόγο σου!** Κι ὁ Ἄγγελος ἐγίνε ἄφαντος.

Τὸν **Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου**, τὸν γιορτάζουμε στὶς 25 Μαρτίου.

4. Ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου

Ἡ Παναγία ἔπειτα ἀπὸ τὸ φρικτὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἔμεινε στὴν κατοικία τοῦ Εὐαγγελιστῆ καὶ Μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη, μαζί με τὴ μητέρα του, τὴ Σαλώμη, ποὺ ἦταν καὶ συγγενὴς τῆς. Ἀμα ἡ Θεοτόκος ἐνόησε τὸ θάνατό τῆς, ἀνέβη στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ προσευχήθη κι εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ἐπειτα ἐγύρισε στὴν κατοικία τῆς κι ἐτοιμάζε τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν κηδεῖα τῆς.

Ἡ παράδοση τῆς Θρησκείας μας βεβαιώνει, πὼς νεφέλες ἐσήκωσαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὰ μέρη, ποὺ ἔτυχε καθέννας νὰ διδάσκῃ καὶ τοὺς ἐσυγκέντρωσαν γύρω στὴν κλίνη τῆς Θεοτόκου. Ἡ Θεοτόκος εὐλόγησε τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὄλων τὸν κόσμον κι ἄφηκε τὴν Ἁγία τῆς ψυχὴ νὰ φτάσῃ στὰ χέρια τοῦ Υἱοῦ τῆς καὶ Θεοῦ!

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐσήκωσαν οἱ ἴδιοι τὸ φέρετρο μετὰ τὸ

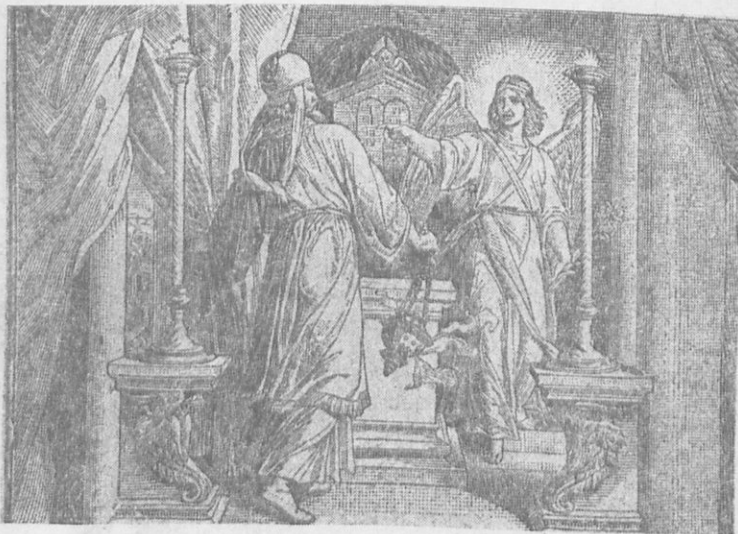
σεπτὸ λείψανο τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ ἐκήδεψαν σὲ τάφο σκαλισμένο στὴ ρίζα μεγάλου βράχου ἐπάνω στὸ "Όρος τῶν Ἑλαιῶν. Σ' ὅλη τὴν πορεία τῆς κηδείας ἀκούονταν ἀγγελικοὶ ὕμνοι. Ἐκεῖ ἐπάνω στὸν Τάφο τῆς Θεοτόκου ἔχτισε ἀργότερα ὠραιότατο ναὸ ἡ Ἁγία Ἑλένη.

Τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου τὴν γιορτάζουμε στὶς 15 Αὐγούστου.

Β' ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ

5. Ὁ Ζαχαρίας

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶν.

— Μὴ φοβᾶσαι Ζαχαρία ! . . .

τοσ ἦταν κι ὁ Ζαχαρίας. Ὁ Ζαχαρίας εἶχε σύζυγο τὴν Ἑλισ-

σάβητ. Κι οί δυὸ ἦσαν γέροντες καλοὶ καὶ δίκαιοι. Δὲν εἶχαν ὁμως τέκνα καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα τέκνο.

Μιά μέρα, πού ὁ Ζαχαρίας ἐλειτουργοῦσε στὸ Ναό, βλέπε ἄξαφνα ἐμπρὸς του ἕναν Ἄγγελο Κυρίου! Ὁ Ζαχαρίας ἐφοβήθη! Ἀλλὰ ὁ Ἄγγελος, τοῦ λέει: **Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία!** ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς παρακλήσεις σας κι ἡ Ἐλισσάβητ θὰ γεννήσῃ ἕνα τέκνο· θὰ τὸ ὀνομάσετε Ἰωάννη· θὰ γίνῃ μέγας καὶ θὰ ὀδηγήσῃ τὸν κόσμον στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας!

Ὁ Ζαχαρίας ἀπάντησε: Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Ἐμεῖς εἴμαστε γέροντες!

Ὁ ἄγγελος εἶπε: **Εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ!** Ὁ Θεὸς μεῖς εἴστε νὰ σοῦ εἰπῶ αὐτά· ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐπίστεψες ἀμέσως στὰ λόγια μου, θὰ μείνῃς ἄφωνος, ὡς τὴν ἡμέρα, πού θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί.

Ὁ ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος· κι ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος!

6. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Ἐλισσάβητ ἐγέννησε παιδί ἀρσενικό. Ὅλοι ἐχάρηκαν γι' αὐτό.

Ὀκτὼ ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴ γέννηση, συγκεντρώθηκαν οἱ συγγενεῖς, γιὰ νὰ δώσουν ὄνομα στὸ παιδί, κατὰ τὴ συνήθεια, πού εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ὅλοι εἶχαν τὴ γνώμη, πῶς ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα, τοῦ γέροντα **Ζαχαρία!** Ἡ Ἐλισσάβητ ἔλεγε νὰ τὸ βγάλουν **Ἰωάννη.** Ὁ Ζαχαρίας μενεῖμα ἐζήτησε μιὰ πινακίδα (μιὰ πλάκα) κι ἔγραψε: «**Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ!**»

Ἀποτελεῖε τὸ γράψιμο καὶ . . . νά! Ἐλύθη ἡ γλῶσσα του κι ἐμίλοσε κι ἔλεγε: «**Ἰωάννης, Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ!**»

Κι ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἰωάννης στὸ μικρό. Ἐπειτα ὁ Ζαχαρίας προσευχήθη, κι εὐχαρίστησε τὸ Θεό, κι ἀμέσως εἶπε σ' ὄλους, ὅσα τοῦ συνέβησαν στὸ ἱερό.

Ὁ κόσμος ἐθαύμασε κι ἐδόξασε τὸ Θεό.

7. Τὸ ἔργο τοῦ Ἰωάννη

Ἄμα ἔφτασε ὁ Ἰωάννης σὲ ἀνδρική ἡλικία, ἐπῆγε σὲ μιὰ

« Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ ! »

ἐρημο, πλησίον στὸν Ἰορδάνη ποταμό, κι ἐκεῖ ἔμενε. Ἐφοροῦσε φόρεμα ἀπὸ τρίχες καμήλου κι ἔτρωγε χόρτα καὶ μέλι ἄγριο. Ἐκεῖ ἐδίδασκε κι ἐσυμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, γιὰ νὰ σωθοῦν. **Μετανοήσατε** — τοὺς ἔλεγε — **γιατὶ ἔφθασε ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν !**

Πολλοὶ ἔτρεχαν νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ μετανοοῦσαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους· αὐτοὺς τοὺς ἐβάφτιζε ὁ Ἰωάννης στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, πού βαφτίζονταν, ἔλεγαν μεταξύ τους : **Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Χριστὸς, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφουν τὰ ἱερὰ βιβλία !**

Ὁ Ἰωάννης ἐνόησε τὶς σκέψεις τους καὶ εἶπε : **Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστὸς. Ἐγὼ σᾶς βαφτίζω στὸ νερό. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς βαφτίσῃ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος, πὺ θὰ ἔλθῃ ἀργότερα ἀπὸ μένα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω οὔτε τὰ ὑποδήματά του.**

Ὁ Ἰωάννης, ἔδειξε πῶς ἐμπρὸς τὸ δρόμο τὸν ἀληθινὸ καὶ

προετοίμασε τούς ανθρώπους νά δεχθοῦν τὸ Χριστό· γι' αὐτὸ λέγεται καὶ **Πρόδρομος**· λέγεται καὶ **Βαφτιστής**, γιατί ἐβάφτισε χιλιάδες ἀνθρώπους, καθὼς καὶ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό.

8. Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος δὲν ἐδίσταζε νά καυτηριάξῃ μὲ τούς λόγους τοῦ κάθε παρεκτροπῆ!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐβασίλευε στὴ Γαλιλαία ὁ Ἡρώδης (1). Αὐτὸς εἶχε ἀδελφὸ τὸ **Φίλιππο**, πού πέθανε κι ἄφησε τὴ γυναῖκα τοῦ Ἡρωδιάδα καὶ τὴν κόρη τοῦ **Σαλώμη**. Κατὰ τούς νόμους τῶν Ἰουδαίων,μποροῦσε κανεὶς νά νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἅμα ἐκεῖνος εἶχε πεθάνει ἄτεκνος. Ὁ Ἡρώδης ὁμως ἐπῆρε τὴν Ἡρωδιάδα γυναῖκα του, μολονότι αὐτὴ εἶχε τέκνο τὴ Σαλώμη.

Ὁ Ἰωάννης παρουσιάστη στὸν Ἡρώδη καὶ τοῦ παρατήρησε μὲ αὐστηρότητα, πὼς αὐτό, πού ἔκαμε ἦταν παράνομο.

Ὁ Ἡρώδης ὠργίστη πολὺ. Καὶ ἡ Ἡρωδιάδα τὸν παρακινούσε νά φονευσῇ τὸν Ἰωάννη! Καὶ θὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Ἡρώδης, ἂν δὲν ἐφοβόταν τὸν κόσμον, πού ἐθεωροῦσε τὸν Ἰωάννη **μεγάλον προφήτη**. Ἐδῶκε λοιπὸν διαταγὴ κι ἐφυλάκισαν τὸν Ἰωάννη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἡρώδης ἐγιόρταζε τὰ γενέθλιά του· ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορά του πολλοὺς ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες κι ἔκαναν μεγάλες διασκεδάσεις. Στὴν αἴθουσα παρουσιάστη κι ἡ Σαλώμη μὲ πολυτελέστατα φορέματα κι ἐχόρεψε... Ὁ Ἡρώδης εὐχαριστήθη ἐξαιρετικὰ καὶ τῆς λέει, μπρὸς σὲ ὄλους: **Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ σοῦ ὀρμίζομαι νά σοῦ τὸ δώσω ἀκόμη καὶ τὸ μισὸ μου βασίλειον, ἂν θέλῃς, σοῦ τὸ δίνω!**

Ἡ Σαλώμη, ἔτρεξε νά ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας τοῦ Ἡρωδιάδας. Ἡ ἁμαρτωλὴ μητέρα τῆς λέει: **Ζήτησε νά σοῦ φέρουν ἀμέσως τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαφτιστῆ!**

Ὁ Ἡρώδης ἐστενοχωρήθη! Ἄλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νά ἀνακαλέσῃ τούς ὄρκους του· κι ἔδωκε διαταγὴ στὸ δῆμιον νά φέρῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου!..

Ἡ κακὴ κόρη καὶ ἡ ἔλεεινὴ μητέρα τοῦ εὐχαριστήθηκαν!

1) Υἱὸς τοῦ Ἡρώδη ἐκείνου, πού ἐβασίλευε, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Οι μαθητές του Ἰωάννη ἐπήραν ἀπὸ τῆ φυλακῆ τὸ ἱερὸ σῶμα καὶ τὸ ἔθαψαν.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου στίς 29 Αὐγούστου.

Γ' Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

9. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Ἡ Παλαιστίνη ἦταν ὑποδουλωμένη στοὺς Ρωμαίους. Ὁ αὐτοκράτορας **Καῖσαρ Αὐγούστος** (1) ἔδωκε διαταγή, νὰ ἀπογράφουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κράτους του. Ἔπρεπε κάθε ἄνθρωπος νὰ πάη στὴν πατρικὴ του πόλη κι ἐκεῖ νὰ τὸν καταγράψουν. Ὁ Ἰωσήφ ἐπῆρε τὴ Μαρία κι ἐξεκίνησαν γιὰ τὴ **Βηθλεέμ**, πού ἦταν ἡ πατρικὴ τους πόλη. Ἡ Βηθλεέμ ἀπέχει ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ εἴκοσι ὄρες περίπου.

Ἐφτασαν ἀργὰ στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν ἀδύνατο τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ βροῦν μέρος γιὰ νὰ μείνουν. Ὅλα ἦσαν γεμάτα, ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο, πού συγκεντρώθηκε ἐκεῖ. Ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία ἔφτασαν ὡς τὸ ἄκρο τῆς Βηθλεέμ, ζητώντας καταφύγιο! Τίποτε! Ὅλα ἦσαν γεμάτα! Στὸ ἄκρο τῆς πόλεως, καὶ κοντὰ στὸ δρόμο, ἦταν ἓνα σπήλαιο. Ἐσκέφθηκαν, πὼς μπορούσαν νὰ περάσουν ἐκεῖ μέσα τὴν παγερὴ νύχτα! Δὲν ἀργοπόρησαν! Ἐμπῆκαν στὸ σπήλαιο!

Πρόβατα κι ἄλογα καὶ βώδια ἔτρωγαν ἡσυχὰ τὸ χόρτο, πού τοὺς εἶχαν ρίξει οἱ βοσκοὶ τους.

Ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία ἐκάθισαν ἐκεῖ κάπου σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κούραση... Κι ὁ ὕπνος τοὺς ἔκλεισε ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ τὰ μάτια!

Τὴ νύχτα ἦλθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ ἡ Μαρία τὸν **Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό!** Καὶ... Ἐγέννησε τὸ βασιλιὰ τοῦ κόσμου, μέσα στὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπήλαιο, πού ἔμεναν ἄλογα καὶ πρόβατα... Τὸν ἐτύλιξαν ἐντελῶς πρόχειρα... Παραμέρισαν ἓνα

(1) Καῖσαρ (=Αὐτοκράτορας) ἦταν τότε ὁ Ὀκταβιανὸς Αὐγούστος, (=Σεβαστός).

Ἦσαν τὸ Θεῖο Βρέφος καὶ τὸ προσκύνησαν...

ἄλογο καὶ στὴ φάτνη του τοποθέτησαν τὸ Θεῖο Βρέφος!

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔλαμπε ἔξω ὁ κόσμος! Φῶς οὐράνιο, γλυκύτατο καὶ ζωηρότατο ἔκανε ὅλη τὴν γύρω ἔκταση νὰ λαμπροκοπή. Μερικοὶ ποιμένες, ποὺ διανυκτέρευαν ἐκεῖ πλησίον, περιλούστηκαν ἀπὸ τὸ οὐράνιο ἐκεῖνο φῶς! καὶ... τοὺς ἔπιασε φόβος καὶ τρόμος!

Τὴ στιγμή αὐτὴ παρουσιάστη ἔμπρὸς τοὺς ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέει: **Μὴ φοβᾶστε· σᾶς φέρνω καλὴ ἀγγελία! Σήμερα ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρας—ὁ Χριστός! Πηγαίνετε γρήγορα σ' ἐκεῖνο τὸ σπήλαιο καὶ θὰ τὸν βρῆτε βρέφος στὴ φάτνη ἐνὸς ἀλόγου!**

Οἱ ποιμένες ἔτρεξαν ἀμέσως. Ἦσαν τὸ Θεῖο Βρέφος καὶ τὸ προσκύνησαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια!

Καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σπήλαιο, βρέθηκαν ἀνάμεσα σὲ πλῆθος ἀγγέλων, ποὺ ἔψαλλαν: «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.**»⁽¹⁾ "Ἐπειτα οἱ ποιμένες

1) Δηλαδή: "Ἄς εἶναι δόξα στὸ Θεό, ποὺ βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς· καὶ στὴ γῆ ἄς εἶναι εἰρήνη· καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἄς εἶναι ἡ Θεῖα Χάρις.

έσκορπίστηκαν στην πόλη και στά γύρω χωριά και διηγήθηκαν, όσα είδαν κι άκουσαν.

Τή γέννηση του Χριστου την γιορτάζουμε στις 25 Δεκεμβρίου.

Την ημέρα των Χριστουγέννων ψάλλεται αυτό το τροπάριο :

« Η γέννησίς Σου, Χριστέ, ό Θεός ήμῶν, άνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε, Δόξα σοι ». (²)

10. Ἡ Περιτομή καὶ ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες ἐδόθη στὸ Θεῖο Βρέφος τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, καθὼς εἶχε εἰπεῖ ὁ Ἄγγελος στὴν Μαρία κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό. Σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴ γέννηση, σύμφωνα μὲ ἔθιμο, πού εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι (καὶ κρατοῦμε κι ἐμεῖς ὡς σήμερα), ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐπήγαν τὸν Ἰησοῦ στὸ Ναό, γιὰ νὰ εὐλογηθῇ.

Στὸ ναὸ λειτουργοῦσε ὁ γέρω ἱερέας Συμεὼν. Σ' αὐτὸν εἶχε φανερωμένο ὁ Θεός, πὼς δὲ θὰ πεθάνη, προτοῦ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του τὸ Χριστό.

Ἄμα εἶδε ὁ Συμεὼν τὴ Μαρία μὲ τὸ βρέφος, ἐνόησε, πὼς εἶχε μπρὸς του τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ!

Ἐβάστασε στὰ χέρια του τὸ Θεῖο Βρέφος καὶ, μὲ σεβασμὸ κι εὐλάβεια πολλή, τὸ εὐλόγησε! Κι ἐπροφήτεψε στὴ Μαρία πολλὰ σχετικά μὲ τὸ ἔργο καὶ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ!

Ἐπειτα ἐδόξασε τὸ Θεὸ καὶ εἶπε: Θεέ μου, ἄς πεθάνω τώρα! Εἶδα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν Υἱὸ Σου, πού τὸν ἔστειλες στὸν κόσμο, γιὰ νὰ φωτίση καὶ νὰ ὀδηγήση τοὺς ἀνθρώπους στὸ θέλημά Σου!

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία παραξενεύτηκαν πολὺ ἀπὸ ὅσα ἄκουσαν.

2) Δηλαδή: Χριστέ, ἡ γέννησή Σου ἔκαμε τὸν κόσμο νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας. Ἐκεῖνοι, πού ἐλάτρευαν τὰ ἄστρα ἔμαθαν ἀπὸ ἓνα ἀστὲρι νὰ προσκυνοῦν Σέ, πού εἶσαι ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ νὰ σὲ ἀναγνωρίζουν φῶς, πού ἀνάτειλες ἀπὸ τὸν οὐρανό. Κύριε, ἄς εἶναι δόξα σὲ Σέ.

Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τοῦ Ναοῦ **Ἄννα** ἐπίστεψε στοὺς λό-
λόγους τοῦ Συμεῶν καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε σὲ πολὺ κόσμο.

11. Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων

Ἄμα ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἐφάνη στὸν οὐρανὸ ἓνα λαμπρὸ
ἄστρο, ποὺ προκάλεσε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐξαι-
ρετικὴ λάμψη του!

Ἰδιαιτέρη προσοχὴ ἔδωκαν σ' αὐτὸ τρεῖς **Μάγοι** ἀπὸ τὴν
Ἀνατολή. Αὐτοὶ εἶχαν διαβάσει στὰ βιβλία τῶν Προφητῶν
κάτι σχετικὸ κι ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ βροῦν, καὶ νὰ προ-
σκυνησοῦν τὸ **Βασιλιὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς**.

Ἐξεκίνησαν μὲ ὁδηγὸ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ἄστρο κι ἔφτα-
σαν στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως ἔχασαν τὸ ἄ-
στρο. Ἐμπήκαν λοιπὸν στὴν πόλη κι ἐρωτοῦσαν: **Ποῦ ἐγεν-
νήθη ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδαμε τὸ ἄστρο του στὴν
Ἀνατολὴ καὶ ἤρθαμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε!**

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ἡγεμόνας τῆς Ἱερουσαλήμ, μόλις ἄκουσε
αὐτὴ τὴν εἶδηση ἐταράχθη πολὺ.

Ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορά του ὄλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς
γραμματεῖς τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἐρώτησε: **Ποῦ λένε οἱ Προφη-
τες σας, πῶς θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός;** Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν:
Στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ Ἡρώδης τότε ἐσκέφθη νὰ κρύψῃ τὴν κακία του. Ἐπρο-
σκάλεσε τοὺς μάγους στὰ ἀνάκτορα κι ἐφρόντισε μὲ κάθε τρό-
πο νὰ μάθῃ ποῦ ἐγεννήθη ὁ νέος βασιλιάς, πότε περίπου ἐφάνη
τὸ ἄστρο κι ἄλλα σχετικὰ. Ἐπειτα τοὺς λέει: **Πηγαίνετε στὴ
Βηθλεὲμ· φροντίστε νὰ βρῆτε τὸ νεογέννητο βασιλιά· προσκυ-
νήστε τον· καὶ στὴν ἐπιστροφή σας δώστε μου πληροφορίες,
γιὰ νὰ πάω κι ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω!**

Οἱ Μάγοι ξεκίνησαν καὶ μὲ χαρὰ τοὺς εἶδαν πάλι τὸ λαμ-
πρὸ ἄστρο νὰ τοὺς φωτίζει τὸ δρόμο!

Τέλος τὸ ἄστρο ἐστάθη ἐπάνω στὸ μέρος, ποὺ ἦταν ὁ
Χριστός.

Οἱ Μάγοι ἠῶραν τὴν εὐλογημένη Μητέρα νὰ κρατῇ στὰ
γόνατά της τὸ Θεῖο βρέφος! Μὲ βαθὺ σεβασμὸ ἔπεσαν καὶ τὸ
προσκύνησαν! Καὶ τοῦ πρόσφεραν δῶρα: **χρυσὸ** (για νὰ δεί-
ξουν, πῶς εἶναι **Βασιλιάς**), **σμύρνα** (γιὰ νὰ δείξουν, πῶς εἶναι

θνητὸς σὰν ἄνθρωπος) καὶ λίβανον (γιὰ νὰ δείξουν, πὼς εἶναι Θεός).

Οἱ Μάγοι εἶχαν σκοπὸ νὰ φύγουν τὸ ἄλλο πρωί, νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ δώσουν πληροφορίες στὸν Ἡρώδη καὶ νὰ προχωρήσουν γιὰ τὴν πατρίδα τους. Στὸν ὕπνο τους ὅμως εἶδαν ἄγγελο, πού τοὺς εἶπε: **Πηγαίνετε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο!** Κι αὐτὸ ἔγινε. **Οἱ Μάγοι ἀναχώρησαν ἀπὸ ἄλλη ὁδὸ γιὰ τὴν πατρίδα τους.**

12. Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν Αἴγυπτο

Τὴν ἴδια νύχτα ἄλλος ἄγγελος παρουσιάσθη στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: **Παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ Μητέρα του καὶ**

Ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι . . .

φύγε μακριὰ στὴν Αἴγυπτο· καὶ μένε ἐκεῖ ὡς πού νὰ σοῦ εἰπῶ· γιατί ὁ Ἡρώδης ζητάει νὰ τὸ φονεύσῃ!

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μὲ τὸ Θεῖο βρέφος, ἐξεκίνησαν γιὰ

τὸ μακρινὸ ταξίδι. Ἡ Θεία δύναμη τοὺς ἔδινε θάρρος... κι ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο!

Ὁ Ἡρώδης ἔχασε τὴν ὑπομονή του νὰ περιμένῃ τοὺς Μάγους. Κάποτε πιά κατάλαβε, πὼς οἱ Μάγοι τὸν ἐγέλασαν! ὠργίστη τότε πολὺ κι ἔδωκε διαταγὴ νὰ φονεύσουν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων, ὅσα ἦσαν ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ κάτω, νομίζοντας, πὼς μαζί μ' αὐτά, θὰ ἦταν κι ὁ Χριστὸς!

Κι ἔγινε φοβερὸ κακό! Οἱ δύστυχες μητέρες "πολὺ καιρὸ ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα τὸν θάνατο τῶν μικρῶν παιδιῶν τους" καὶ δὲν εὔρισκαν παρηγοριά, γιατί τὰ παιδάκια τους δὲν ὑπῆρχαν πιά!...

13. Ἐπιστροφὴ τοῦ Χριστοῦ στὴ Ναζαρέτ

Ὁ Ἡρώδης ἐτιμωρήθη. Φοβερὰ ἀσθένεια τὸν ἤυρε· κι ἀφοῦ τὸν ἐβασάνισε φρικτὰ, τοῦ ἔφερε τὸ θάνατο!

Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: Ἰωσήφ, ἐπέθανε ὁ κακὸς Ἡρώδης· παράλαβε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴ Μητέρα Του καὶ ἐπίστρεψε στὴν πατρίδα σου.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐγύρισαν πάλι στὴν Ναζαρέτ κι ἔμειναν ἐκεῖ.

Στὴ Ναζαρέτ ἐπέρασε ὁ Χριστὸς τὰ παιδικὰ του χρόνια. Γι' αὐτὸ ὠνομάστη καὶ Ναζωραῖος. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ βοήθησε τὸν Ἰωσήφ στὶς ἐργασίες του καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦταν μαζί του.

14. Ὁ Ἰησοῦς στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος

Κατὰ τὶς ἐπίσημες γιορτὲς οἱ πιστοὶ Ἰουδαῖοι πῆγαιναν στὸ **Ναὸ τοῦ Σολομῶντος**, γιὰ νὰ δοξολογήσουν τὸ Θεό.

Κι ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία πῆγαιναν ταχτικά κατὰ τὶς μεγάλες γιορτὲς, μάλιστα κατὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα ποτὲ δὲν ἔλειπαν. Οἱ γιορτὲς τοῦ Πάσχα κρατοῦσαν ἑπτὰ ἡμέρες.

"Ἀμα γίνηκε ὁ Χριστὸς δώδεκα χρόνων, ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία τὸν ἐπῆραν τὸ Πάσχα στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ χαρὰ Του ἦταν ἀπερίγραπτη, ἅμα εἶδε τὸν ὄρατο Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Εὔρισκε κάθε εὐκαιρία κι ἐκεῖ κατάφευγε! "Ἄκουε μὲ προσοχὴ τὴ διδασκαλία καὶ τὶς ἐρμηνεῖες, ποὺ ἔκαναν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ

Διδάσκαλοι τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖνοι, βλέποντας τὴν ἐξαιρετικὴν προσοχὴν τοῦ παιδιοῦ, πολλὰς φορές τοῦ ἔκαναν ἐρωτήσεις. Οἱ ἀπαντήσεις, πού ἔδινε ὁ Χριστός, ἦσαν μοναδικές σ' ἀλήθεια καὶ σὲ ἀκρίβεια! Κι ἐθαύμαζαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Διδάσκαλοι!

Ἐτελείωσαν οἱ γιορτές κι ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία ἀναχώρησαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ. Ὁ Χριστὸς παράμεινε στὴν Ἱερουσαλήμ, δίχως νὰ τὸ καταλάβουν ἐκεῖνοι! Ὁ Ἰωσήφ κι ἡ Μαρία προχώρησαν μιᾶς ἡμέρας δρόμο, νομίζοντας, πὼς ὁ Χριστὸς θὰ προχωροῦσε ἢ θὰ ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ παιδιά τῶν συγγενῶν κι ἄλλων γνωστῶν.

Ἐπὶ τέλους ἀπελπίστηκαν! Οὔτε μπρὸς ἐπήγαινε, οὔτε πίσω ἐφαινόταν! Ἐγύρισαν πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ! Κανεὶς δὲν εἶχε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ κάτι σχετικὸ γιὰ τὸ Χριστό! Ἀναζητώντας τον παντοῦ, ἐπέρασαν κατὰ τύχη κι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Ναό. Μὲ ἐκπληξὴ μεγάλη βλέπει πρώτη ἡ Μητέρα, τὸν Ἰησοῦ, νὰ κάθεται στὸ μέσο τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Διδασκάλων!

Τὸν βλέπει ἡ Μαρία καὶ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της! Τὸν βλέπει κι ὁ Ἰωσήφ καὶ θαυμάζει κι ἀπορεῖ!

Ὁ Χριστὸς, καθὼς εἶδε τὴ μητέρα του, ρίχνεται στὴν ἀγκάλη της!

— Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό, τέκνο μου; ρωτᾶει ἡ Μαρία! Σὲ ἐξητούσαμε μὲ τόση ἀνησυχία!

— Γιατί ἀνησυχεῖτε, Μητέρα; ρωτᾶει ὁ Χριστὸς. Δὲ γνωρίζετε, πὼς ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸν οἶκο τοῦ Πατέρα μου; Κι' ἀμέσως ἀναχώρησε μαζί τους γιὰ τὴ Ναζαρέτ.

Οὔτε ὁ Ἰωσήφ, οὔτε ἡ Μαρία ἐνόησαν τότε τί ἐσημαιναν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ!

15. Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔγινε 30 χρόνων ἐπῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ παρακάλεσε τὸν Ἰωάννη νὰ τὸν βαπτίσῃ.

Ὁ Ἰωάννης, κατὰ θεῖα ἔμπνευση, τὸν ἐγνώρισε καὶ τοῦ λέει: Κύριε, ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστώ ἀπὸ Σέ, καὶ Σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ;

Ὁ Χριστὸς ὁμῶς τοῦ εἶπε: "Ἀφῆσέ τα αὐτὰ τώρα, Ἰωάννη! Πρέπει νὰ γίνῃ κάθε δίκαιο καὶ νόμιμο. Βάπτισέ με!

Ὁ Ἰωάννης, δίχως ἄλλη ἀντίρρηση, ἐβάφτισε τὸ Χριστὸ
στὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνη.

Τὴ στιγμῇ, ποὺ ἀνέβαινε ὁ Κύριος ἀπὸ τὰ ὕδατα, ἀνοιξαν
οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὰν περιστερά, κατέβη κι
ἐστάθη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἴδια στι-
γμῇ ἀκούσθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔλεγε: «**Αὐ-
τὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. Αὐτὸν νὰ ἀκούετε**».

Γιορτάζομε τὴ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ στις 6 Ἰανουαρίου.
Ἡ γιορτὴ αὐτὴ λέγεται καὶ **Θεοφάνεια**, γιατί τὴν ἡμέρα αὐτὴ
ἐφανερώθη στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἁγία Τριάδα, δηλαδή ὁ Πα-
τήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Λέγεται καὶ **ἐορτὴ τῶν
Φώτων** γιατί σὲ παλαιότερη ἐποχὴ, ἐβαφτίζονταν αὐτὴ τὴν
ἡμέρα πολλοὶ Χριστιανοὶ κι ἐγίνονταν πολλὰ φῶτα, δηλαδή
πολλοὶ φωτισμοὶ, ποὺ ὡδηγοῦσαν τοὺς νεοφώτιστους στὸ δρό-
μο τῆς Ἀρετῆς.

Τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανεῖων ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιο :

«**Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος
ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσ-
εμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα. Καὶ τὸ Πνεῦ-
μα, ἐν εἶδει περιστεράς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ
ἐπιφανεῖς, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι ¹⁾.**

1) Τὸ τροπάριο αὐτὸ ὁμιλεῖ μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς
βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐρμηνεία του εἶναι αὕτη: Ὅταν ἐβαπτί-
ζεσο, Κύριε, στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἐφανερώθη Ἡ Ἁγία Τριάδα, τὴν
ὅποιαν πρέπει τὰ προσκυνούμε· δηλαδή ἡ **Φωνὴ τοῦ Θεοῦ**, ποὺ Σὲ
ἐγέννησε, ἐμαρτυροῦσε καὶ αὐτὴ καὶ Σὲ ὠνόμαζε ἀγαπητὸ **Υἱό**, ἐνῶ
τὸ **Ἅγιο Πνεῦμα**, σὰν περιστερά, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ
λόγου. Ἄς εἶναι δόξα, Χριστὲ ὁ Θεός, σὲ Σέ, ποὺ ἐφανερώθηκε κι
ἐφώτισες τὸν Κόσμο.

Χ. Δημητρακοπούλου, Καινὴ Διαθήκη Δ'

Δ' ΤΟ ΘΕΙΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

16. Ἡ ἐκλογή τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ

Πρώτη ἐργασία τοῦ Κυρίου ἦταν νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογή τῶν δώδεκα μαθητῶν του.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἐβάδιζε στὴν ἀκτὴ τῆς λίμνης Τιβε-
ριαδος (ἡ λίμνη αὐτὴ ἐλεγόταν καὶ **Θάλασσα τῆς Γαλιλαίας**).
Ἐκεῖ εἶδε δυὸ ἀδελφοὺς ἀλιεῖς (ψαράδες) νὰ ἐτοιμάζουν τὰ
δίχτυα των γιὰ νὰ ψαρέψουν· ὁ ἓνας ἐλεγόταν **Σίμων ἢ Πέ-
τρος** κι ὁ ἄλλος **Ἀνδρέας**. Ὁ Κύριος τοὺς λέει: **Ἀκολουθήστε
με καὶ θὰ σᾶς κάμω ἀλιεῖς ἀνθρώπων**. Ἐκεῖνοι ἄφηκαν τὰ
δίχτυα καὶ τὸν ἀκολούθησαν ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε στὴν ὄχθη
τῆς ἴδιας λίμνης ἄλλους δυὸ ἀδελφοὺς, τὸν **Ἰάκωβο** καὶ τὸν
Ἰωάννη, παιδιὰ τοῦ **Ζεβεδαίου**. Ἦσαν μαζί μὲ τὸν πατέρα
τους, μέσα στὸ μικρὸ πλοῖο τους κι ἐτοίμαζαν τὰ δίχτυα, γιὰ
νὰ ψαρέψουν. **Ἀκολουθήστε με**, τοὺς λέει· κι ἐκεῖνοι αὐτοστι-
γμει ἀποχαιρέτησαν τὸ γέρο πατέρα τους κι ἀκολούθησαν τὸν
Κύριο.

Ἀργότερα ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε μαζί του τὸ **Φίλιππο**· ὁ Φί-
λιππος παρουσίασε στὸν Κύριο καὶ τὸ φίλο του **Ναθαναὴλ ἢ
Βαρθολομαῖο**. Ἐλα, τοῦ λέει· εὐρήκαμε Ἐκεῖνον, ποὺ ἔγραψε
ὁ Μωϋσῆς κι οἱ Προφῆτες· εὐρήκαμε τὸν Ἰησοῦ, ποὺ κατάγε-
ται ἀπὸ τὴ **Ναζαρέτ**! Ὁ Ναθαναὴλ τοῦ λέει: **Ἀπὸ τῆ Ναζα-
ρέτ εἶναι δυνατὸ νὰ βγῆ κανένα καλό;** Ἐλα καὶ θὰ ἰδῆς! τοῦ
ἀποκρίθη ὁ Φίλιππος.

Ὁ Κύριος καθὼς εἶδε τὸ Ναθαναὴλ νὰ ἔρχεται, εἶπε:
Ἰδὲς ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης, ποὺ δὲν ἔχει πονηρίες!

Ὁ Ναθαναὴλ λέει: **Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε;**

Ὁ Χριστὸς ἀποκρίνεται: **Σὲ εἶδα, ποὺ καθόσουν κάτω
ἀπὸ τὴ συκιά, προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος!**

Ὁ Ναθαναὴλ ἐξεφώνησε: **Διδάσκαλε, Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ! Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ!**

Ὁ Κύριος εἶπε: **Ναθαναὴλ, ἐπίστεψες, ποὺ σοῦ εἶπα,**

πὼς σὲ εἶδα νὰ κάθῃσαι κάτω ἀπὸ τὴ σκυιά; Θὰ ἰδῆς μεγα-
λύτερα πράγματα ἀπὸ αὐτά!

Μὲ ἀνάλογο τρόπο ἔκαμε ὁ Χριστὸς τὴν ἐκλογή καὶ τῶν
ἄλλων ἕξ μαθητῶν του· κι ἔγιναν ὅλοι δώδεκα: Πέτρος καὶ
Ἄνδρέας - Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης - Φίλιππος καὶ Ναθαναὴλ
(Βαρθολομαῖος) - Ἰάκωβος καὶ Λεββαῖος - Θωμᾶς καὶ Ματ-
θαῖος - Σίμων καὶ Ἰούδας (ὁ Ἰσκαριώτης).

Ὀνομάζονται καὶ Ἀπόστολοι, γιατί αὐτοὺς ἀπόστειλε ὁ
Κύριος ἀργότερα, νὰ ξαπλώσουν στὸν κόσμον τὴ θεϊκὴ Του δι-
δασκαλία.

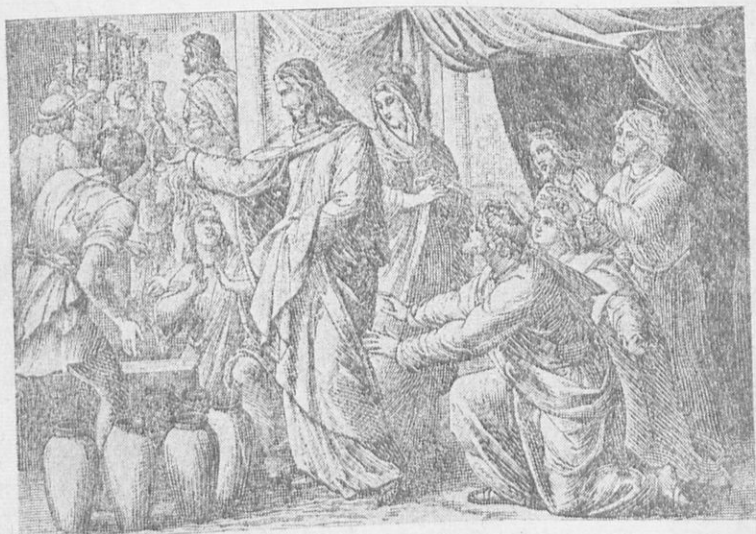
Μὲ αὐτοὺς ἀρχίζει ἀπ' ἐδῶ κι ἔμπρὸς τὸ θεῖο Του ἔργο ὁ
Κύριος σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων περίπου.

17. Τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ στήν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας

Ἡ Κανὰ ἦταν μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας, πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Τρεῖς ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκλογή τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἔτυχε νὰ γίνεταί στήν Κανὰ γάμος.

Στὸ γάμο αὐτὸ προσκάλεσαν τὴ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ τὸ Χριστὸ μὲ τοὺς μαθητές του.

Δώστε τες στὸν ἀρχιτέκλινο...

Κι ἐπῆγαν. Ἔμειναν μάλιστα καὶ ἔλαβαν μέρος καὶ στὴ διασκέδαση.

Καθὼς προχωροῦσε ἡ διασκέδαση ἔλειψε ὁ οἶνος. Ἡ Μαρία ἐπλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ λέει: **Δὲν ἔχουν οἶνο καὶ στενοχωριοῦνται.** Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: **Μητέρα, δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου!**

Ἡ Μαρία ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς ἐσύστησε νὰ κάμουν, ὅ,τι τοὺς ζητήσῃ ὁ Ἰησοῦς.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ πλύνουν καλὰ ἔξι ὕδριες (στάμνες), ποὺ ἦσαν ἐκεῖ πλησίον (1) καὶ νὰ τίς γεμίσουν μὲ καθαρὸ νερό. Ὅταν ἔγινε αὐτό, τίς εὐλόγησε καὶ λέει: **Δώστε τες στὸν ἀρχιτρίκλινο** (δηλαδή στὸν ἀρχιφροντιστή, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐτοιμασία τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τῆς διασκεδάσεως).

Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε λίγο καὶ εἶδε, πὼς ἦταν οἶνος ὠραῖος! Τότε προσκάλεσε τὸ νυμφίον (τὸ γαμπρὸ) καὶ τοῦ λέει: **Στίς διασκεδάσεις προσφέρουν πρῶτα τὸν καλὸ οἶνο καὶ... σὰν προχωρήσῃ ἢ διασκεδάσῃ... μποροῦν νὰ δώσουν καὶ... κατώτερο. Σὺ ἔκαμες τὸ ἀντίθετο. Δὲν εἶχε καταλάβει ὁ ἀρχιτρίκλινος, πὼς τὸ νερὸ εἶχε μεταβληθῆ σὲ οἶνο! Μόνο οἱ ὑπηρέτες, ποὺ γέμισαν τίς ὕδριες, οἱ Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ κι ὄσοι ἄλλοι ἦσαν πλησίον, κατάλαβαν τὸ θαῦμα, ποὺ γίνηκε. Οἱ μαθητὲς ἐπέστηκαν, πὼς ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ Μεσσίας, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.**

18. Ὁ Χριστὸς κάνει καὶ πάλι εὐτυχημένη μὴν ἀτυχῆ μητέρα

Μιά ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἐπήγαινε ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ στὴ μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας **Ναῖν**. Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθητὲς Του καὶ πολὺς κόσμος. Στὴν εἴσοδο τῆς Ναῖν συνάντησαν μιὰ κηδεῖα. Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβο παιδάκι μιᾶς χήρας γυναίκας. Ὁ Κύριος, μόλις ἀντίκρουσε τὴ δύστυχη μητέρα, ἐσυγκινήθη. Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς λέει: **Μὴν κλαῖς!** Ἐπειτα ἐπλησίασε τὸ φέρετρο καὶ λέει στὸ παιδάκι: **Παιδί μου, σήκω σοῦ λέγω! Τὸ παιδάκι ἀνοῖξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθη κι ἐκάθισε στὸ φέρετρο!**

Ὁ Χριστὸς τὸ παράδωκε στὴ μητέρα του. Ἐκεῖνη μὲ πολλὴ συγκίνηση εὐχαρίστησε τὸν Κύριο.

Ὁ κόσμος, ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, ἔλεγε: **Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε μεγάλο προφήτη! Ὁ Θεὸς μᾶς ἐλυπήθη!**

1) Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν τίς ἔξι μεγάλες λίθινες ὕδριες γεμάτες νερό, γιατί συνήθιζαν νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους πρὸ τοῦ φαγητοῦ κι ἔπειτα ἀπ' αὐτό.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαδόθη σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στὰ πε-
ρίχωρα.

19. Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαίρου

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε κάποτε στὴν κατοικία τοῦ μαθητοῦ του **Ματθαίου**. Ἐνας ἄνθρωπος ξεπέ-
ρασε βιαστικὰ τὸν κόσμον, ἔφτασε μπρὸς στὸν Κύριον καὶ τοῦ εἶπε: **Κύριε, εἶμαι ὁ Ἰαίρος, ὁ ἀρχισυνάγωγος (1) τοῦ τόπου. Θεράπευε τὴ μονάκριβη κόρη μου! Πεδθαίνει!**

Ὁ Χριστὸς ἔκαμε διακοπὴν στὸ κήρυγμά του κι ἀκολού-
θησε τὸν Ἰαίρον. Ἐπλησίαζαν στὴν κατοικία του. Καί, νά!... Ἐνας ὑπηρετὴς τοῦ Ἰαίρου τὸν πλησιάζει... μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια καὶ τοῦ λέει: **Μὴν ἐνοχλῆς τὸν Κύριον... Ἐπέθανε ἡ κόρη σου!...**

Ὁ Χριστὸς λέει στὸν Ἰαίρον: **Μὴ φοβάσαι! Πίστευε κι ἡ κόρη σου θὰ σωθῆ!...** Κι ἐπροχώρησαν.

Ὁ Ἰαίρος ὀδηγεῖ τὸν Κύριον κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιον, ποῦ λίγο πρὶν, ἄφηκε τὴν κόρη του νὰ παλεύῃ μὲ τὸ θάνατον! Τὴν ἀντικρίζει τώρα... Εἶναι νεκρὴ! Γυρίζει τὰ μάτια του στὸν Κύριον καὶ τὸν κοιτάζει... τὸν παρακαλεῖ... τὸν ἱκετεύει... δί-
χως φωνή...!

Ὁ Χριστὸς λέει στὸν κόσμον, ποῦ κλαίει καὶ θρηνεῖ: **Μὴ κλαῖτε! Ἡ κόρη δὲν ἐπέθανε. Κοιμάται!**

Ὅλοι παραξενεύτηκαν, γιατί ἔβλεπαν, πῶς ἡ κόρη ἦταν νεκρὴ!

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς παρακάλεσε νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω. Ἐκρά-
τησε πλησίον Του μόνο τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς κόρης.

Πλησιάζει τὸ νεκρὸ σῶμα. Ἀπλώνει τ' ἅγια χέρια του στὴ νεκρὴ κόρη καὶ λέει: **Κόρη μου, σήκω σοῦ λέγω!...** Κι αὐτο-
στιγμὴ ἐσηκώθη ὄρθια ἡ κόρη! Ὁ Χριστὸς τὴν παραδίνει στοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς λέει: **Δώστε τῆς νὰ φάγῃ...**

Ποῖος νὰ περιγράψῃ τὴ χαρὰ τῶν γονέων κι ὅλου τοῦ κόσμου;

1) *Συναγωγή* λέγεται ὁ τόπος, ὅπου οἱ Ἰουδαῖοι προσεύχονται στὸ Θεὸ (ἡ ἐκκλησία τους).

Κόρη μου, σήκω σοῦ λέγω...

Ὁ Κύριος τοὺς ἐσύστησε νὰ ἡσυχάσουν κι ἔφυγε. Μὰ ὁ κόσμος τὸν ἀκολούθησε σὲ πολὺ διάστημα καὶ τὸν δοξολογοῦσε.

20. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Μιὰ ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἀπάντησε στὸ δρόμο δέκα ἀνθρώπους ἀσθενεῖς ἀπὸ λέπρα. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι μεταδοτικὴ κι ἐπικίνδυνη. Ὅσοι πάθαιναν ἀπὸ τέτοια ἀσθένεια ἦσαν ὑποχρεωμένοι ἀπὸ τὸ νόμο, νὰ μένουν μόνοι τους μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη, ὥσπου νὰ θεραπευτοῦν καλά. Καὶ μόνο οἱ ἱερεῖς τοῦ τόπου μποροῦσαν νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδεια νὰ γυρίσουν πάλι στὴν οἰκογένειά τους, ἅμα θὰ ἐγίνονταν καλά.

Οἱ δέκα λεπροί, ἅμα εἶδαν τὸ Χριστὸ νὰ περνᾷ, ἐστάθησαν ἀπὸ μακριὰ κι ἐφώναζαν μὲ μεγάλη φωνή: **Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας!**...

Ὁ Κύριος τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἐλυπήθη! **Πηγαίνετε, τοὺς λέει, νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ἱερεῖς!**

Ἐκεῖνοι ξεκίνησαν μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα. Ἐπροχώρησαν λίγο κι ἄξαφνα εἶδαν, πὼς εἶχαν γίνει ἐντελῶς καλά!

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς—πού ἦταν καὶ Σαμαρείτης, γιατί οἱ ἄλλοι ἦσαν Ἰουδαῖοι—ἐστάθη! Ἐπῆρε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὰ πίσω! Συνάντησε τὸ Κύριο κι ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὸν προσκυνοῦσε καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε!

Ὁ Κύριος εὐχαριστήθη καὶ τὸν ἐρώτησε:

Οἱ ἄλλοι ἐννέα δὲ θεραπεύτηκαν; Δὲ σκέφτηκαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ δώσουν εὐχαριστίες στὸ Θεό, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ξένος;

Ἐπειτα γύρισε στὸ Σαμαρείτη καὶ τοῦ εἶπε: **Σήκω καὶ πήγαινε στὴν οἰκία σου. Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε!...**

21. Ὁ Χριστὸς θεραπεύει ἕναν παραλυτικὸ στὴν Καπερναοὺμ

Κάποτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε σὲ ἕνα σπίτι τῆς Καπερναοῦμ. Ἐμαζεῦτη ἐκεῖ πολὺς κόσμος! Ἐπῆγαν καὶ μερικοὶ **Γραμματεῖς** καὶ **Φαρισαῖοι**, γιὰ νὰ ἰδοῦν οἱ ἴδιοι, ἂν ἦσαν ἀληθινά, ὅσα ἐμάθαιναν γιὰ τὸν Κύριο! Ὁ Χριστὸς εἶδε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς κι ἐνόησε τὸ σκοπὸ τους.

Τὸ σπίτι εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο. Πολλοὶ ἀκόμα ἀνέβαιναν καὶ στὰ παράθυρα, γιὰ νὰ ἰδοῦν· κι ἡ αὐλὴ κι οἱ γύρω τόποι ἦσαν γεμάτοι.

Στὴν Καπερναοῦμ, πρὶν ἀπὸ χρόνια πολλά, ἦταν ἕνας ἀνθρώπος ἄρρωστος ἀπὸ παράλυση καὶ δὲ μπορούσε νὰ κινηθῆ.

Τέσσαρες ἄνθρωποι δικοὶ του τὸν ἐσήκωσαν μὲ τὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἔφεραν στὸ σπίτι, πού δίδασκε ὁ Κύριος! Ἀλλὰ στὰ προαύλια δὲν ἦταν θέση νὰ σταθοῦν!

Τὶ μηχανεύονται λοιπόν; Νά!... Δένουν μὲ σχοινιά τὸ κρεβάτι· ἀνεβαίνουν στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ· ἀνοίγουν μιὰ τρύπα καὶ... κρεμοῦν μὲ προσοχὴ τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παραλυτικὸ μπρὸς στὸν Κύριο!...

Ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε γιὰ τὴν πίστη τους καὶ λέει στὸν παραλυτικὸ: **Τέκνο μου, συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου!**

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, συλλογίζονται μὲ κακία

«Κρεμούν μέσα τὸ κρεββάτι μὲ τὸν παραλυτικόν...»

καὶ μὲ ζήλεια: Ποῦ τὸ ἦρε αὐτὸς τὸ δικαίωμα, νὰ συγχωρᾷ ἁμαρτίες; Μόνο ὁ Θεὸς ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμη.

Ὁ Κύριος ὁμῶς ἐκατάλαβε τὶς σκέψεις τοὺς καὶ τοὺς λέει: Γιατί σκέφτεστε πονηρὰ στὴν καρδιά σας; Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ στὸν παραλυτικὸ: Τέκνο μου, συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου; ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ, σήκω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτησε; Ὅμως, γιὰ νὰ μάθετε καλά, πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρᾷ ἁμαρτίες, ἀκοῦστε: Καί... γυρίζει στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ λέει: Παραλυτικέ, σήκω! Πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου!

Ὁ παραλυτικὸς ἐσηκώθη! Ἐπῆρε τὸ κρεββάτι του, ἐπροχώρησε μπρὸς σ' ὄλους... καὶ ἔφυγε!...

Ὁ κόσμος ἐθαύμασε! Καὶ ἐδόξαζε τὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε: Ποτὲ δὲν εἶχαμε ἰδεῖ τέτοιο θαῦμα!

22. Ὁ ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ κι ὁ Χριστὸς

Ἄλλη μέρα ἔτυχε νὰ βρίσκεται πάλι ὁ Κύριος στὴν Καπερναοῦμ. Παρουσιάστη μπρὸς του ἕνας Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος (δηλ. ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε στὴ διαταγὴ του ἑκατὸ στρατιῶτες) καὶ λέει: Κύριε, ὁ ὑπηρέτης μου βασανίζεται πολὺ στὸ σπίτι μου ἀπὸ παράλυση. Σὲ παρακαλῶ, κάμε τον καλά.

Ὁ Χριστὸς ἀπάντησε: Θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ τὸν θεραπεύσω. Κι ἐξεκίνησε. Ὁχι! λέει ὁ ἐκατόνταρχος: Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῆς στὸ σπίτι μου. Ἀρκεῖ νὰ εἰπῆς μόνο ἕνα λόγο κι ὁ ὑπηρέτης μου θὰ θεραπευθῆ. Γιατὶ κι ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἄνθρωπος, ἔχω στὴ διαταγὴ μου ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ λέγω στὸν ἕνα: Πήγαινε ἐκεῖ, κι ἀμέσως πηγαίνει. Λέγω στὸν ἄλλο: Ἔλα ἐδῶ, κι ἀμέσως ἔρχεται. Καὶ στὸν ὑπηρέτη μου λέγω: Κάμε τοῦτο, κι ἀμέσως τὸ κάνει!

Ὁ Χριστὸς μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἐκατόνταρχου, ἐθαύμασε κι εἶπε: Σὰς λέγω, πὼς οὔτε μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων δὲν ἦρα πουθενὰ τόσο μεγάλη πίστι!...

Ἐπειτα γύρισε στὸν Ἐκατόνταρχο καὶ τοῦ λέει: Πήγαινε! Καὶ θὰ γίνῃ ἀνάλογα μὲ τὴν πίστι σου. Ὁ ἐκατόνταρχος μὲ δάκρυα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμό, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο κι ἔφυγε!

Κι ὁ ὑπηρέτης του ἐθεραπεύθη τὴν ἴδια στιγμή.

23. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχώ

Κάποτε ὁ Χριστὸς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ· τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθητὲς του καὶ πολὺς κόσμος. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἕκαθόταν ἕνας ἄνθρωπος τυφλὸς κι ἐζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ἄκουσε ὁ τυφλὸς τὸ θόρυβο κι ἐζητοῦσε πληροφορίες. Τοῦ εἶπαν: Περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος! Τότε ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατὰ: Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησέ με! Πολλοὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ φωνάζη· μὰ ἐκεῖνος ἐφώναζε ἀκόμα περισσότερο: Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησέ με!

Ὁ Κύριος ἄκουσε τὶς φωνές κι ἐζήτησε νὰ ὀδηγήσουν πλησίον του τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ὠδήγησαν! Κι ὁ Κύριος τὸν ἐρώτησε: Τί θέλεις; Ὁ τυφλὸς ἀποκρίθη: Κύριε, θέλω νὰ μοῦ δώκῃς πάλι τὸ φῶς μου! Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: Ἀνάβλεψε! Ἡ

πίστη σου σὲ ἔσωσε! Κι ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε! Ἐκολούθησε τὸν Κύριο καὶ τὸν ἐδόξαζε...

Ἦ ὁ λαὸς, ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, ἐδόξασε τὸν Ἰησοῦ κι ἔλεγε: Ἄλήθεια: Θεοῦ υἱὸς εἶναι Αὐτός!...

24. Χορτασμός πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια

Κάποτε ὁ Χριστὸς ἔμενε μὲ τοὺς μαθητὲς του σ' ἓνα ἡσυχό μέρος, πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Κόσμος πολὺς

«... ἀνέβη σ' ἓνα μικρὸ ὕψωμα καὶ... ἐμιλοῦσε...»

ἔσυγκεντρώθη ἀπὸ τὰ γειτονικὰ μέρη, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ὁ Κύριος ἀνέβη σ' ἓνα μικρὸ ὕψωμα καὶ τοὺς ἐμιλοῦσε πολλὴ ὥρα. Ὁ κόσμος ἀκούραστος τὸν ἐπρόσεχε. Ἡ ὥρα περνοῦσε, ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε στὴ δύση του κι ὁ κόσμος δὲν ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ.

Τότε οἱ μαθητὲς του, εἶπαν στὸν Κύριο: Κύριε, πλησιάζει νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος. Ἄφησε τώρα τοὺς ἀνθρώπους νὰ φύγουν γιὰ τὰ χωριά τους: θὰ πεινοῦν! Ὁ Κύριος εἶπε: Δώστε τους σεῖς

"Ἐφαγαν κι ἐχόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι . . .

νά φάγουν. Οἱ μαθητές ἀπάντησαν: Δὲν ἔχομε. Μόνο πέντε ἄρτοι ὑπάρχουν καὶ δυὸ ψάρια!

Ὁ Χριστὸς λέει: Φέρτε μου ἐδῶ αὐτὰ ποὺ ἔχετε. Οἱ μαθητές τὰ ἔφεραν. Ἐπειτα τοὺς λέει: Τοποθετήστε τοὺς ἀνθρώπους ἐπάνω στὰ χόρτα μὲ τάξη. Ἐγινε κι αὐτό. Τότε ὁ Κύριος ἔλαβε στὰ ἅγια χέρια Του τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια. Προσευχήθη στὸν Οὐράνιο Πατέρα καὶ τὰ εὐλόγησε. Ἐπειτα τὰ ἔκοψε καὶ τὰ ἔδωκε στοὺς μαθητές του, νὰ κάμουν διανομή.

Κι ἔφαγαν ὅλοι· κι ἐχόρτασαν· κι ἐπερίσσεψαν καὶ δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα! Ἦταν δέ, ὅσοι ἔφαγαν, πέντε χιλιάδες, ἐξὸν ἀπὸ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ!

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶδαν τὸ θαῦμα, ἔλεγαν: Ἀλήθεια! . . . Αὐτὸς εἶναι ὁ Προφήτης, ποὺ ἔστειλε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μᾶς σώση! Ἦθελαν μάλιστα νὰ τὸν ἀρπάσουν στὰ χέρια καὶ νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλιά. Ὁ Κύριος ὁμῶς τοὺς ἐσυμβούλεψε νὰ διαλυθοῦν καὶ παραμέρισε μόνος του!

25. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴ Βηθεσδᾶ

Κάποιο Σάββατο ἔτυχε νὰ βρῖσκεται ὁ Κύριος στὴν Ἱερου-

σαλήμ. Ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν Πύλη τῶν Ἱεροσολύμων, πού λεγόταν Προβατική (1). Πλησίον στὴ Πύλη ἦταν μικρὴ λίμνη, πού τὴν ἔλεγαν Βηθεσδά. Σ' αὐτὴ τὴ λίμνη, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, κατέβαινε ἄγγελος Κυρίου κι ἀνατάραζε τὸ νερό. **Ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος σ' αὐτὴ, μετὰ τὴν ταραχὴ τοῦ ὕδατος, ἐθεραπεύεταν ἀπὸ ὅποιοδῆποτε νόσημα κι ἂν ἔπασχε!** Πλησίον στὴ λίμνη εἶχαν κατασκευασμένους πέντε στοῆς (ὑπόστεγα). Κάτω ἀπὸ τίς στοῆς ἦσαν ξαπλωμένοι πλῆθος ἀσθενεῖς· τυφλοί, χωλοί, παραλυτικοὶ κλπ. πού περίμεναν τὴν ὥρα, πού θὰ κατέβαινε ὁ ἄγγελος ν' ἀναταράξη τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ὁ Κύριος ἐπερνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τίς στοῆς τῶν ἀσθενῶν. Μεταξὺ τους ἦταν καὶ κάποιος, παράλυτος ἀπὸ τριανταοκτὼ ὀλόκληρα χρόνια. Τὸν ἐλυπήθη ὁ Κύριος καὶ τὸν ἐρώτησε: **Θέλεις νὰ γίνης καλά;** Κι ὁ παράλυτος ἀποκρίθη: **Κύριε δὲν ἔχω ἄνθρωπο νὰ μὲ βάλῃ στὴ λίμνη ἀμέσως, ἅμα ταραχτῇ τὸ νερό!** Ἐνῶ ἔρχομαι ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρωτύτερα ἀπὸ μένα!

Τότε ὁ Κύριος τοῦ λέει: **Σήκω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περπάτησε!**

Κι ὁ ἄνθρωπος ἀμέσως ἔγινε ἐντελῶς καλά! Ἐσηκώθη, εὐχαρίστησε τὸ Σωτῆρα του, ἐπῆρε τὸ κρεββάτι του κι ἐπῆγε στὴν οἰκία του!

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι ἔμαθαν τὸ θαῦμα. Εἶδαν τὸν πρῶν παράλυτο νὰ μεταφέρει τὸ κρεββάτι του καὶ τοῦ λένε: **Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταφέρῃς τὸ κρεββάτι σου τὸ Σάββατο!**(2) Ὁ παράλυτικὸς ἀπαντᾷ: **Ἐκεῖνος, πού μὲ θεράπευσε, Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτησε! Καὶ ποιὸς εἶναι Ἐκεῖνος;** Ἐρώτησαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι (κάνοντας τάχα, πὼς δὲν ἤξεραν!) Ὁ παράλυτικὸς δὲν ἤξερε ποιὸς τὸν ἐθεράπευσε, γιὰτὶ ὁ Κύριος παραμέρισε ἀπὸ τὸν κόσμον κι ἔφυγε.

Ὁ Ἰησοῦς ἠῦρε ἀργότερα μέσα στὸ Ναὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ τοῦ εἶπε: **Βλέπεις; ἔγινες καλά! Πρόσεχε μὴν κάνῃς πιά ἁμαρτίες, γιὰ νὰ μὴ σοῦ γίνῃ τίποτε τὸ χειρότερο!**

1) Τὴν ἔλεγαν Προβατική, γιὰτὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν Πύλην ἔμπαζαν κι ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν πόλιν τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ζῶα.

2) Οἱ Ἰουδαῖοι κρατοῦσαν αὐστηρῆ ἀργία τὸ Σάββατο. Ὅχι μόνο γιὰ κέρδος δὲν ἐργαζόντουσαν, ἀλλὰ οὔτε κι ἀγαθὴ ἐργασία δὲν ἔκαναν καμμιά.

Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε τὸν Κύριο καὶ ἔτρεξε στοὺς Γραμματεῖς καὶ στοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς λέει μὲ χαρὰ:

Ὁ Ἰησοῦς μὲ ἐθεράπευε!...

Ἐκεῖνοι ὠργίσθησαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, τάχα, γιατί ἐργάζονταν τὸ Σάββατο, καὶ ἄρχισαν νὰ σκέφτῶνται, πῶς νὰ τὸν καταστρέψουν.

26 Ἡ κατάπαυση τῆς τρικυμίας

(Καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑποτάσσονται στὸ Χριστὸ)

... Καὶ εἶπε νὰ ἡσυχάσουν ...

Κάποια ημέρα ο Χριστός έμπηκε σ' ένα μικρό πλοίο με τους μαθητές του, για να περάσει στην άλλη όχθη της θάλασσας της Γαλιλαίας. Ο καιρός ήταν θαυμάσιος και το πλοίο ταξίδευε ήσυχα. Ο Χριστός άποκοιμήθη. Έπειτα από λίγη ώρα έσηκώθη δυνατή τρικυμία. Τα κύματα έτάραζαν πολύ το πλοίο. Οί μαθητές είχαν τρομάξει από το φόβο τους. Ο Κύριος ήταν σέ βαθύν ύπνο. Τότε έτρεξαν και τον εξύπνησαν με δυνατές φωνές: « Κύριε, σώσε μας, χανόμεστε!» έλεγαν. Ο Κύριος άνοιξε τα μάτια του, τους έκοίταξε ήσυχα και είπε: « Όλιγόπιστοι! Γιατί είσαστε τόσο δειλοί;» Έπειτα έσηκώθη, έπέπληξε τους άνέμους και τη θάλασσα κι είπε να ήσυχάσουν. Και την ίδια στιγμή γίνηκε μεγάλη γαλήνη!

Οί μαθητές, κι όσοι άλλοι ήσαν μέσα στο πλοίο, έθαύμασαν κι έλεγαν: Τί άνθρωπος είναι άραγε αυτός, στόν όποιο ύποτάσσονται κι οί άνεμοι κι ή θάλασσα;

27. Ο Χριστός θεραπεύει έναν άνθρωπο, πού είχε γεννηθῆ τυφλός

Μιά ημέρα ο Ίησοῦς άπάντησε κάποιον άνθρωπο, πού είχε γεννηθῆ τυφλός.

Οί μαθητές του τον έρώτησαν: Κύριε, ποιός άμάρτησε; Αύτός ή οί γονεΐς του, για να γεννηθῆ τυφλός; Ο Κύριος άποκρίθη: Ούτε αυτός άμάρτησε, ούτε οί γονεΐς του. Άλλά έγεννήθη τυφλός, για να φανερωθούν τα έργα του Θεού με αυτόν.

Κι άφοῦ είπε αυτά, έπτυσσε χάμω κι έκαμε πηλό. Μ' αυτόν άλειψε τους όφθαλμούς του τυφλού και του είπε: « Πήγαινε να νιφθῆς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ» (1).

Ο τυφλός έπήγε. Ένιφθη... και... να! άπόκτησε την όρασή του και... είδε... τον κόσμο! Έγύρισε άμέσως κι έδόξασε τον Κύριο.

Οί γείτονες κι οί άλλοι, πού τον ήξεραν έλεγαν: Μά δέν είναι αυτός, πού γύριζε στους δρόμους κι εκαθόταν στίς γω-

1) Σιλωάμ: Λέξη έβραϊκή=άποσταλμένος. Ήταν τό όνομα μιᾶς πηγῆς τῆς Ίερουσαλήμ, πού τά νερά της έσχημάτιζαν, στά Ν. τῆς Ίερουσαλήμ, μιᾶ μικρή λίμνη...

"Έκαμε πηλό και ἄλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ

νιές κι ἐζητοῦσε ἐλῆμοσύνη; "Ἄλλοι ἔλεγαν: Αὐτὸς εἶναι.
"Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν: Μοιάζει πολὺ μ' ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος ἔλεγε:
'Εγὼ εἶμαι.

Πολλοὶ τὸν ἐρωτοῦσαν πῶς ἐθεραπεύθη και ποῖος τὸν ἐθε-
ράπευσε; κι ἐκεῖνος ἔλεγε: "Ἄνθρωπος, ποὺ λέγεται Ἰησοῦς,
ἔπτυσσε χάμω, ἔκαμε πηλό, μὸ ἄλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς και
μ' ἔστειλε νὰ νιφθῶ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἐνίφθηκα
και τώρα βλέπω.

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, ἅμα εἶδαν τὴ μεγάλη ἐν-
τόπωση, ποὺ ἔκαμε τὸ θαῦμα αὐτό, ἔλεγαν: Δὲ μπορεῖ νὰ
εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αὐτός, ποὺ δὲν κρατεῖ τὸ Σάββατο!
"Ἄλλοι ἔλεγαν: Πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ
κάνη τέτοια θαύματα!

Κι ἄρχισε φιλονικία μεταξύ τους.

Τότε ρωτοῦν τὸν τυφλό: Σὺ τί λὲς γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο,
ποὺ σοῦ ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ ἄλλοτε τυφλὸς λέει: Προ-
φήτης εἶναι!

Προσκαλοῦν τότε οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι τοὺς γονεῖς τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ καὶ τοὺς ρωτοῦν: Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς σας, πού τὸν ἐγεννήσατε τυφλό; Πῶς βλέπει τώρα: Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν: Ὁ υἱὸς μας εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, πού γεννήθηκε τυφλός· πῶς βλέπει τώρα δὲ γνωρίζομε· ρωτήστε τὸν ἴδιο· αὐτὸς ἔχει ἡλικία καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς εἰπῇ. Αὐτὰ τὰ εἶπαν οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ἀπὸ φόβο, γιατί γνώριζαν, πῶς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ διώχνουν ἀπὸ τῆ συναγωγῆ καθένα, πού θὰ παραδεχόταν τὸν Ἰησοῦ γιὰ τὸ Μεσσία.

Τότε—οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι—γυρίζουν στὸν τυφλό καὶ τάχα μὲ συμπόνια τοῦ λένε: Δώσε δόξα στὸ Θεό, πού θεραπεύτηκες! Ἐμεῖς γνωρίζομε καλά, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός!

Ἐκεῖνος ἀπάντησε: Ἐγὼ ἓνα μόνο γνωρίζω καλά, πῶς ἐνῶ ἤμουν τυφλός τώρα βλέπω! Ἐθύμωσαν γιὰ τὴ ζωνηρὴ αὐτὴ ἀπάντηση οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ λένε: Πές μας λοιπόν! Τί σοῦ ἔκαμε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἐκεῖνος, κουρασμένος πιά ἀπὸ τίς ἀτέλειτες ἀνακρίσεις, τοὺς λέει: Σᾶς τὸ εἶπα! τί μὲ ρωτᾶτε πάλι; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε καὶ σεῖς μαθητὲς Ἐκείνου;

Αὐτοὶ θυμωμένοι τοῦ ἀπαντοῦν: Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Μωϋσέως. Ἐκεῖνος, πού σοῦ ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς εἶναι ἁμαρτωλός. Ὁ ἄλλοτε τυφλός λέει: Ξέρω ὅμως καλά, πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μόνο, ἂν εἶναι κανένας θεοσεβῆς κι ἂν κἀνὴ τὸ θέλημά του, μόνο αὐτὸν ἀκούει! Ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἀκούστη ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τοὺς ὀφθαλμούς γεννημένου τυφλοῦ! Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτε!...

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι τοῦ λένε θυμωμένοι: Σὺ ἐγεννήθης ὄλος μέσα σὲ ἁμαρτίες καὶ τώρα μᾶς διδάσκεις; Καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Ὁ Κύριος ἔμαθε, πῶς τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τῆ Συναγωγῆ καὶ παρουσιάσθη μπρός του καὶ τὰν ἐρώτησε: Σὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ; Καὶ ποῖος εἶναι, Κύριε; ἐρώτησε ὁ ἄλλοτε τυ-

φλός, γιὰ νὰ πιστέψω; Κι ἄλλοτε τὸν εἶδες! τοῦ ἀπαντάει ὁ Κύριος, κι... Αὐτός, πού μιλεῖ τώρα μαζί σου, Ἐκεῖνος εἶναι!

Ἦταν μεγάλη ἡ συντριβὴ καὶ ἡ ἐκπληξη τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ!... « Πιστεύω, Κύριε, ... πιστεύω! » εἶπε· κι ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσκύνησε τὸ Σωτῆρα του!

28. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Πλησίον στὴν Ἱερουσαλὴμ εἶναι τὸ μικρὸ χωριὸ Βηθανία. Στὴ Βηθανία κατοικοῦσε κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ ὁ Λάζαρος μετὰ τὶς ἀδελφές του Μάρθα καὶ Μαρία. Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν καλὸ Λάζαρο καὶ πολλὲς φορές ἔμενε στὸ σπίτι του.

Κάποτε ὁ Λάζαρος ἀσθένησε βαριά. Οἱ ἀδελφές του ἀπελπισμένες ἔστειλαν νὰ καλέσουν τὸν Ἰησοῦ, πού ἔμαθαν, πὼς ἦταν κάπου, πλησίον στὸν Ἰορδάνη ποταμῶ.

Ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὴν πρόσκληση κι εἶπε: Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, παρὰ γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Καὶ δὲν ἀναχώρησε γιὰ τὴν Βηθανία. Παράμεινε δυὸ μέρες ἀκόμη στὰ περὶχωρα τοῦ Ἰορδάνη κι ἐξακολούθησε τὸ κήρυγμά Του!

Τὴν Τρίτη μέρα λέει στοὺς μαθητὲς του ὁ Κύριος: Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη· ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω! Οἱ μαθητὲς ἀπάντησαν: Κύριε, ἂν ἐκοιμήθη ὁ Λάζαρος, θὰ ξυπνήσῃ μόνος του. Γιατί νὰ πᾶμε ἔμεῖς ἐκεῖ;

Ὁ Χριστὸς εἶδε, πὼς οἱ μαθητὲς Του δὲν ἐκατάλαβαν τὰ λόγια του καὶ λέει καθαρά: Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε! ἄς πᾶμε ὡς ἐκεῖ. Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθανία.

Στὴ Βηθανία ἔφτασε νωρίτερα ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ εἶδηση, πὼς ἔρχεται ὁ Χριστός! Ἡ Μάρθα ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Καὶ τὴν ἀκολούθησαν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ Κύριος ἔφτασε. Ἡ Μάρθα τρέχει, ρίχνεται στὰ πόδια του καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια λέει: Κύριε... ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ Λάζαρος δὲ θὰ πέθαινε!...

Ὁ Χριστὸς τῆς δίνει θάρρος καὶ τῆς λέει: Μὴ φοβῆσαι!
 Ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστηθῆ!...

Ναί, Κύριε, λέει ἡ Μάρθα, γνωρίζω πὼς θὰ ἀναστηθῆ
 κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία!

Τότε ὁ Χριστὸς τῆς λέει: Μάρθα· ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ
 Ἀνάστασις· ὅποιος πιστεύει σ' ἐμέ, καὶ ἂν ἀποθάνῃ, θὰ ζήσῃ!
 Τὸ πιστεύεις αὐτό; Ναί, Κύριε, λέει ἡ Μάρθα, πιστεύω πὼς
 Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Στὸ μεταξὺ καταφτάνει καὶ ἡ Μαρία· βλέπει τὸν Κύριο καὶ
 λέει μὲ δάκρυα: Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ Λάζαρος δὲ θὰ πέ-
 θαινε!

Ὁ Κύριος ἐσυγκινήθη βαθύτατα καὶ ἡ καρδιά του συγκλο-
 νίστη! Κι ἐρώτησε: «Ποῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου;»
 —«Ἔρχου καὶ ἴδε» τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρία. Κι ἔτρεξε πρώτη
 νὰ δεῖξῃ τὸν τάφο.

Ἔφτασαν ὅλοι μπρὸς στὸν τάφο. Ἦταν σπῆλαιο κλει-
 σμένο μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε, ἅμα εἶδε
 τὸν τάφο καὶ εἶπε: «Σηκώστε τὴν πέτρα!»

Ἡ Μάρθα λέει τότε: Κύριε, ὁ ἀδελφός μου τώρα πιά μυ-
 ρίζει ἄσχημα· εἶναι τέσσερες ἡμέρες, πού πέθανε! Ὁ Κύριος
 ἀπάντησε: Δὲ σοῦ εἶπα νὰ πιστεύῃς καὶ θὰ ἰδῆς τὴ δόξα τοῦ
 Θεοῦ;

Ἀποκύλησαν λοιπὸν τὸ λίθο ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου.
 Ὁ Κύριος ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν Οὐρανὸ καὶ προσευχήθη.
 Πατέρη οὐράνιε, εἶπε. Σὲ εὐχαριστῶ, γιατί πάντοτε μὲ ἀκου-
 σες. Ἀκουσέ με καὶ τώρα, γιὰ νὰ ἰδῆ ὁ κόσμος τὴ δύναμή σου
 καὶ νὰ δοξάσῃ Σέ, πού μὲ ἔστειλες στὸν κόσμο. Ἐπειτα φώ-
 ναξε δυνατὰ: «Λάζαρε, ἐλθὲ ἔξω!»

Κι ἐβῆκε ὁ Λάζαρος τυλιγμένος μὲ τὰ σάβανα! Ὁ Κύριος
 εἶπε: Ἐλευθερώστε τον ἀπὸ τὰ σάβανα καὶ ἀφήστε τον νὰ περ-
 πατήσῃ!...

Πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐπίστεψαν στὸν Κύριο, ἅμα εἶδαν τὸ με-
 γάλον αὐτὸ θαῦμα.

Τὴν Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου τὴν γιορτάζουμε τὸ Σάββατο,
 παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Βατῶν. Τότε ψάλλεται τὸ τροπάριο:

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ
 νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς

οί παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν: Ὁσαννὰ δ' ἐν ταῖς Ἑψίστοις ἐδλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (1).

29. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε κάποτε στὴν Ἱεριχῶ. Οἱ κάτοικοι τὸ ἔμαθαν κι ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Μὲ τοὺς ἄλλους ἔτρεξε κι ἓνας πλουσιώτατος τελῶνης, ὁ Ζακχαῖος. Αὐτὸς ἦταν πολὺ κοντὸς στὸ ἀνάστημα. Ἦθελε κι αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὸν Κύριο. Ὅλα τὰ πεζοδρόμια, ποῦ θὰ περνοῦσε ὁ Χριστὸς, ἦσαν γεμᾶτα. Κανεὶς δὲν παραχωροῦσε λίγη θέση στὸ μικρόσωμο Ζακχαῖο! Ὁ Χριστὸς ἐπλησίαζε! Κι ὁ Ζακχαῖος τρέχει κι ἀνεβαίνει ἐπάνω σὲ μιὰ συκομουριά, ποῦ ἦταν ἐμπρὸς του.

Ὁ Κύριος περνᾶει κάτω ἀπὸ τὴ συκομουριά. Βλέπει τὸ Ζακχαῖο καὶ τοῦ λέει: Ζακχαῖε, κατέβη γρήγορα! σήμερα πρέπει νὰ μείνω στὸν οἶκο σου!

Γεμᾶτος χαρὰ ἐπήδησε κάτω ὁ Ζακχαῖος κι ἔτρεξε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Κύριο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴ κατοικία του.

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, ἅμα εἶδαν, πῶς ὁ Χριστὸς καταδέχθη νὰ ζητήσῃ φιλοξενία ἀπὸ τὸ Ζακχαῖο—τὸν τελῶνη—ποῦ τὸν ἐθεωροῦσαν ἄμαρτωλό, ἐγόγγυζαν.

Ὁ Ζακχαῖος ἔννοιωσε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση νὰ βασιλεύῃ στὴ καρδιά του. Καὶ λέει: «Κύριε, νὰ, τὴ μισὴ περιουσία μου τὴ μοιράζω στοὺς φτωχοὺς! κι ἂν ἐπῆρα ἀπὸ κανένα τίποτε ἄδικο, τοῦ τὸ ἐπιστρέφω τετραπλάσιο!»

Ὁ Χριστὸς ἐχάρη γιὰ τὴ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου κι εἶπε: «Σήμερα ἐγένε σωτηρία σ' αὐτὸν τὸν οἶκο. Γιατί κι ὁ Ζακχαῖος πλάσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι! ὁ Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ἦρθε στὸν κόσμον ν' ἀναζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς»,

1) Δηλ. Γιὰ νὰ βεβαιώσῃς πρὸ τοῦ σταυρικοῦ σου θανάτου, Χριστέ Θεέ, πῶς δλοῖ θ' ἀναστηθῶμε, ἀνάστησες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τὸ Λάζαρο. Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς, κρατῶντας, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ (δταν ἔκανες τὴν εἴσοδο στὴν Ἱερουσαλὴμ) τὰ σημεῖα τῆς νίκης, φωνάζομε σὲ Σὲ τὸ νικητῇ τοῦ θανάτου: Σῶσε μας, Σὺ, ποῦ εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς. Ἄς εἶσαι ἐδλογημένος, Σὺ, ποῦ ἔρχεσαι μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου.

30. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Κάποτε ὁ Κύριος ὠδοιποροῦσε πρὸς τὴ Γαλιλαία. Γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖτες δὲν εὐρίσκονταν σὲ καλὲς σχέσεις μεταξύ τους. Ὁ δρόμος ἔφερε τὸν Κύριο στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως Σιχάρ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε φρέαρ (πηγάδι) πολὺ παλαιό, πού τὸ εἶχε ἀνοίξει ὁ Ἰακώβ· καὶ ἀπ' αὐτὸ ὕδρευόνταν οἱ κάτοικοι τῆς Σιχάρ. Ἦταν μεσημέρι περίπου καὶ οἱ μαθητὲς κατακουρασμένοι ξαπλώθηκαν στὴ σκιά ἑνὸς δένδρου, γιὰ ν' ἀναπαυτοῦν.

Ἀφοῦ ξεκουράστηκαν καλὰ οἱ μαθητὲς ἐπῆγαν στὴν πόλη, νὰ προσηυτευτοῦν τροφίμα. Ὁ Κύριος ἔμεινε μόνος.

Μιά γυναίκα ἀπὸ τὴ Σιχάρ ἦλθε σὲ λίγο στὸ φρέαρ, γιὰ νὰ πάρῃ νερό.

Ὁ Χριστὸς λέει στὴ Σαμαρείτιδα αὐτὴ: Δὸς μου λίγο νερὸ νὰ πιῶ! Ἐκείνη ἀπαντᾷ: Σὺ εἶσαι Ἰουδαῖος! Πῶς ζητᾷς νὰ πιῆς νερὸ ἀπὸ μένα, πού εἶμαι Σαμαρείτιδα; Δὲν ὑπάρχει καμμιά σχέση μεταξύ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν! Ὁ Κύριος τότε λέει: Ἄν ἐγνώριζες ποιὸς εἶναι αὐτός, πού σοῦ μιλεῖ, θὰ τοῦ ζητοῦσες σὺ νὰ σοῦ δώσῃ νὰ πιῆς νερὸ μὲ ζωὴ!

Ἡ Σαμαρείτιδα τοῦ λέει: Κύριε, δοχεῖο δὲν ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ εἶναι πολὺ βαθύ· πού ἤρρες λοιπὸν τὸ νερό, πού θὰ μοῦ δώσης; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ: Καθένας, πού πίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, πάλι θὰ διψᾷ· μὰ ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό, πού θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, δὲ θὰ διψᾷ στὴ ζωὴ του: Ἐκείνη δὲν ἐκατάλαβε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ λέει: Κύριε, δός μου νὰ πιῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι τόσο μακριὰ κάθε λίγο.

Ὁ Χριστὸς τῆς λέει: Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄνδρα σου. Ἐκείνη ἀπάντησε μὲ ντροπὴ: Κύριε, ... δὲν ἔχω ἄνδρα. Καλὰ εἶπες, τῆς λέει ὁ Κύριος. Πέντε φορὲς ἐπαντρεύτηκες καὶ ὁ ἄνδρας, πού ἔχεις τώρα, δὲν εἶναι νόμιμος ἄνδρας σου!

Ἡ Σαμαρείτιδα ντροπιάζεται· ἀλλὰ συλλογίζεται: «Ποιὸς εἶναι ἄραγε αὐτός, πού γνωρίζει τόσες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μου;» Καὶ λέει: Κύριε, βλέπω, πῶς σὺ εἶσαι προφήτης!

Ἀφίνει τὴν ὕδρια τῆς (τὴ στάμνα τῆς) ἡ Σαμαρείτιδα καὶ φωτᾷ τὸν Κύριο: Κύριε, οἱ πρόγονοί μου, οἱ Σαμαρεῖτες ἐπί-

στευαν, πώς ὁ Θεὸς πρέπει νὰ λατρεύεται στὸ ὄρος Γαριζίν·
σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι ὁμῶς πιστεύετε, πὼς ὁ Θεὸς μόνο στὴν Ἱε-
ρουσαλὴμ πρέπει νὰ λατρεύεται. Ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: Θάρθη καιρὸς, πὺν ὅλοι οἱ ἄνθρω-
ποι θὰ προσκυνοῦν τὸ Θεό, με πνεῦμα καὶ με ἀλήθεια, ὅπου
κι ἂν εὐρίσκωνται· γιατί ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ εἶ-
ναι πανταχοῦ παρών!

Ἡ Σαμαρείτιδα λέει: Naί, Κύριε! Γνωρίζω, πὼς θάρθη
ὁ Χριστὸς καὶ θὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα αὐτά. Ὁ Κύριος τῆς ἀπαν-
τάει: Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς!...

Κατάφθασαν αὐτὴ τῇ στιγμῇ κι οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου·
τὸν εἶδαν νὰ μιλῇ με Σαμαρείτιδα γυναικᾶ, καὶ παραξενευτή-
καν· μὰ δὲν εἶπαν τίποτε.

Ἡ Σαμαρείτιδα ἄφηκε τὴν ὑδρία της κι ἔτρεξε στὴν πόλη!
Ἐλάτε! ἔλεγε σ' ὄλους, ἐλάτε ἔξω νὰ ἰδῆτε ἄνθρωπο, πὺν μοῦ
εἶπε ὅλα μου τὰ μυστικά! Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε!... μήπως εἶναι
αὐτὸς ὁ Χριστὸς!...;

Κι ἔτρεξαν πολλοὶ Σαμαρεῖτες στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου τὸν προσκαλοῦσαν
νὰ φάγουν. Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ. Ἐχω ἐγὼ φαγητό, πὺν σεῖς
δὲν τὸ γνωρίζετε!— Περίεργο, συλλογίζονταν οἱ μαθητὲς· Μή-
πως τοῦ ἔφερε κανεὶς φαγητὸ γιὰ νὰ φάη;

Ὁ Κύριος ἐνόησε τίς σκέψεις τους καὶ τοὺς λέει: Δικό-
μου φαγητὸ εἶναι, νὰ κάνω τὸ θέλημα Ἐκείνου, πὺν μ' ἔ-
στειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο Του. Ἰδέστε, λέει ὁ Κύριος,
Ἐφθασαν οἱ Σαμαρεῖτες· καιρὸς νὰ τοὺς σώσωμε!

Ἦρθαν οἱ Σαμαρεῖτες! Καὶ τοὺς ἐμίλησε ὁ Κύριος πολλὰς
ὥρες. Ἐκεῖνοι εὐχαριστήθηκαν ὑπερβολικά· ἐπίστεψαν πολλοὶ
καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ λίγο στὴν πόλη τους. Ὁ Κύ-
ριος ἐδέχθη. Ἐμεινε δυὸ ἡμέρες καὶ τοὺς ἐδίδαξε. Πολλοὶ Σα-
μαρεῖτες ἐπίστεψαν κι ἔλεγαν μάλιστα στὴ Σαμαρείτιδα:
Πρῶτα ἐπιστέψαμε ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπες σὺ· τώρα ὁμῶς πιστεύ-
ομε, γιατί ἐκαταλάβαμε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ
Χριστὸς, ὁ Σωτὴρας τοῦ Κόσμου!...

Β'. Αί παραβολές του Χριστού

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅσες φορές εἶχε μπρός του μορφωμένους ἀνθρώπους, τοὺς ἐδίδασκε καθαρά καὶ ξάστερα τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ὅσες ἄλλες φορές εἶχε μπρός του καὶ κόσμο ἀπλοϊκό, ἐμιλοῦσε, φέρνοντας πολλὰ παραδείγματα· ἔκανε πολλὰ παραβολές. Οἱ παραβολές αὐτὲς ἦσαν ἀπλές κι ἐμιλοῦσαν καθαρά γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν. Ὁ Κύριος ἐπροτιμοῦσε τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς διδασκαλίας του· ὁ κόσμος τὸν ἐπρόσεχε μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση καὶ τὸν καταλάβαινε καλύτερα.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς παραβολές τοῦ Χριστοῦ εἶναι κι οἱ ἀκόλουθες:

31. Παραβολὴ γιὰ ἕναν ἀνόητο πλούσιο

Ὁ Κύριος εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος. Κάποια χρονιά τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὰ κτήματά του γίνηκαν ἀμέτρητα... Ἀλλά... μεγάλωσαν κι οἱ στενοχώριες του!

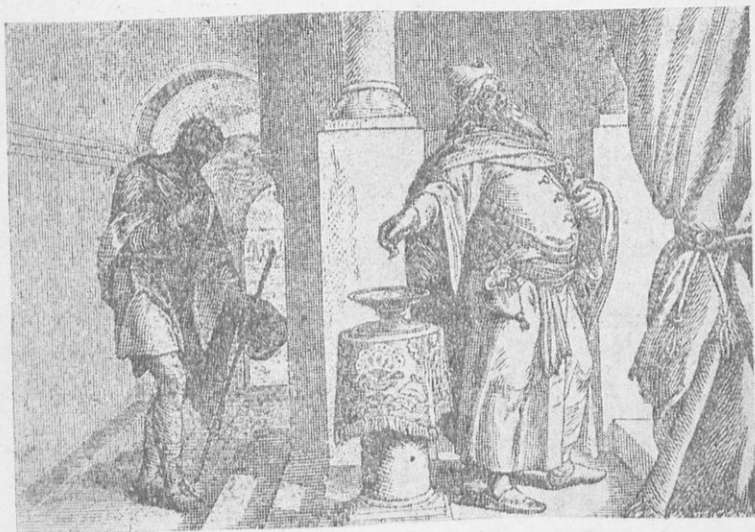
«Τί νὰ τὰ κάμω, ἔλεγε, τόσα εἰσοδήματα; Οἱ ἀποθήκες μου δὲν τὰ χωροῦν· ποῦ νὰ τὰ βάλω;» Στενοχώρια ὑπερβολικὴ τὸν ἔπιασε. Δὲν εἶχε ὕπνο ἀπὸ τὴν πολλὴ σκέψη! Κάποια νύχτα νόμισε, πὼς βρῆκε τὴ λύση! Ἄ!... νὰ, τί θὰ κάμω, λέει: Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου· θὰ οἰκοδομήσω ἄλλες μεγαλύτερες· θὰ μαζέψω ἐκεῖ τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ θὰ εἰπῶ στὴν ψυχὴ μου: Ψυχί, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, γιὰ χρόνια πολλά. Ἀναπάψου, φάγε, πῖε κι εὐφραίνου (διασκέδαζε).

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Θεὸς τοῦ λέει: Ἄφρον, (δηλ. Ἀνόητε). Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πεθάνης! Ἐκεῖνα δέ, ποῦ ἐτοίμασες, γιὰ ποιὸν θὰ εἶναι;

Βλέπετε; λέει ὁ Κύριος· Αὐτὰ παθαίνουν, ὅσοι φροντίζουν νὰ πλουτίζουν καὶ νὰ καλοπερνοῦν μόνο αὐτοὶ καὶ παραμελοῦν τὰ καλὰ ἔργα!...

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου

Ὁ Χριστὸς ἔβλεπε, πὼς μερικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ὑπερβολικὴ ὑπερηφάνεια. Ἦθελε νὰ διδάξη, πὼς ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι μεγάλο ἐλάττωμα. Γιὰ νὰ τὸν ἐνοήσῃ καλύτερα ὁ κόσμος, ἐμίλησε μ' αὐτὴ τὴν παραβολή:

« Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλόν! . . . »

Δυὸ ἄνθρωποι, ὁ ἓνας τελώνης κι ὁ ἄλλος Φαρισαῖος, ἀνέβηκαν στὸ ἱερό, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ Φαρισαῖος εἶπε: Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, κλέφτης, ἄρπαγας, ἄδικος, αἰσχρὸς ἢ σὰν κι αὐτὸν τὸν Τελώνη! Ἐγὼ νηστεύω δυὸ φορές τὴ βδομάδα καὶ δίνω στὸ ναὸ τὸ δέκατο ἀπ' ὄσα κερδίζω!

Ὁ Τελώνης ἐστάθη σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ναοῦ κι ἔβλεπε κάτω. Δὲν εἶχε τὴν τόλμη νὰ σηκώσῃ ψηλότερα τὰ δακρυσμένα μάτια του. Σκεφτικός καὶ συλλογισμένος γιὰ τίς ἁμαρτίες του, ἐχτυποῦσε τὸ στήθος του κι ἐπιθύριζε: Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλό!

Αὐτὰ διηγήθη ὁ Χριστὸς ἔπειτα λέει στοὺς μαθητές του

και στους άλλους ανθρώπους, που τον άκουαν: 'Αλήθεια σ'ας λέω, πώς ο Τελώνης κατέβη στην οίκια του περισσότερο κερδισμένος, παρά ο Φαρισαίος· γιατί όποιος ύψώνεται πολύ, θά ταπεινωθή· κι όποιος είναι ταπεινός, θά ύψωθή.

33. Η παραβολή των δέκα Παρθένων

Ό Κύριος ειπε την ακόλουθη παραβολή:

Έγινόταν κάποτε ένας γάμος. Ό νυμφίος έπρόκειτο να έλθη από μακρυνό μέρος. Έπλησίαζε να νυχτώση και δέν ειχε φτάσει ακόμη. Δέκα παρθένες έπήραν τους φανούς τους κι έβγηκαν να τον προύπαντήσουν. 'Απ' αυτές οι πέντε πήραν μαζί τους και λάδι για να ρίξουν στους φανούς τους, μήπως σβήσουν. Οι άλλες πέντε — άνόητες και μωρές, καθώς ησαν — άρπαξαν όπως - όπως τους φανούς τους κι έτρεξαν μαζί με τις άλλες, για την προύπάντηση.

'Η ώρα περνούσε· έπλησίαζε μεσονύχτιο! Και ο νυμφίος δέν έφαινόταν. Οι παρθένες όλες ένύσταξαν κι άποκοιμήθηκαν εκει κάπου! Κατά το μεσονύχτιο άκριβώς, άκούστη ή φωνή: «'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται!...»

Έξύπησαν όλες άξαφνα κι έσηκώθηκαν! Οι φανοί τους έσβηναν! Οι πέντε φρόνιμες παρθένες έγέμισαν τους φανούς με λάδι, που ειχαν, κι έτρεξαν. Οι άλλες... εκεινη την ώρα... οι μωρές... άντιλήφθηκαν, την άπερισκεψία τους... «Δώστε και σέ μ'ας λίγο λάδι! έλεγαν στις πρώτες... Σβήνουν οι φανοί μας».

'Αλλά οι φρόνιμες τους άπαντουν: Τώρα τί να σ'ας κάμωμε! Αυτό το λίγο δέ φτάνει καλά - καλά ούτε για μ'ας! Τρέξτε καλύτερα σ' εκεινους, που πουλουν, ν' αγοράσετε!... Κι έφυγαν εκεινες, για να προμηθευτουν λάδι!...

Στο μεταξύ κατάφιασε ο νυμφίος. Οι πέντε φρόνιμες τον άκολούθησαν στο σπίτι του γάμου κι ή θύρα εκλείστη. 'Ηρθαν έπειτα κι οι μωρές κι έχτυποϋσαν τη θύρα: Κύριε, Κύριε, άνοιξέ μας! έλεγαν. Κι ο νυμφίος άποκρίθη: 'Αλήθεια σ'ας λέω, δέ σ'ας γνωρίζω!

Τελειώνοντας ο Κύριος την παραβολή του, ειπε στους ακροατές του: Προσέχετε λοιπόν να ειστε πάντοτε έτοιμοι.

γιατί δὲ γνωρίζετε οὔτε τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴν ὥρα, πού θ' ἔρθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνῃ τὰ ἔργα σας!...

39. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Κάποια ἡμέρα, ἐκεῖ πού διδασκε ὁ Κύριος, παρουσιάσθη μπρὸς τοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνεπτυγμένους καὶ μορφωμένους Ἰουδαίους, ἕνας νομικός, καθὼς τοὺς ἔλεγαν τότε, καὶ τὸν ἐρώ-

... καὶ ἀρχίζει νὰ περιποιῆται τὸ δυστυχισμένο...

τησε, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν πειράξῃ: Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωή;

Ὁ Κύριος ἐκατάλαβε καλὰ τὸ σκοπὸ τοῦ νομικοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε: Τί εἶναι γραμμένο στὸ Νόμο; Τί διαβάζεις σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Ὁ νομικός ἀπάντησε: Ν' ἀγαπήσης Κύριο καὶ τὸ Θεό σου μ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου καὶ μ' ὅλη τὴ σκέψη σου. καὶ τὸν πλησίον σου, σὰν τὸν ἑαυτὸ σου! Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: Ὁρθὰ ἀποκρίθης. Αὐτὸ νὰ κάνῃς καὶ σὺ καὶ θὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνιο ζωή!

Ὁ νομικός, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτό του, κάνει δῆθεν, πὼς δὲν ἐκατάλαβε καλὰ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον. Καί ῥωτᾷ :
Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου, Κύριε ; ...

Ὁ Κύριος ἤυρε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ σ' ὄλους τοὺς ἀκροατῆς του γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα· κι ἐμίλησε πολὺ ἀπλὰ μὲ τὴν ἀκόλουθη παραβολή :

Ἐνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν· οἱ ληστῆς τὸν ἐγύμνωσαν, τὸν ἐπλήγωσαν, τὸν ἄφηκαν μισοπεθαμένο κι ἔφυγαν!

Σὲ λίγο περνοῦσε κατὰ σύμπτωση ἀπὸ κεῖνο τὸν τόπον ἕνας ἱερέας. Εἶδε τὸν πληγωμένο σὲ κακὴ κατάσταση καὶ προσπέρασε! Ἐπέρασε ἀργότερα ἕνας Λευῖτης (1)· αὐτὸς ἐπλησίασε λίγο, εἶδε... κ' ἔφυγε!

Ἐπειτὰ ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα περνοῦσε ἕνας Σαμαρεῖτης. Βλέπει τὸν ἄνθρωπο. Τὸν λυπᾶται! Πηδαίει ἀπὸ τὸ ζῶο του κι ἀρχίζει νὰ περιποιῆται τὸ δυστυχισμένο. Χύνει κρασί καὶ πλύνει τὶς πληγές του· τὶς ἀλείφει μὲ λάδι καὶ τὶς δένει. Ἐπειτὰ τὸν τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν μεταφέρει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ φροντίζει γιὰ τὸν δυστυχῆ ὅλη τὴ νύχτα! Τὸ πρωτὶ, πρωτοῦ νὰ φύγῃ, καλεῖ τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ λέει: Λάβε δύο δηνάρια (2) καὶ φρόντισε μὲ κάθε τρόπο νὰ θεραπευτῆ ὁ πληγωμένος· κι ὅ,τι δαπανήσῃς περισσότερο, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, ὅταν ἐπιστρέψω.

Ἐτελείωσε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν κι ἐρώτησε τὸ Νομικὸ : Ποῖος, λοιπόν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, πὼς ἔγινε πλησίον ἐκείνου, πού ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν;— Ἐκεῖνος, πού τὸν εὐσπλαχνίστη, ἀποκρίθη ὁ Νομικός. Πήγαινε, τοῦ λέει τότε ὁ Κύριος, καὶ κάνε καὶ σὺ ὅμοια.

35. Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ

Ὁ Κύριος εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή :

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, πού εἶχε δυὸ γιουούς. Ὁ νεώτερος εἶπε κάποια μέρα στὸν πατέρα του : Πατέρα, δός μου ὅ,τι μοῦ

1) Οἱ Λευῖτες ἦσαν βοηθοὶ τῶν ἱερέων κι ἐδίδασκαν τὸ θεῖο Νόμο.

2) *Δηνάριον* : Ρωμαϊκὸ νόμισμα = μὲ μιὰ χρυσοῦν δραχμῆ.

άνηκει από την περιουσία μας. Κι ο πατέρας έμοίρασε τήν περιουσία του στους δυο γιουούς του.

Έπειτα από λίγες ημέρες, ο νεώτερος, άφοϋ μάζεψε ό,τι είχε, αναχώρησε σέ χώρα μακρυνή.

Έκει διασκόρπισε κι έσπατάλησε όλη του τήν περιουσία σέ άσωτείες και σέ κακές συναναστροφές. Σ' έποχή, πού δέν του είχε τίποτε πιά άπομείνει, έπεσε πείνα μεγάλη, σωστός λιμός, στή χώρα εκείνη. Κι αυτός κατάντησε νά μη βρísκη ούτε λίγο ψωμάκι, για νά ζήση! Τότε.. πήγε κι έπροσκολλήθη σ' έναν πολίτη τής χώρας εκείνης. Έκείνος τόν έστειλε στους άγρους νά βόσκη χοίρους! Έκει έπιθυμοσε, ό άσωτος αυτός, πού έτρωγαν οί χοίροι!... Μά κι άπ' αυτά κανένας δέν του έδινε άρκετά... Αυτό ήταν τό κατάντημά του!

Τί νά κάμη τώρα;... Συλλογίζεται... κι άναστενάζει! «Πόσοι μισθωτοί στο σπίτι του πατέρα μου χορταίνουν ψωμί και τους περισσεύει! Κι έγώ! έγώ... κινδυνεύω νά πεθάνω από τήν πείνα!» Καί σκέπτεται... και συλλογίζεται... και κλαίει... κλαίει... πικρά κι άναστενάζει. Τέλος παίρνει μιάν άπόφαση: «Θά σηκωθώ, λεί, και θά πάω στον πατέρα μου. Θά πέσω στα πόδια του και θά του είπώ! Πατέρα! Άμάρτησα στον Ούρανό και ένωπίό σου! Δέν είμαι άξιός πιά νά λέγωμαι υιός σου! Κάμε με έναν από τους δούλους σου!» Τό σκέπτεται καλά αυτό και ξεκινάει. Προχωρεί πρós τόν πατέρα του!

Ό πατέρας τόν βλέπει από μακρυνά και τόν λυπάται. Προχωρεί, τόν δέχεται με άνοιχτές άγκάλες και τόν φιλεί!

Κλαίει ό υιός ό δύστυχος. Ρίχνεται στα πόδια του πατέρα του και ψιθυρίζει: Πατέρα, άμάρτησα στον Ούρανό και ένωπίό σου! Δέν είμαι άξιός πιά νά όνομάζωμαι υιός σου! κάμε με έναν από τους δούλους σου!... Τά δάκρυα του άγαθού πατέρα του βρέχουν τό πρόσωπο και ένώνονται με τά δάκρυα του άμαρτωλού υιού!

Γυρίζει ό πατέρας πρós τους δούλους, πού τόν άκολουθούν και λέει: Φέρτε έδώ τήν πρώτη του στολή και ένδύστε τον! Καί δώστε του δακτυλίδι στο χέρι και ύποδήματα στα πόδια! και θυσιάστε τό θρεμμένο μας μωσχάρι, για νά φάμε και

νά εὐφρανθοῦμε· γιατί ὁ γυιός μου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀνάζησε καὶ χαμένος κι εὐρέθη!...

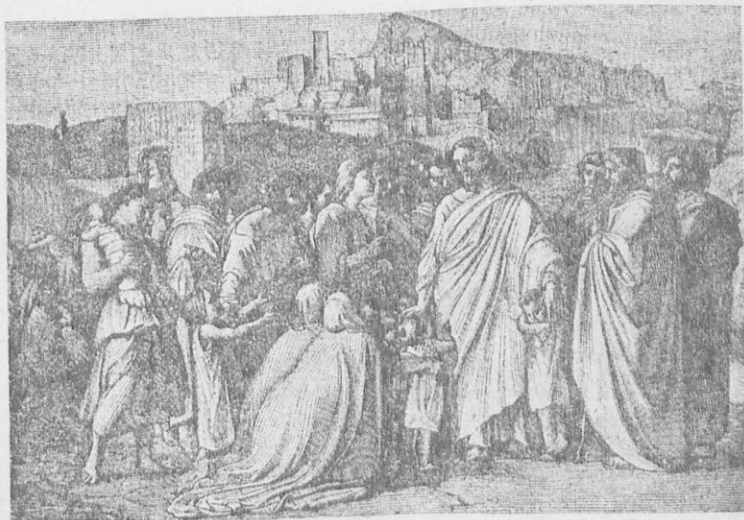
Κι ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν.

Ὁ μεγαλύτερος γυιός ἦταν στοὺς ἀγρούς· κι ἐγύριζε τὴν ὥρα ἐκείνη. Ἄκουσε τὴ διασκέδαση. Ἄμα πληροφορήθη τὰ πράματα αὐτά, ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα! Ἐβγήκε ὁ πατέρας καὶ τὸν παρακαλοῦσε! Ἐκεῖνος ὁμως ἔλεγε μὲ παρὰπονο: Πατέρα, σὲ δουλεύω τόσα χρόνια καὶ ποτὲ δὲν παράκουσα τίς ἐντολές σου· κι ὁμως ποτὲ δὲ μοῦ ἔδωκες ἓνα ἐρίφιο νὰ διασκεδάσω κι ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ὁμως, ποὺ ἦρθε ὁ γυιός σου αὐτός, ποὺ κατάφαγε ὅλη σου τὴν περιουσία μὲ ἀσωτεῖες, ἐθυσίασες τὸ θρεφτὸ μοσχάρι!...

Ἄλλὰ ὁ πατέρας τοῦ εἶπε: Τέκνο μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου· κι ὅλα, ὅσα ἔχω ἐγὼ, δικὰ σου εἶναι· ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ χαρῆς καὶ νὰ εὐφρανθῆς, γιατί ὁ ἀδελφός σου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀνάζησε, ἦταν χαμένος κι εὐρέθη!

37. Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιὰ

Ὁ Κύριος ἐβάδιζε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ λίγες ἡμέρες προ-

Αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν . .

«Ὅποιος ὠφελήσει ἕστω καὶ ἓνα μικρὸ παιδάκι . . .»

τοῦ νὰ σταυρωθῇ. Εἶχε περάσει τὴ Γαλιλαία καὶ βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἄνθρωποι πολλοί, ποὺ τοὺς ἐδίδασκε καὶ τοὺς ἐθεράπευε. Μερικὲς μητέρες ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριά, μόλις ἔμαθαν, πὼς ὁ Χριστὸς φεύγει ἀπὸ τὰ μέρη τους, ἔτρεξαν νὰ τὸν ἴδουν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ἐπῆραν μάλιστα μαζί καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τους, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Ἐφτασαν ὅμως σὲ ὥρα, ποὺ ὁ Κύριος ἦταν κατάκοπος. Οἱ μαθητὲς του, γνωρίζοντας τὴν κούραση τοῦ Κυρίου, ἐμπόδιζαν τὰ παιδιὰ νὰ πλησιάσουν: **Φύγετε**, ἔλεγαν σ' ἐκεῖνα καὶ στὶς μητέρες τους· ὁ Κύριος εἶναι πολὺ κουρασμένος, τώρα;

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπε: Ἀφήστε τὰ παιδάκια καὶ μὴ τὰ ἐμπόδιζετε νὰ ἔρθουν πρὸς ἐμέ· γιὰ αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Κύριος τὰ εὐλόγησε μὲ πολλὴ ἀγάπη.

Καὶ δείχνοντας στοὺς μαθητὲς του ἓνα μικρὸ παιδάκι, ἔλεγε: «Ὅποιος ὠφελήσει ἕστω καὶ ἓνα μικρὸ παιδάκι, κάνει καλὸ σ' ἐμέ τὸν ἴδιο καὶ στὸν Πατέρα μου».

Κυριακή τῶν Βαΐων

Γ'. Τὰ Ἅγια καὶ Φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ Ἅγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου

38. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἦταν τὸ Πάσχα. Οἱ Ἰουδαῖοι γιορτάζουν τὸ Πάσχα ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Μωϋσῆ, γιὰ ἀνάμνηση τῆς ἐξόδου των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἐξι μέρες πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὲς του ἦσαν στὴ Βηθανία, ὅπου ἀνάστησε τὸ Λάζαρο.

Ὁ φθόνος τῶν Ἰουδαίων, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ἔγινε ἀκράτητος! Ἡ κακία τους δὲν κρύβεται πιά! Ὅλα τους τὰ συμβούλια ἓνα σκοπὸ ἔχουν: Πῶς θὰ φονευθῆ Αὐτός!

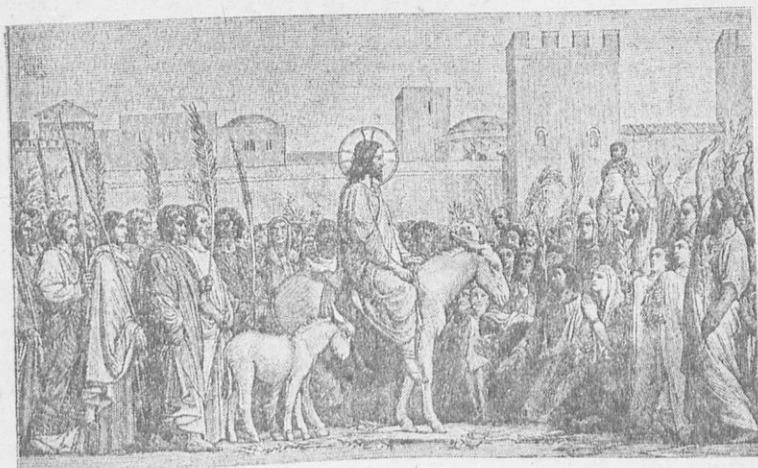
α'. Γνωρίζει καλὰ ὁ Κύριος τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του. Δὲ δειλιάζει ὅμως.

«Ἐτοιμασθῆτε, λέει στοὺς μαθητὲς του. Θὰ πᾶμε στὴν Ἱερουσαλήμ· ἐπεθύμησα νὰ φάγω μαζί σας αὐτὸ τὸ Πάσχα». Καὶ ξεκίνησαν. Στὸ δρόμο τοὺς εἶπε: «Ἐκεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ, θὰ μὲ συλλάβουν! θὰ μὲ θανατώσουν! καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θ' ἀναστηθῶ!»

Ἐφθασαν κοντὰ στὸ μικρὸ χωριὸ Βηθφαγή, καὶ λέει ὁ Κύριος σὲ δυὸ μαθητὲς του· Πηγαίνετε πίσω ἀπὸ τὸ λόφο. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε μιὰν ὄνο μὲ τὸν πῶλο τῆς δεμένη. Λύστε τον καὶ φέрте τον ἐδῶ· ἂν σὰς ἐμποδίσῃ κανένας, πέστε του: «Ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ». Ἐφεραν οἱ μαθητὲς τὸν πῶλο· ἔδεσαν στὴ ράχη του τὰ πανωφόρια τους κι ἐπάνω ἐκάθισε ὁ Κύριος! Ἐπὶ πῶλου ὄνου καταδέχτη νὰ καθίσῃ ὁ βασιλιάς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς!

Κι ἐπροχωροῦσαν... ἐπλησίαζαν στὴν Ἱερουσαλήμ! Ὁ κόσμος, ποῦ ἦταν συγκέντρωμένος γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἔμαθε, πῶς καταφτάνει ὁ Χριστός.

Καὶ τρέχουν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ

« Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος . . . »

Μεσσία! Κρατοῦν στὰ χέρια βάρια (κλαδιά φοινίκων) καὶ κράζουν ὄλοι μαζί: «Ὡσαννὰ τῷ Ὑῖῳ Δαυῖδ! Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ»⁽¹⁾.

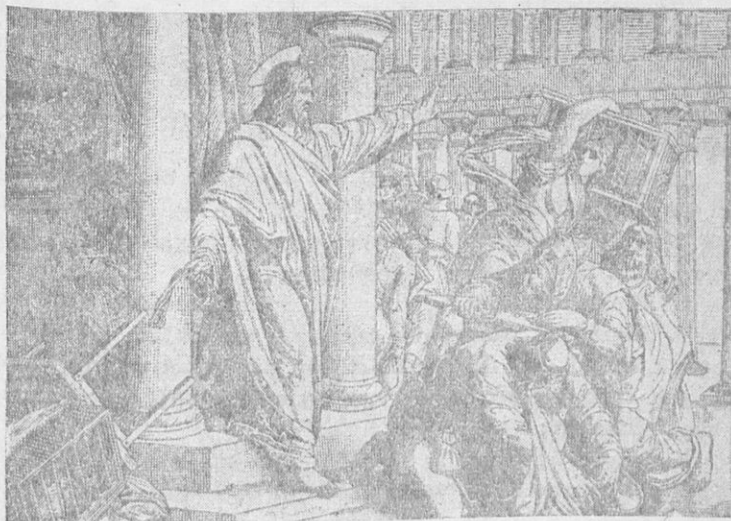
Ἄλλοι, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους, ἔστρωναν τὰ φορέματά τους στὸ δρόμο, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Χριστὸς. Μαζὶ μ' ὄλους, κι οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐκραύγαζαν: «Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!».

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν ὑποδοχὴ, πλησιάζουν τὸν Κύριο καὶ τοῦ λένε: Δὲν τοὺς λὲς νὰ σωπάσουν; Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μὲ καλωσύνη: Ἐπίστευσα ὅτι λέγω, ἂν σωπάσουν αὐτοί, θὰ φωνάξουν οἱ λίθοι!

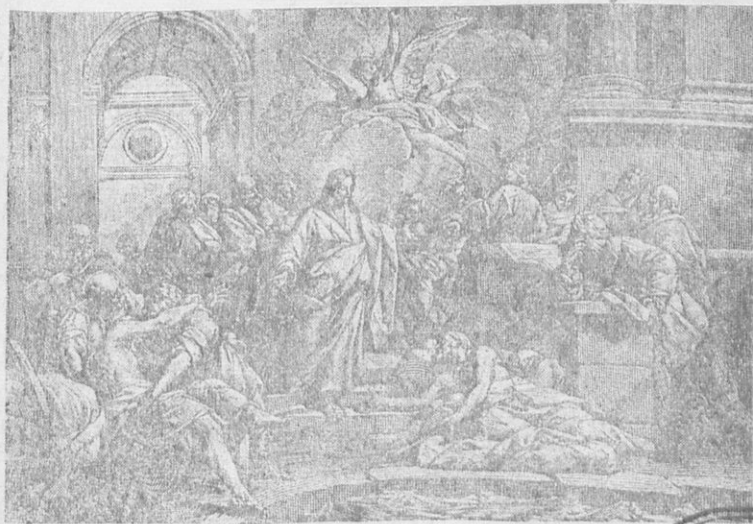
Ἡ Ἱερουσαλήμ ἐσειστή ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό ὄλοι ἔλεγαν, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ προφήτης, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τῆς Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας!

Αὐτὴ εἶναι ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

1) Δηλ. Ἄς γίνῃ σωτηρία μὲ τὸν υἱὸ τοῦ Δαυῖδ. Ἄς εἶναι εὐλογημένος αὐτός, ποὺ ἐρχεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ.

«Ὁ Οἶκος μου εἶναι οἶκος προσευχῆς...»

«Καὶ τοὺς ἔδωξε...»

X. Δημητρακοπούλου, Καινὴ Διαθήκη Δ'

β'. Ἐπειτα ὁ Χριστὸς ἐπῆγε στὸ Ναό. Τὸν ἤυρε σὲ ἀθλία κατάσταση. Γύρω καὶ στὴν εἴσοδο ἦταν πραγματικὴ ἀγορά. Ὁχι! λέει ὁ Κύριος, τί θέλετε ἐδῶ; Ἡ Γραφή λέει, πῶς ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος προσευχῆς· σεῖς τὸν καταντήσατε σπῆλαιο ληστῶν; Καὶ τοὺς ἐδιώξε!

Ἄφοῦ ἔφερε τάξη κι ἡσυχία, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸ λαὸ καὶ νὰ θεραπεύη καὶ νὰ βοηθῇ. Πολλὰ παιδάκια, ποὺ τὸν εἶχαν ἰδῆ στὴν ὑποδοχὴ, συγκεντρώθηκαν γύρω κι ἔψαλλαν: Ὡσαννά... εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...

Οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Γραμματεῖς τὸν πλησιάζουν καὶ τοῦ λένε: Ἀκοῦς τί φωνάζουν αὐτὰ τὰ παιδιά!... Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ σ' αὐτούς: Ναί! Ἀλλὰ δὲν ἀναγνώσατε ποτὲ στὰς Γραφάς, πῶς ἀπὸ τὸ στόμα νηπίων καὶ θηλαζόντων ἐκατάρτισες δοξολογία;

Καὶ τοὺς ἄφηκε κι ἔφυγε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Παράλαβε τοὺς μαθητὲς του κι ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα στὴ Βηθανία.

Μεγάλη Δευτέρα

39. Ἡ πρώτη ἐπίθεση τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων κατὰ τοῦ Χριστοῦ

Τὸ πρωτὶ τῆς Δευτέρας ἐπέστρεψε ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητὲς τοῦ ἀπὸ τῆ Βηθανία στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὸ δρόμο ἐπέ-

νασε. Εἶδε μιὰ συκιά κι ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ· μὰ ἡ συκιά φύλλα μόνο εἶχε πράσινά· σῦκο κανένα! Βαρεῖα κιντάρια βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου κι οἱ μαθητὲς κατάπληχτοι βλέπουν τὴ συκιά νὰ ξεραίνεται αὐτοστιγμῆ!

Ὁ Πέτρος λέει (1): Ῥαββί, ἰδὲς ἡ συκιά ἐξεράθη. Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: «Καὶ σεῖς, ἅμα ἔχετε πίστη, θὰ κάμετε ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ κι ἂν εἰπῆτε στὸ ὄρος: Σήκω καὶ πέσε στὴν θάλασσα, θὰ πέσῃ!...»

1. *Ραββί*: ἐβραϊκὴ λέξις = διδάσκαλος.

Ὁ Κύριος φτάνει στήν Ἱερουσαλήμ καί πηγαίνει στό Ναό τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἀρχίζει τή διδασκαλίαν του.

Ἐκεῖ ὁμως περιφέρονται κι οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ. Βλέπουν τήν ἀφοσίωση τοῦ κόσμου στόν Προφήτη τῆς

Ναζαρετ καί ζηλεύουν καί φθονοῦν!...

Σέ μιὰ στιγμή τόν πλησιάζουν ἀποφασιστικά καί τόν ρωτοῦν: **Μὲ ποιὰ ἐξουσία τὰ κάνεις ὅλα αὐτά; Καί ποιός σου ἔδωκε αὐτή τήν ἐξουσία;** Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ. Θά σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως, ἀν μοῦ ἀπαντήσετε καί σεῖς ἀκριβῶς σ' αὐτό, πού θά σᾶς ρωτήσω. Λοιπὸν πέστε μου: **Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀπὸ ποῦ ἦταν; Ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;**

Τί νὰ εἶποιν τώρα οἱ κακοί; Ἄν ἀπαντοῦσαν, πῶς ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, θά τοὺς ρωτοῦσε ὁ Κύριος: **Καί γιατί δὲν ἐπιστέψατε, παρὰ τὸν ἐλέγατε ψευδοπροφήτη;** Ἄν ἀπαντοῦσαν, πῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλοίμονό τους! Ὁ κόσμος δλος εἶχε γιὰ **μεγάλον προφήτη τὸν Ἰωάννη**. Κι ἀπάντησαν: **Δὲ γνωρίζομε!**

Αὐτὲς οἱ δύο λέξεις τοὺς ἐξευτέλισαν ἐμπρὸς στοὺς ἀκροατὲς τους, πού τοὺς εἶχαν γιὰ σοφοὺς κι ἀλάνθαστους!...

Ὁ Χριστὸς μὲ διάφορες παραβολὰς τοὺς ἀπόδειξε, πῶς φάνηκαν ἀνάξιοι τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Καί σᾶς βεβαιῶνω, τοὺς λείει, ἀπὸ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ καθέδρα τοῦ Μωϋσῆ, πῶς **σὲ λίγο θά ἀφαιρεθῇ ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σᾶς καὶ θά δοθῇ σὲ Ἕθνος, πού θά ἀξίξη. Καί σεῖς θά καταστραφῆτε!...**

Ἐσκέφτηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Πρεσβύτεροι νὰ διατάξουν τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου, ἀλλά... δὲν εἶχαν τὸ θάρρος. Καί τὸν ἄφηκάν κι ἔφυγαν.

Ἦταν ἀργά πιά· κι ὁ Κύριος ἐβγήκε ἀπὸ τὸ Ναὸ κι ἐπροχώρησε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη.

Μεγάλη Τρίτη

40. Ὁ Ἰησοῦς μιλεῖ κατὰ τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων

Πρῶτὸ ὁ Κύριος μαζί με τοὺς μαθητές του ἔρχεται πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πηγαίνει στὸ Ναό. Εἶναι καὶ σήμερα γεμάτος ὁ Ναός ἀπὸ χιλιάδες προσκυνητῶν.

Ἄξαφνα ἀκούστηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος... Ἐκεῖνος!... Ἐκεῖνος!... Ἦταν ὁ Κύριος!

«Κι ὅ,τι ἀνήκει στὸν Θεό...»

Εἶχαν σκεφτῆ οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν παραστήσουν γιὰ ἐπαναστάτη κατὰ τῶν Ρωμαίων. Τοῦ παρουσιάζουν λοιπὸν ἓνα νόμισμα μετὴν τὴν εἰκόνα τοῦ Καίσαρος, καὶ ρωτοῦν: Κύριε, εἰπέ μας τὴν ἀλήθεια· πρέπει νὰ πληρώσωμε αὐτὰ στὸν Καίσαρα; Ρωτῶ ὁ Κύριος: Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὐτή;— Τοῦ Καίσαρος, ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι.— Λοιπὸν, ὅ,τι ἀνήκει στὸν Καίσαρα νὰ τὸ δίνετε στὸν Καίσαρα κι ὅ,τι ἀνήκει στὸ Θεὸ νὰ τὸ προσφέρνετε στὸ Θεό! συμβουλεύει ὁ Κύριος.

"Άλλος τὸν ρωτᾶ: Κύριε, ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολή;— Νὰ ἀγαπήσης Κύριο τὸ Θεό σου ἀπὸ ὅλη σου τὴν καρδιά κι ἀπὸ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ ἀπὸ ὅλη σου τὴ σκέψη! ἀπαντᾷ ὁ Κύριος Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Καὶ δευτέρη, ὅμοια μὲ τὴν πρώτη εἶναι: Νὰ ἀγαπήσης τὸν πλησίον σου, σὰν τὸν ἑαυτό σου! Αὐτὲς εἶναι οἱ μεγάλες ἐντολές· σ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἐντολὲς κρέμονται (στηρίζονται) ὁ Νόμος κι οἱ Προφῆτες ὅλοι.

Δὲν τοὺς ἀνέχεται πιά ὁ Κύριος! Στρέφεται στὸ λαὸ κι ἀρχίζει τρομερὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Ὁ ἡμερος καὶ γλυκὸς Προφήτης τῆς Ναζαρετ ἀλάζει συμπεριφορὰ. "Ἐχει μπρὸς τοῦ τὴν κακία ὀλόσωμη καὶ πρέπει νὰ τὴν χτυπήσῃ.

Στὴν καθέδρα τοῦ Μωϋσῆ, τοὺς λέει, ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι! Λοιπὸν, ὅλα, ὅσα σὰς λένε νὰ κάνετε, σὰς συμβουλεύω κι ἐγὼ νὰ τὰ κάνετε καὶ νὰ τοὺς ἀκοῦτε. "Ἀλλὰ μὴν κάνετε ποτέ, ὅσα κάνουν αὐτοί· γιατί ἄλλα λένε καὶ ἄλλα κάνουν.

—"Ὅλα, ὅσα κάνουν, τὰ κάνουν μόνο γιὰ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος.

— Αὐτοὶ εἶναι μωροί· θέλουν πάντοτε τὰ πρωτεῖα· θέλουν νὰ τοὺς φωνάζῃ ὁ κόσμος **Ραββί — Ραββί!** Ἀλλὰ σεῖς ποτέ νὰ μὴ δεχτῆτε νὰ ὀνομασιῆτε Ραββί, γιατί ἓνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός! "Ὅλοι σεῖς εἶστε ἀδελφοί· καὶ Πατέρα ἓναν ἔχετε: τὸ **Θεό!**

Καὶ στρέφεται τώρα πρὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τοὺς λέει κατὰ πρόσωπο:

— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! γιατί ἀποκλείετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ δὲ μπορεῖτε σεῖς νὰ μῆτε!

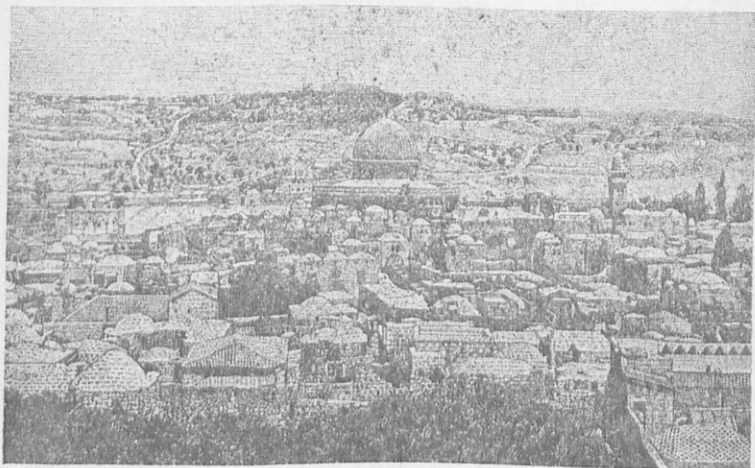
— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! γιατί τρῶτε τὶς οἰκονομίες τῶν χηρῶν καὶ τῶν πτωχῶν καὶ κάνετε ψεύτικες προσευχές. Γι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῆτε αὐστηρά!

— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι! γιατί γυρίζετε ξηρὰ καὶ θάλασσα, γιὰ νὰ κάνετε ἓναν νὰ πιστέψῃ στὸ Νόμο σας. Κι ἅμα πιστέψῃ, τὸν κάνετε χειρότερό σας!

— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές!

γιατί πληρώνετε και τούς ελάχιστους φόρους στο Ναό του Κυρίου και δὲν ἔχετε οὔτε ἰδέα τί σημαίνει δικαιοσύνη, ἐλεημοσύνη, πίστη!

— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! γιατί καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιάτο καὶ πίνετε

Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ . . .

καὶ τρώτε τὸ περιεχόμενό τους, πὺ εἶναι ἀρπαγὴ κι ἀδικία!

Ὅδηγοὶ τυφλοὶ, πὺ ξεδιαλύετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλο!

— Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! Γιατί ὁμοιάζετε μὲ τάφους, πὺ ἀπ' ἔξω φαίνονται ὠραῖοι καὶ μέσα εἶναι γεμάτοι ὅστᾳ κι ἀκαθαρσία.

« Φεΐδια! γεννήματα ὄχιῶν! πὺς θὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν ὄργη τοῦ Θεοῦ; »

Πολλοὺς προφῆτες ἐφονεύσατε σεῖς καὶ οἱ πρόγονοί σας καὶ καυχίεσθε γι' αὐτό.

Ἰδέτε, σᾶς στέλνω ἀκόμη κι ἄλλους σοφοὺς καὶ προφῆτες. Καὶ θὰ τοὺς φονεύσετε καὶ θὰ τοὺς σταυρώσετε.

Ἡ γενεά σας θὰ πληρώσῃ ὄλο τὸ αἷμα, πὺ χύσατε καὶ θὰ χύσετε ἄδικα! . . .

Και τελευταία στρέφεται στη δύστυχη Ἱερουσαλήμ και προφητεύει τὴν τύχη της: «Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ! Σὺ ποὺ φονεύεις τοὺς Προφῆτες και λιθοβολεῖς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ! Πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ περιμαζέψω τὰ τέκνα σου, ἀκριβῶς, ὅπως περιμαζεύει ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια της, κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της, και δὲ θέλησες; Νά! ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ οἶκος σου μένει ἔρημος!

Και γυρίζοντας πάλι στὸ λαὸ προσθέτει: **Γιατί, σὰς λέω ἀλήθεια, πῶς δὲ θὰ μὲ ἰδῆτε ἀπὸ τώρα, ὡς πού νὰ εἰπῆτε: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»**

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ βγήκε ἀπὸ τὴν πόλη ὁ Κύριος κι ἀνέβη στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του.

Μεγάλη Τετάρτη

41. Τὸ ἀνώτατο συμβούλιο κι ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Ἐκεῖ, στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ὁ Κύριος ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Τετάρτης. Ἦῤε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ στοὺς μαθητὲς του και νὰ τοὺς εἰπῆ ἀκριβέστερα, τί ἐ

πρόκειτο νὰ πάθῃ και τί τοὺς ἐπερίμενε κι ἐκείνους ἀργότερα.

Τότε τοὺς εἶπε τὴν παραβολὴ (1) τῶν δέκα παρθένων. Τότε τοὺς προφήτεψε, πῶς θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίση και πῶς θὰ ἔρθῃ πάλι ὁ ἴδιος στὸν κόσμο, γιὰ νὰ κρίνῃ δικαίους κι ἀδίκους (2).

Και τὴν ἡμέρα τῆς Τετάρτης τὴν ἐπέρασε ὁ Κύριος ἐκεῖ, ἐπάνω στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.

Ἄλλὰ τί ἔκαναν οἱ Γραμματεῖς και οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης, ἔπειτα ἀπὸ τὶς

βαριὲς κατηγορίες, ποὺ τοὺς ἀπάγγειλε ὁ Κύριος;

Ὁ Κύριος τοὺς ἀπογύμνωσε μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Λαοῦ! Κι ὁ λαὸς εἶδε πόσο ἀνάξιους ἀνθρώπους και ταπεινοὺς ὑποκριτὲς εἶχε γιὰ διδασκάλους κι ὁδηγούς του!

1) και 2) Βλέπε: Εὐαγγ. Ματθαίου: ΚΕ' 1—13 και ΚΕ' 31—46.

Συγκεντρώνονται λοιπόν οί Ἄρχιερεῖς κι οί Πρεσβύτεροι. Καλοῦνται οί Γραμματεῖς κι οί Φαρισαῖοι στήν αὐλή τοῦ Ἄρχιερέα Καϊάφα καί συνεδριάζουν ὅλη τή νύχτα. Κατά τίς πρωτῆνες ὄρες τῆς Τετάρτης, καταλήγουν στήν ἀπόφαση: « **Νά συλλάβουν τὸν Κύριο καί νά τὸν φονεύσουν! Τὸν κατεδίκασαν ἐρήμην σὲ θάνατο!** »

Τὴν ἐπομένη (Τετάρτη πρωτῆ) ἀρχίζουν οί γιορτὲς τοῦ Πάσχα. Ὁ λαὸς ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ του. Μὰ τοὺς Γραμματεῖς καί τοὺς Ἄρχιερεῖς καί τοὺς Πρεσβύτερους τοὺς ἀπασχολεῖ μόνο τὸ πῶς νά συλλάβουν τὸν Κύριο!...

Ἄλλὰ νά! Εὐρέθη ὁ κακὸς μαθητὴς. Εὐρέθη ὁ προδότης φίλος... Εὐρέθη ὁ φιλάργυρος Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης!... καί προδίνει τὸ Διδάσκαλό του!

Καί τρέχει... ὁ Ἰούδας: Παρουσιάζεται στὸ συμβούλιο τῶν Ἀρχιερέων καί Φαρισαίων καί τοὺς λέει: **Τί μοῦ δίνετε, νά σᾶς τὸν παραδώσω χωρὶς θόρυβο;** Ἐκεῖνοι ἐχάρηκαν καί τοῦ ὑποσχέθηκαν **τριακόνα ἀργύρια!**

Μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔκλεισε ἡ ἡμέρα τῆς Τετάρτης!

Μεγάλη Πέμπτη

42. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν μεγάλη γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Ὑστερα ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ἄρχιζε ἡ μεγάλη τους γιορτὴ. Γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς καί Γραμματεῖς χαρὰ ἦταν τὸ ὅτι βρέθηκε ὁ προδότης! Δὲν ἔχουν ἀκόμα τὸ Ναζωραῖο στὰ χέρια τους! Ἄλλὰ τί σημαίνει! Ὁ προδότης ἐφάνη ἀποφασισμένος νά τοὺς τὸν παραδώκῃ. Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις ἐξημέρωσε γι' αὐτοὺς ἡ ἡμέρα τῆς Πέμπτης.

Ὁ λαὸς δὲν ἔχει καμμιά εἶδηση γιὰ τὸ κακούργημα, ποὺ σχεδίασαν οί Ἀρχηγοί του. Τρέχει, ἀγοράζει ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, ἐτοιμάζει τὸ πασχαλινὸ ἀρνί του· κάμνει

Πῶς ἐξημέρωσε ἡ Μεγάλη Πέμπτη γιὰ τὸ λαό.

τίς προμήθειές του και περιμένει τη δύση του ήλιου, για ν' άρχιση τη γιορτή του.

Ἡ αὐγὴ ἤρε τὸν Κύριο στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Οἱ μαθη-
τὲς τὸν ἐρωτοῦν: Κύριε, ποῦ θέλεις
Πὼς ἐξημέρωσε ἡ Μεγάλη
Πέμπτη γιὰ τὸν Κύριο.
νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ Πάσχα;

Κι ὁ Κύριος ἐπιφορτίζει δυὸ μα-
θητές Του, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη, ν' ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ
φροντίδα. Πηγαίνετε, τοὺς λέει, στὴν πόλη. Ἐκεῖ θὰ ἀπαντή-
σετε ἄνθρωπο, ποῦ θὰ βαστάζη στάμνα νεροῦ· ἀκολουθήστε
τον καὶ ρωτήστε τὸν οἰκοδεσπότη: Ὁ Κύριος ρωτᾷ, ποῦ εἶ-
ναι τὸ κατάλυμα, ὅπου θὰ φάῃ τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητές του;
Ἐκεῖνος θὰ σᾶς δεῖξη μεγάλο ἀνώγειο, στρωμένο· ἐκεῖ ἐτοι-
μάστε!

Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης ἐτοίμασαν τὸ Δεῖπνο! Ἦρθε κι ὁ
Κύριος μὲ τοὺς ἄλλους δέκα μαθητές του κι ἐκάθισαν στὴ
τράπεζα. Κι ὁ Ἰούδας εἶναι μαζί τους. Παρακολουθεῖ, γιὰ νὰ
βρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεση, ποῦ
ἔδωκε στοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους.

Εἶναι ἤρεμος καὶ γιομάτος καλωσύνη ὁ Κύριος!

Ἐπειτα σηκώνεται, ζώνεται μιὰ πετσέτα, παίρνει μιὰ λε-
κάνη μὲ νερὸ κι ἀρχίζει... νὰ
Ὁ Κύριος δίνει μεγάλο παρά-
δειγμα στοὺς μαθητές του.
πλύνη τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του!
Ἐκεῖνοι παραξενεύονται, ἀλλὰ

δὲν ἔχουν τὴ δύναμη ν' ἀρνηθοῦν! Φτάνει καὶ στὸν Πέτρο. Μὰ
ἀρνιέται ἐκεῖνος: Κύριε, λέει, Σὺ θὰ μοῦ πλύνης τὰ πόδια;

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: Ἄν δὲν πλύνω τὰ πόδια σου, Πέτρε,
δὲν ἔχεις μέρος μαζί μου στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

Ὁ Πέτρος ὑποχωρεῖ καὶ κραυγάζει: Κύριε, ὄχι μόνο τὰ
πόδια μου, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὴν κεφαλὴ μου νίψε!

Ἐπειτα λέει ὁ Κύριος: Εἶδατε τί ἔκαμα; Σεῖς μὲ ὀνομά-
ζετε Κύριό σας καὶ Διδάσκαλό σας, γιατί ἀλήθεια εἶμαι Κύ-
ριος καὶ Διδάσκαλός σας. Ἄν λοιπὸν ἐγώ, ἐνίψα τὰ πόδια
σας, καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Παράδειγμα σᾶς ἔ-
δωκα! Οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἐννοήσουν, πῶς εἶστε μαθητές δικοί
μου, ἂν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας!

Ὁ προδότης Ἰούδας αἰσθάνεται τὰ ἅγια χέρια νὰ τοῦ

Ἀρχίζει νὰ πλύνῃ τὰ... πόδια τῶν μαθητῶν του...

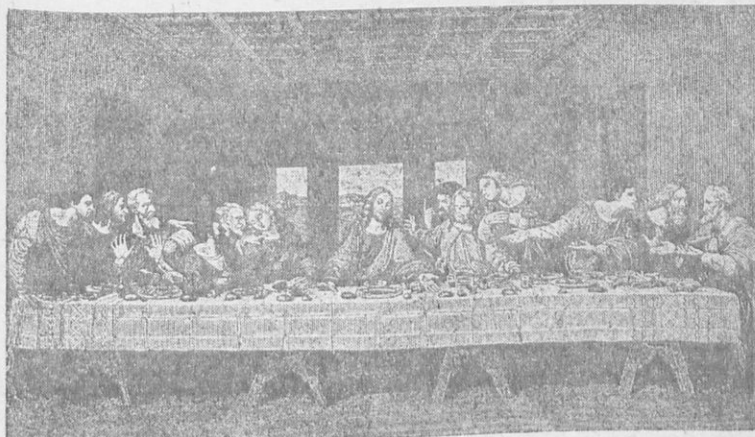
πλύνουν τὰ πόδια του, τὰ μολυσμένα ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο, ποὺ βάδισαν χθές! Καί μ' ὅλα ταῦτα... μένει ἀσυγκίνητος!

Παίρνει θέση τώρα ὁ Κύριος στὸ μέσο τῆς τραπέζης· κι οἱ δώδεκα μαθητὲς κάθονται γύρω του. Μὲ παράπονο πολὺ λέει ὁ Κύριος: **Εἶχα σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας αὐτὸ τὸ Πάσχα προτοῦ νὰ πάθω! Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, ποὺ τρώγω μαζί σας!**

Παίρνει ἔπειτα ὁ Κύριος τὸν ἄρτο στὰ χέρια Του καὶ τὸν εὐλογεῖ· ἔπειτα τὸν κόβει καὶ τὸν δίνει στοὺς μαθητὲς του λέγοντας: **«Λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ Σῶμα μου!»**

Ἐπειτα πῆρε τὸ ποτήρι γεμᾶτο οἶνο· τὸ εὐλόγησε κι εἶπε: **«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμά μου!»** Καὶ πρόσθεσε: **«Αὐτὸ νὰ κάνετε στὴν ἀνάμνησή μου!»**

Ἐπειτα λέει ὁ Κύριος: **Ἐνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ!**

Μήπως είμαι εγώ Ραββί;...— Σὺ τὸ εἶπες...

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου χτύπησαν, σὰν κεραυνὸς στὰ
 αὐτιὰ τῶν μαθητῶν του. Ἐταράχτηκαν
*Μήπως εἶμαι ἐγώ,
 Ραββί;* πολὺ κι ἔβλεπαν ἀμίλητοι ὁ ἕνας τὸν ἄλ-
 λον κι ἔγιναν περίλυποι!

Σὲ λίγο ὅλοι ρωτοῦν: «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε;—Μήπως
 εἶμαι ἐγώ, Κύριε;» Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς δὲ δίνει καμμὶαν ἀπάντηση.

Ὁ Πέτρος κάνει νεύμα στὸν Ἰωάννη, ποῦ καθόταν πλη-
 σίον στὸν Κύριο, νὰ τὸν ρωτήσῃ, Ὁ Ἰωάννης γέρνει τὴν κεφα-
 λή του πρὸς τὸν Κύριο κι ἐρωτᾷ: Κύριε ποιὸς εἶναι αὐτός;
 Κι ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: «**Εἶναι ἐκεῖνος, στὸν ὅποιο θὰ δώσω τὸ
 ψωμί, ἀφοῦ τὸ βᾶψω στὸ ζωμό**». Στὸ μεταξὺ τοῦτο ρωτᾷ
 κι ὁ Ἰούδας: *Μήπως εἶμαι ἐγώ, Ραββί;* Ὁ Κύριος ἀμέσως
 ἀπαντᾷ: «**Σὺ εἶπες!**» Καὶ βᾶφει λίγο ψωμί στὸ ζωμό, τὸ δίνει
 στὸν Ἰούδα καὶ τοῦ λέει: «**Ὅ,τι σκοπεύεις νὰ κάμῃς, κάμε το
 τὸ γρηγορώτερο!**»

Τὸ παίρνει ὁ Ἰούδας καὶ φεύγει! Φθάνει στοὺς Γραμμα-
 τεῖς καὶ στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὀδηγεῖ, ποῦ καὶ πῶς νὰ
 συλλάβουν τὸν Κύριο!...

43. Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ στὸ Γεθσημανή

Εἶναι προχωρημένη ἡ νύχτα τῆς Πέμπτης. Ὁ Ἰούδας κα-
Οἱ δύο ἀντίθετοι δρόμοι νονίζει τώρα τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου.
 Ὁ Κύριος μετὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο,
 παίρνει τοὺς μαθητὲς τοῦ κι ἔρχεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἔχομε δυὸ δρόμους νὰ παρακολουθήσωμε· τὸ δρόμο τοῦ
 Ἰούδα καὶ τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου.

Ἄς ἀκολουθήσωμε πρῶτα τὸ δρόμο, ποῦ πῆρε ὁ Κύριος.

Στὸ δρόμο προχωροῦσαν ἀμίλητοι: Ὁ Κύριος στενοχω-
 ρημένος· οἱ μαθητὲς ντροπιασμένοι γιὰ τὴ διαγωγή τοῦ συμ-
 μαθητῆ τους. Ὁ Κύριος λύνει πρῶτος τὴ
Ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου σιωπή· σύγκεντρώνει πλησίον του τοὺς μα-
 θητὲς του καὶ λέει: *Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ σκανδαλιστῆτε ἐξ αἰ-
 τίας μου· ἀλλὰ νὰ μὴ δειλιάσετε!* Ὁ Πέτρος ἀποκρίνεται: Κύ-
 ριε, *κι ὅλοι ἂν σκανδαλιστοῦν, ἐγὼ δὲ θὰ σκανδαλιστῶ.* Κι ὁ
 Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ: Πέτρε! *Αὐτὴ τὴ νύχτα, προτοῦ φωνάξῃ
 ὁ ἀλέκτορας, τρεῖς φορὲς θὰ μὲ ἀπυρηνηθῆς!...*

— *Κι ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ πεθάνω μαζύ σου, Κύριε, δὲ
 θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ!* ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Ὁ Κύριος ἔδινε σ' ὄλο τὸ δρόμο διάφορες συμβουλές στοὺς
 μαθητὲς του. Ἐπέρασαν τὸ *Χεῖμαρρο τῶν Κέδρων* κι ἔφθασαν
 σ' ἓνα κῆπο, ποῦ λεγόταν *Γεθσημανῆ* (1).

Ἦταν νύχτα ἀκόμη.

Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς τοὺς λέει: Ἐγὼ θὰ προχωρήσω νὰ προ-
 σευχηθῶ. Σεῖς καθίστε, ὥσπου νᾶρθω πάλι.

Ἐπῆρε τοὺς τρεῖς μαθητὲς, Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, καὶ
 προχώρησε. Καθὼς ἐπροχωροῦσαν, τοὺς
*Πάτερ ἅγιε, ἂν εἶναι
 δυνατό...* λέει: *Εἶναι περίλυπη ἡ ψυχὴ μου μέχρι
 θανάτου! Μείνετε ἐδῶ, ἀγρυπνεῖτε καὶ
 προσεύχεσθε!* Καὶ προχώρησε λίγο πρὸ ἐμπρός.

Ἐκεῖ, ἔπεσε κάτω μὲ τὸ πρόσωπό στη γῆ καὶ προσευχήθη
 μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «*Πατέρα Ἄγιε, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς παρέλ-*

1) Ἐλαιοτριβεῖο.

Πατέρα Ἅγιε, ἂν εἶναι δυνατόν...

θη ἀπό μέ τὸ ποτήρι τοῦτο τοῦ θανάτου. Ὅμως, Πατέρα μου, ἄς γίνῃ, ὅπως θέλεις Σὺ, καὶ ὄχι, ὅπως θέλω ἐγώ!»

Μετὰ τὴν προσευχὴ αὐτὴ ἤρθε πάλι πλησίον τοὺς τρεῖς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἤδρε... κοιμισμένους! Τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς λέει μὲ παράπονο: Κοιμᾶστε καὶ ἀναπαύεστε; Δὲ μπορεῖσατε οὔτε μιὰ ὥρα νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου; Ξυπνήσατε καὶ προσευχηθῆτε, γιὰ νὰ μὴ μπῆτε σὲ πειρασμό!

Κι ἔφυγε! Ἐπῆγε πάλι καὶ προσευχήθη μὲ τὰ ἴδια λόγια.

Κι ἐγύρισε πάλι· καὶ πάλι ἤυρε τοὺς μαθητὲς του νὰ κοιμῶνται. Τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε τοὺς ἴδιους λόγους. Κι ἔφυγε... πάλι.

Ἐπῆγε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ νὰ προσευχηθῆ, κι εἶπε τὴν ἴδια προσευχή. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἐπιασε ἀγωνία! Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πρόσωπό Του, σὰν χονδρὲς σταγόνες ἀπὸ αἷμα!

Ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, Ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ ἔδωκε δύναμη!

Ἐγύρισε στοὺς μαθητὲς του μὲ θάρρος κι ἀπόφαση νὰ ὑποφέρῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα του! Νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριό του!

Ἦυρε τοὺς μαθητὲς του καὶ πάλι νὰ κοιμῶνται! Κοιμᾶστε, τοὺς λέει, κι ἀναπαύεστε; Σηκωθῆτε, ἔφτασε ὁ προδότης μου!...

Ἐνώθηκαν μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὲς... κι ὅλοι μαζεμένοι περιμέναν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου τῆς Γεθσημανῆ.

Ἄς στρέψωμε τώρα στὸ δρόμο τοῦ Ἰούδα. Ὁ Ἰούδας, ἅμα βγήκε ἀπὸ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο, ἔτρεξε στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς

Γραμματεῖς καὶ τοὺς λέει: Μπορεῖτε αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ συλλάβετε τὸν Ἰησοῦ!

Ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωκαν στρατιῶτες ὀπλισμένους μὲ μάχαιρες, μὲ ξύλα καὶ μὲ ὄπλα. Τοῦ ἔδωκαν κι ἄλλους ἀκολούθους καὶ ὑπηρέτες, ποὺ κρατοῦσαν φανούς καὶ λαμπάδες. Ἐπειδὴ ὁμοῦς κανένας δὲν ἐγνώριζε τὸν Κύριο, τοὺς εἶπε ὁ προδότης: Αὐτός, ποὺ θὰ φιλήσω, αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς! Αὐτὸν νὰ συλλάβετε!

Βλέπουν τὰ φῶτα ὁ Κύριος κι οἱ μαθητὲς του ἀπὸ τὸ κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Οἱ μαθητὲς φοβοῦνται. Ἀλλὰ ὁ Κύριος τοὺς δίνει θάρρος...

Ἐφτασε ἡ συνοδεία τῶν ἀνόμων στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου!

Ὁ Κύριος μὲ θάρρος παρουσιάζεται καὶ ρωτᾷ: «Ποιὸν ζητᾶτε;»—«Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον», ἀποκρί-

Ἡ συνάντηση τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Κακίας

θηκαν ἐκεῖνοι. «Ἐγὼ εἶμαι!» ἀπαντᾷ ὁ Κύριος. Καὶ πάλι ρωτᾷ: «Σὰν νὰ ἦμουν

ληστής ἦρθατε ἐναντίο μου μὲ μάχαιρες καὶ μὲ ξύλα; Ἐγὼ κάθε μέρα μαζί σας ἦμουν στὸ Ναό. Μποροῦσατε νὰ μὲ συλ-

Χαῖρε Ραββί! . . .

λάβετε!» Ὁπισθοχώρησαν οἱ κακοὶ κι ἔπεσαν κάτω! Πάλι σηκώθηκαν καὶ πάλι ρωτᾷ ὁ Κύριος: «**Ποιὸν ζητᾶτε;**»—«**Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον**», ἀποκρίνονται ἐκεῖνοι. «**Σᾶς εἶπα, λέει ὁ Κύριος, πὼς ἐγὼ εἶμαι. Ἄν ζητᾶτε ἐμέ, ἀφήστε ἐλεύθερους τοὺς ἄλλους.**» (Γιατὶ οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ πιάνουν, τοὺς μαθητές). Στὸ μετὰ πησιάζει κι ὁ Ἰούδας καὶ λέει: «**Χαῖρε Ραββί! . . .**» καὶ φιλεῖ τὸν Κύριο! Ὁ Κύριος ρωτᾷ μὲ παράπονο: «**Ἰούδα, μὲ φίλημα προδίνεις τὸ Διδάσκαλό σου; . . .**»

Κι ἀμέσως συνέλαβαν τὸν Κύριο καὶ τὸν ἔδεσαν. Ὁ Πέτρος, βλέποντας τὸν Κύριο δεμένο, σῦρει τὴ μάχαιρά του καὶ κόβει τὸ δεξιὸ αὐτὶ ἐνὸς **Μάλχου**, δούλου τοῦ Ἀρχιερέα. Ὁ Κύριος κάνει αὐστηρὴ παρατήρηση στὸν Πέτρο: «**Πέτρε, βάλε τὴ μάχαιρά σου στὴ θήκη της. Ὅποιος δίνει μάχαιρα, μάχαιρα θὰ λάβῃ!**» τοῦ λέει Καί. ἔλαβε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου, τὸ ἔβαλε στὴ θέση του . . . καὶ . . . τὸν ἔθεράπεψε.

Ἦταν ἀκόμη βαθεῖα νύχτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευή.

44. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου

Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου σκορπίστηκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Οἱ στρατιῶτες ὠδήγησαν τὸν Κύριο δεμένο στὸν Ἀρχιερέα Ἄννα, ποῦ εἶχε σχεδιάσμενη τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου, στὸ συμβούλιο, ποῦ ἔκαναν ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ Κυρίου.

Ἄπὸ μακριὰ παρακολουθοῦν δύο μαθητὲς μόνο, ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ἄννας ρωτᾷ τὸν Κύριο γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία του.

Ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ: Ἐγὼ ἐμίλησα μὲ παρρησία στίς Συναγωγὰς καὶ δὲν εἶπα τίποτε κρυφά! Τί μὲ ρωτᾷς; Ρώτησε κείνους, ποῦ μὲ ἄκουαν! Τότε, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα, ἐρράπισε τὸν Κύριο, λέγοντας: Ἔτσι ἀποκρίνεσαι στὸν Ἀρχιερέα; Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: Ἄν ἐμίλησα κακά, μαρτύρησε γιὰ τὸ κακό· ἂν ὅμως ἐμίλησα καλά, γιατί μὲ δέρονεις;

Εἶδε ὁ Ἄννας, πὼς δὲ θὰ τοῦ ἔδινε ἄλλη ἀπάντηση ὁ Κύριος καὶ τὸν στέλνει στὸν Καϊάφα, ποῦ ἦταν ὁ Ἀρχιερέας τῆς χρονιᾶς ἐκείνης.

Εἶναι νύχτα ἀκόμη κι ὅμως προσκαλεῖται ἕκτακτα τὸ Συνέδριο. **Κι ὁ κατηγορούμενος Ἰησοῦς** βρίσκεται τώρα μπρὸς στὸ ἄνομο Συνέδριο!... (1)

Ἡ παράνομη διαδικασία καὶ ἡ καταδίκη τοῦ Χριστοῦ (γιὰ δευτέρη φορά).

Δὲν ἔχουν ὅμως μάρτυρες. Ἦσαν βέβαια μερικοὺς. Ἀλλὰ μαρτυρία σοβαρὰ καμμία! Τέλος παρουσιάστηκαν δυὸ ψευδομάρτυρες, ποῦ εἶπαν, πὼς ἄκουσαν τὸ Χριστὸ νὰ λέη: Γκρεμίστε τὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν οἰκοδομήσω πάλι...

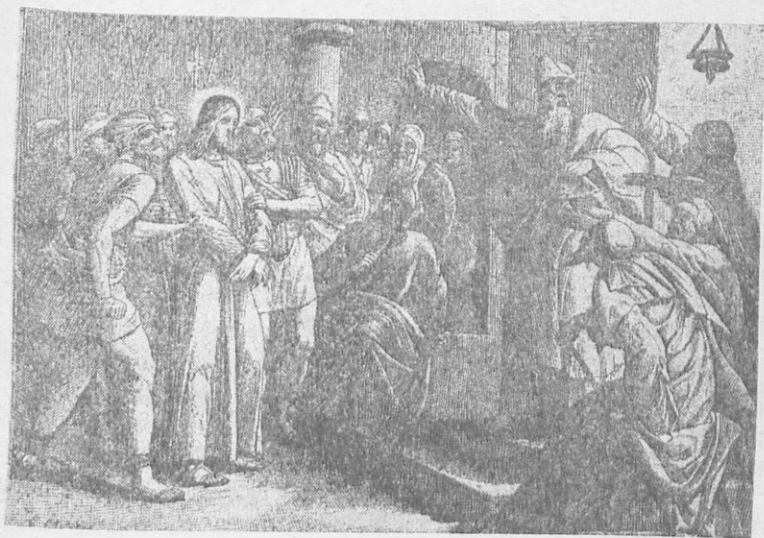
Καὶ ρωτᾷ ὁ Καϊάφας: Ἀκοῦς τί σοῦ καταμαρτυροῦν; Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντᾷ!

Σηκώνεται τότε ὁ Καϊάφας καὶ λέει στὸν Ἰησοῦ: Σὲ ἔξορ-

1) Ὁ Νόμος ἐμπόδιζε νὰ συνεδριάξῃ νύχτα τὸ Ἀνώτατο Συνέδριο. Ὅμως οἱ Ἀρχιερεῖς δικαιολογοῦν τὴν ἕκτακτη, συνεδρίαση, γιατί κινδύνευε τάχα ὁ Λαὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ!...

κίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πὸν ζῆ, νὰ μᾶς εἰπῆς : Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ;

«Σὺ εἶπας!» ἀπαντᾷ ὁ Κύριος! «Ἄλλὰ σᾶς βεβαιώνω,

Τί ἀνάγκη μαρτύρους ἔχουμε ; ... Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας ;

πὼς ἀπὸ τώρα θὰ ἰδῆτε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα Του! ...»

Ξεσχίζει τὰ ἐνδύματά του ὁ μιαρὸς Ἄρχιερέας καὶ στρέφεται στὸ ἄνομο Συνέδριο καὶ λέει : Ἐβλαστήμησε! Εἶπε, πὼς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ! Τί ἀνάγκη μαρτύρων ἔχομε πιά ; Καὶ ρωτᾷ : Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας ; — Εἶναι ἔνοχος θανάτου! ἀπαντοῦν μὲ μιὰ φωνὴ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ παράνομοι δικαστὲς τῶν Ἰουδαίων!

Ἔφυγαν οἱ δικαστές! Καὶ ὁ Κύριος ἀπόμεινε στὴ διάθεση τῶν δούλων καὶ τῶν στρατιωτῶν! Εἶναι νύχτα ἀκόμη.

Οἱ στρατιῶτες ἔσυραν τὸν Κύριο στὸ προαύλιο τοῦ Δικαστηρίου. Ἐμαζεύτηκαν γύρω του στρατιῶτες καὶ δοῦλοι. Κι ὅλοι τὸν ὕβριζαν! τὸν ἔπτυσαν στὸ πρόσωπο! τὸν ἐχτυποῦσαν κρυφὰ καὶ τοῦ ἔλεγαν : Προφήτησε, Χριστέ, ποιὸς σὲ χτύπησε ;

Χ. Δημητρακοπούλου, Καινὴ Διπθήκη Δ'

Ὁ Κύριος μὲ θεϊκὴ ὑπομονὴ ἐβάσταζε τοὺς πόνους Του κι ὑπόφερνε τὰ μαρτύριά Του!

45. Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου

Ὅταν ὠδήγησαν τὸν Κύριο στὴν οἰκία τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα, ἐπλησίασαν κι οἱ δυὸ μαθητές. Ὁ Ἰωάννης, ποῦ ἦταν γνωστός στὴν οἰκία τοῦ Ἀρχιερέα, ἐπέρασε μαζί μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ τὸν Πέτρο, δὲν τὸν ἄφηναν νὰ περάσῃ. Τότε βγήκε πάλι ὁ Ἰωάννης καὶ παρακάλεσε τὴ θυρωρὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ. Ἐκείνη τὸν ἄφηκε, ἀλλὰ τὸν ρωτᾷ: **Μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;**—**Ὁχι!** λέει ὁ Πέτρος, δὲν εἶμαι. Κι... ἐπέρασε στὴν αὐλή.

Ἐκεῖ ἦσαν συγκεντρωμένοι στρατιῶτες καὶ δοῦλοι κι εἶχαν ἀνάψει φωτιά, γιὰ νὰ θερμανθοῦν. Ἐπλησίασε κι ὁ Πέτρος! Τότε, μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια τοῦ λέει: **Καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ!** Ἡ ὁμιλία σου σὲ φανερώνει!—**Ὁχι!** ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος. Δὲ γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βρέθη πλάϊ στὸν Πέτρο ἓνας ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Ἀρχιερέα, συγγενὴς ἐκείνου, ποῦ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ὁ Πέτρος. Τὸν προσέχει πολὺ κι ἔπειτα τοῦ λέει: **Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ εἶσαι σὺ!** Δὲ σὲ εἶδα ἐγὼ στὸν κῆπο μαζί του; Τότε ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ὀρκίζεται, πὼς δὲ γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο!

Κι ἀμέσως ἀκούστη τὸ λάλημα τοῦ ἀλέκτορα!... Ἐθυμήθη ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου κι ἐβγήκε ἔξω κι ἔκλαψε πικρά.

Ὅλα αὐτὰ γίνονταν τὶς ὥρες, ποῦ ὁ Κύριος ἐδικαζόταν ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Συνέδριο.

Μεγάλῃ Παρασκευῇ

46. Ἡ πρωινὴ συνεδρίαση τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων

Τρίτη καταδίκη τοῦ Κυρίου

Πρωὶ - πρωῖοὶ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Γραμματεῖς τρέχουν νὰ συν-

Τὸ παράνομο Συνέδριο
 συνεδριάζει καὶ πάλι!

εδριάσουν μὲ τὸν Καΐάφα καὶ νὰ ἐπι-
 κυρώσουν τὴ νυχτερινή τους ἀπόφαση!
 Τρέχουν νὰ τὴ νομιμοποιήσουν κάπως!
 Κι οἱ ἴδιοι δὲ βρίσκουν ἀρκετὴ τὴ δικαιολογία, μὲ τὴν ὁποία
 οὐστήσαν δικαστήριον χθὲς τὴ νύχτα! . . . τόσο ἔκτακτα!

Ἔπειτα ἀπὸ σύντομη συζήτηση βρίσκουν δίκαιη καὶ νό-
 μιμη τὴ νυχτερινή τους ἀπόφαση!

Καὶ πάλι καταδικάζεται σὲ θά-
 νατο ὁ Κύριος (τρίτη φορά).

Κι ἀμέσως, ὅπως εἶναι συγκροτη-
 μένο τὸ Ἄνωτατο Συνέδριον, μὲ τοὺς

Ἀρχιερεῖς, μὲ τοὺς Πρεσβύτερους καὶ μὲ τοὺς Γραμματεῖς,
 παίρνουν τὸν Κύριον δεμένο καὶ τὸν ὀδηγοῦν στὸν Πιλάτο, τὸ
 Ρωμαῖο Ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Ἔπρεπε νὰ ἐπικυρώσῃ ἐκεῖνος
 τὴν ἀπόφαση τοῦ Συνεδρίου. Διαφορετικὰ δὲ θὰ μπορούσε νὰ
 ἐκτελεσθῆ.

47. Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὁ Ἰούδας βλέπει τὸ Συνέδριον σύσσωμον νὰ ὀδηγῆ τὸν Κύ-
 ριον στὸν Πιλάτο . . . Συλλογιζεται τὸ κακό, ποῦ ἔκαμε καὶ με-
 τανοεῖ! Τρέχει στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς Πρεσβύτερους!
 Ἄμαρτησα, τοὺς λέει· σὰς παράδωκα αἷμα ἄθωο! . . .

Τί τὸ λέγεις σ' ἐμᾶς αὐτό; τοῦ ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι. Σὺ θὰ
 ἔχῃς τὴν ἁμαρτία!

Ὁ Ἰούδας πετᾷ μέσα στὸ Ναὸ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, κι
 ἀπελπισμένος ἐπῆγε κι ἐκρεμάσθη σ' ἓνα δένδρον! . . .

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπῆραν τὰ τριάκοντα ἀργύρια κι ἔκαμαν
 συμβούλιον, γιὰ νὰ ἀποφασίσουν τί θὰ τὰ κάμουν. Κι ἀποφά-
 σισαν νὰ μὴ τὰ βάλουν, στὸ Ταμεῖο τοῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ ἦσαν
 τιμὴ αἵματος. Ἀγόρασαν λοιπὸν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸ ἑνὸς κε-
 ραμέα, γιὰ νὰ θάψουν τοὺς ξένους (1).

48. Ὁ Ἰησοῦς ἐμπρὸς στὸ Πιλάτο καὶ στὸν Ἡρώδη

Προχωροῦν οἱ στρατιῶτες μὲ τὸν Κύριον κι ἀκολουθεῖ ὁλό-
 κληρον τὸ Συνέδριον!

Ὁ Πιλάτος ἐξετάζει
 τὴν ἀπόφαση.

Φτάνουν στὴν εἴσοδον τοῦ Πραιτωρίου
 (τοῦ Διοικητηρίου, ποῦ ἦταν καὶ κατοικία
 τοῦ Πιλάτου). Στέλνουν μέσα τοὺς στρατιῶτες μὲ τὸν Κύριον!

1) Κι αὐτὸ τὸ εἶχε προφητέψει ὁ Ἱερεμίας: ΚΖ, 8—10

Ἄπαντοῦν οἱ Ἰουδαῖοι : Δὲν ἔχομε ἄλλο βασιλέα, παρὰ τὸν Καίσαρα. Ἄν ἀπολύσης αὐτόν, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος !

Βλέποντας ὁ Πιλάτος, πὼς τίποτε δὲν ὠφελεῖ καὶ πὼς περισσότερο θόρυβος γίνεται, καὶ μὴ θέλοντας νὰ δυσαρεστήσῃ καὶ τὸ λαό, ἐπῆρε νερὸ κι ἔπλυνε τὰ χέρια του λέγοντας :
Ὁ Χριστὸς παραδίδεται γιὰ νὰ σταυρωθῇ.
 « Εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ Δικαίου ! Σεῖς θὰ φανῆτε ἔνοχοι ! »

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι φωνάζουν : Τὸ αἷμα του ἄς εἶναι ἐπάνω στὶς κεφαλὰς τῶν δικῶν μας καὶ τῶν παιδιῶν μας !...

Ἀπόλυσε τότε ὁ Πιλάτος τὸ Βαραββᾶ, τὸ δὲ Κύριο τὸν παράδωκε, γιὰ νὰ σταυρωθῇ !...

Ἦσαν ἀκόμη οἱ πρωινὲς ὥρες τῆς Παρασκευῆς.

49. Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ

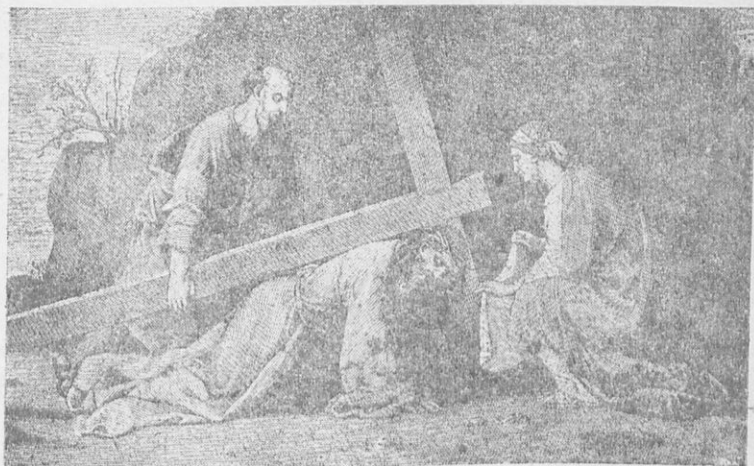
Παράλαβαν οἱ στρατιῶτες τὸ Κύριο· τὸν ἔγδυσαν τὴν κόκκινη χλαμύδα, τοῦ φόρεσαν τὰ δικά του ἐνδύματα, τὸν φόρτωσαν μὲ τὸ βαρὺ Σταυρὸ του κι... ἐπῆραν τὴν ὁδὸ γιὰ τὸ Γολγοθᾶ !... Τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς Σταυρώσεως !

Στὸ δρόμο ὁ Κύριος ἀπόκαμε ἀπὸ τὸν κόπο, κι ἔπεσε... σὰν λυπόθυμος !

Ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ κάποιος Σίμων Κυρηναῖος (ἀπὸ τὴν πόλη Κυρήνη) κι οἱ στρατιῶτες τὸν ἀγγάρεψαν νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου !

Ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι καὶ πολὺς ὄχλος Ἰουδαίων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἔκλαιαν, γιὰ τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου !... Ὁ Κύριος τὶς ἀντίκρουσε καὶ λέει : « Μὴ κλαῖτε γιὰ μέ, θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ ! Κλαῖτε γιὰ τὴν τύχη τῆ δικῆ σας καὶ τῶν τέκνων σας ! »

Τέλος ἔφτασαν στὸ λόφο Γολγοθᾶ (ἢ Κρανίου Τόπο, καθὼς τὸν ἔλεγαν) ποὺ ἐσταύρωναν τοὺς κακούργους !...

Ὁ βαρὺς Σταυρὸς στοὺς ὤμους τοῦ Ἀθῶου

Ἐκεῖ οἱ στρατιῶτες ἐσταύρωσαν τὸν Κύριο! Κι ἔστησαν τὸ Σταυρὸ του στὴ Γῆ! Τὴν ἴδια ὥρα ἐσταύρωσαν καὶ δυὸ ληστὲς κι ἔστησαν τοὺς σταυροὺς τοὺς δεξιὰ κι ἀριστερά· καὶ στὸ μέσο ἦταν ὁ Σταυρὸς μετὸν Ἰησοῦ!

Ὁ Πιλάτος ἔγραψε κι ἐπιγραφή μετὰ γράμματα Ἑβραϊκά, Ἑλληνικά καὶ Ῥωμαϊκά, ποὺ ἔλεγε : « Ἰησοῦς Ναζωραῖος βασιλεὺς Ἰουδαίων » (I.N.B.I.) κι ἔστειλε νὰ τὴν τοποθετήσουν ἐπάνω στὸ Σταυρό.

Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων δὲν τὴν ἤθελαν ἔτσι τὴν ἐπιγραφή· ἠθελαν νὰ φαίνεται ἡ ἀφορμὴ, γιὰ τὴν ὁποία τὸν ἐσταύρωσαν. Ἐπῆγαν λοιπὸν στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν : Μὴ γράφης ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ ἴδιος : « Βασιλεὺς εἶμαι τῶν Ἰουδαίων ». Ὁ Πιλάτος θυμωμένος τοὺς ἔδιωξε ! « Ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα », τοὺς λέει !

Οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριο, διαμοιράστηκαν τὰ ἐνδύματά του καὶ γιὰ τὸ χιτῶνα του ἔβαλαν κληρὸ καὶ τὸν ἔλαβε ἓνας (!).

(1) Τὸ εἶχε προφητέψει ὁ Ἡσαΐας ΚΒ' 10.

Τώρα ο Κύριος ήταν κρεμασμένος στο Σταυρό!... Γυμνός, αίματωμένος, πονεμένος!...

*‘Ο Κύριος συγχωράει
τους σταυρωτές του!...*

Κι όμως δεν εγόγγυζε! “Υψωσε τους
ὀφθαλμούς του στον Οὐρανὸ κι εἶπε:

Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δὲ γνωρίζουν τί κάνουν!...

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἦσαν ἀκόμη γύρω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, ἔλεγαν: “**Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτὸ του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσει;**” **Ἄν εἶσαι Σὺ ὁ Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ νὰ πιστέψουμε!**

Κι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστές ἐβλαστημοῦσε κι ἔλεγε: “**Ἄν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σώσε τὸν ἑαυτὸ σου κι ἐμᾶς!...**” Ὁ ἄλλος όμως τοῦ λέει: **Δὲν φοβᾶσαι τὸ Θεό;** **Κι ἐμεῖς μὲν, δίκαια ὑποφέρομε γιὰ ὅσα ἐκάμαμε. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔκαμε κανένα ἄτοπο!**” **Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν Κύριο καὶ τοῦ λέει: «Μνήσθητί μου (θυμήσου με), Κύριε, ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν σου!»** **Κι ὁ Κύριος τοῦ ἀποκρίθη: Ἄλήθεια σοῦ λέγω! σήμερον, θὰ εἶσαι μαζί μου εἰς τὸν Παράδεισον!...**

Μαζί μὲ τίς γυναῖκες, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου, ἦσαν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη κι ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ, ποὺ συνῶδευαν τὴ **Μητέρα τοῦ Κυρίου.**

Ἀντικρῶζει ὁ Κύριος σὲ μιὰ στιγμή τὴ Μητέρα του νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τὸν πόνο! Βλέπει πλησίον της καὶ τὸν ἀγαπητὸ του μαθητὴ Ἰωάννη, νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητος!... Καὶ φωνάζει ὁ Κύριος: **«Μητέρα, ἰδοὺ ὁ υἱός Σου!»** καὶ τῆς δείχνει τὸν Ἰωάννη. Καὶ τὸν Ἰωάννη λέει: **«Ἰωάννη, ἰδοὺ ἡ μητέρα σου!»** Ἀπ’ ἐκεῖνη τὴν ὥρα παρέλαβε ὁ Ἰωάννης τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου στὴν οἰκία του, σὰν δικὴ του μητέρα!

Ἦταν τώρα μεσημέρι ἀκριβῶς, τῆς Παρασκευῆς. Ὁ ἥλιος, ποὺ ἔλαμπε ψηλά στον Οὐρανὸ, ἔφριξε τώρα κι αὐτὸς κι ἔκρυσε τίς ἀχτῖνες του! Βαθὺ σκοτάδι ἔγινε... Κι ἐκράτησε τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες!...

Οἱ πόνοι τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν ἀνυπόφοροι! Σὲ μιὰ στιγμή **«Τετέλεσται!»** ἐφώνασε: **«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγ’ κατέλιπες;»** Αὐτὰ τὰ εἶπε στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα: **«Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί».** Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς

Ἰουδαίους, πού ἔμεναν ἀκόμη ἐκεῖ, ἔλεγαν μὲ περιφρόνηση: Τὸν προφήτη Ἡλία φωνάζει, γιὰ νὰ τὸν σώση!

Ἔπειτα ὁ Κύριος εἶπε: « Διψῶ! » Ἀμέσως ἓνας στρατιώτης ἔφερε *χολή καὶ ὄξος* καὶ μὲ καλάμι καὶ σπόγγο προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ στὸ στόμα τοῦ Κυρίου! Ὁ Κύριος, μόλις ἐγεύθη λίγο, δὲν ἠθέλησε! Ἔπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴ Του καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη φώναξε: « **Τετέλεσται! Πατέρα, στὰ χέρια Σου παραδίνω τὸ πνεῦμα μου!** »

Τὸ σκοτάδι ἔγινε βαθύτατο ἐκείνη τὴ στιγμὴ! Φοβερός σεισμός ἔσεισε ὅλη τὴ Γῆ! Πολλὲς καταστροφὲς ἔγιναν στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ στὴν πόλη ...

Ὁ ἐκατόνταρχος μὲ τοὺς στρατιώτες, πού φύλαγαν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἅμα τὰ εἶδε ὅλα αὐτά, ἐτρόμαξε κι εἶπε: « **Ἀλήθεια, Θεοῦ υἱὸς ἦταν αὐτός!** » Καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι, πού ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ ἐπάνω, ἐγύρισαν κατατρομαγμένοι στὴν Ἱερουσαλὴμ κι ἐχτυποῦσαν τὰ στήθη τους, γιὰ τὸ κακό, πού ἔγινε!

Ἦταν τώρα ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου θ' ἄρχιζε ἡ ἡμέρα τοῦ *Μὲ λόγῃ ἐκέντησαν τὴν πλευρά του!* **Σαββάτου.** Τὸ Σάββατο ἦταν πάντοτε ἐπίσημη ἡμέρα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Σήμερα βέβαια ἦταν κι ἡ πιὸ ἐπίσημη ἀπὸ τίς ὀκτῶ ἡμέρες τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.

Οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Πρεσβύτεροι δὲν ἤθελαν νὰ μένουν τὰ σώματα στοὺς σταυροὺς σὲ μιὰ τόσο ἐπίσημη ἡμέρα. Παρουσιάστηκαν λοιπὸν στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ διατάξῃ νὰ συντρίψουν τὰ σκελετὰ τῶν σταυρωθέντων, γιὰ ν' ἀποθάνουν τὸ συντομώτερο, καὶ νὰ κατεβάσουν τὰ πτώματα ἀπὸ τοὺς σταυροὺς. Ὁ Πιλάτος ἔστειλε μερικοὺς στρατιώτες. Ἐκεῖνοι ἐτέλεσαν τὴ διαταγὴ. Καί, τῶν μὲν δύο ληστῶν συνέτριψαν τὰ σκέλη, ἀλλὰ τὸν Κύριο δὲν τὸν ἐπέπραξαν, γιὰτὶ ἦταν νεκρός! Μόνο ἓνας στρατιώτης, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἂν πραγματικὰ ἦταν νεκρός, *ἐκέντησε μὲ τὴ λόγῃ του τὴν πλευρὰ τοῦ Ἰησοῦ*· κι ἀμέσως ἔτρεξε *αἷμα καὶ ὕδωρ* (!).

(1) Τὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τὰ γιορτάζει ἡ Ἑκ.

50. Ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ

Πρὶν τελειώσῃ ἀκόμῃ ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς, ἐπῆγε στὸν Πιλάτο ἕνας μυστικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ σεβάσμιος βουλευτὴς Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, καὶ μὲ θάρρος τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ λάβῃ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ.

«Καὶ τὸν ἐνταφίασαν. . .»

Ὁ Πιλάτος, ἀφοῦ ἐβεβαιώθῃ ἀπὸ τὸν κεντυρίωνα (λοχαγὸ τῆς φρουρᾶς), πὼς πράγματι ἀπέθανε ὁ Ἰησοῦς, ἐδώρησε τὸ σῶμα Του στὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε καθαρὰ σινδόνῃ

κλησία μας κατὰ τὴν *ὀλονυχτία* τῆς Μεγάλῃς Πέμπτης πρὸς τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Τότε ψάλλεται τὸ τροπάριον:

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλον τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγγῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμεν Σου τὰ ἴαθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν».

καὶ μύρα κι ἀρώματα καὶ με βοηθὸ ἄλλο μυστικὸ μαθητὴ, τὸ **Νικόδημο**, ἐπῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ μεγάλο του καθήκον. Κατέβασε ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τὸ **Ἅγιο Σῶμα**, τὸ ἄλειψε με τὰ μύρα καὶ με τὰ ἀρώματα καὶ τὸ ἐνταφίασε σὲ τάφο, ποῦ εἶχε σκαλισμένο στὴ ρίζα ἐνὸς βράχου γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἐπειτα προσκύνησαν τὸ Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου μαζί με τὸ Νικόδημο, ἐκύλισαν ἓνα μεγάλο λίθο κι ἔκλεισαν τὴ θύρα τοῦ Μνημείου!

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ κι ἡ Σαλώμη παρακολουθοῦσαν κι εἶδαν ποῦ ἐκήδευσαν τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Ἔλεγε ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ: «Ὅλα τελείωσαν! Κι ἦταν ἀκόμη Παρασκευὴ (!)».

Μέγα Σάββατο

51. Οἱ ἀρχιερεῖς σφραγίζουν τὸν τάφο τοῦ Κυρίου καὶ τοποθετοῦν φρουρὰ

Οἱ ἀρχιερεῖς κι οἱ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων δὲν ἐπέρασαν ἡσυχὴ νύχτα. Ἄλλῃ ἀφορμῇ ἐτάραζε τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψη τῶν κακῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν τοῦ λαοῦ!

*Μετὰ τρεῖς ἡμέρες
ἐγείρομαι.*

Καθὼς ὠρίζαν οἱ νόμοι τῶν Ρωμαίων, τὰ πτώματα ἔπρεπε ἢ νὰ μείνουν ἐπάνω σιτοῦς σταυροῦς καὶ νὰ σπαραχτοῦν ἀπὸ τὰ ὄρνια ἢ νὰ πεταχτοῦν σὲ μιὰν ἀτιμωτικὴ κοιλάδα! Τώρα τί ἔγινε; Ὁ Πιλάτος ἔδωκε τὴν ἄδεια στὸν Ἰωσήφ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν Κύριο! Θυμοῦνται οἱ κακοὶ ἀρχηγοί, πὼς ὁ Κύριος εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἔζη: «Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι!»

Πῶς νὰ ἡσυχάσουν λοιπόν;

«1) Στὴν τελετὴ τῆς Ἀποκαθηλώσεως, ποῦ γιορτάζει με μεγάλη ἐπισημότητα ἡ Ἐκκλησία τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ψάλλουν τὰ τροπάρια

«Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχρατον Σου Σῶμα, σινδόνη καθαρῇ εἰλίσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

«Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σὲ νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σινδόνη καὶ σινδόνη, Σέ, Χριστέ, ἐκήδευσε καὶ τῷ πόθῳ ἡ πείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀχρατον Σοῦ περιπτύξασθαι δμως συσταλλόμενος φόβῳ, χείρων ἀνεβόα Σοι. Δόξα τῇ συγκρατάσει Σου, Φιλάνθρωπε!»

Ἐφώτισε ἡ αὐγὴ τοῦ Σαββάτου! Τρέχουν πολὺ πρῶι στὸν Πιλάτο!

Θέλουν ν' ἀσφαλιστοῦν τώρα .. ἀπὸ τὸ νεκρὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου! Καὶ νεκρὸ τὸν τρέμουν!

Σφραγίζουν τὸν τάφο καὶ τοποθετοῦν φρουρά . . .

«Κύριε, ἐδυμηθήκαμε, λένε, πὼς ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε, ὅταν ἀκόμη

ἔξοῦσε: Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι! Δώσε λοιπὸν διαταγή, νὰ ἀσφαλιστῇ ὁ τάφος, μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας, μήπως ἔλθουν οἱ μαθητὲς του τῆ νύχτα καὶ τὸν κλέψουν καὶ εἰποῦν στὸ λαό, πὼς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! Καὶ τότε θὰ εἶναι ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη!» (1)

Ὁ Πιλάτος τοὺς ἀπαντᾷ: "Ἐχετε φρουρά, πηγαίνετε, ἀσφαλίστε, ὅπως ξέρετε.

Παίρνουν στρατιῶτες οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Πρεσβύτεροι. σπεύδουν στὸν Τάφο, σφραγίζουν τὴ θύρα τοῦ Μνημείου καὶ τοποθετοῦν φρουρά! Καὶ φεύγουν ἡσυχοί.

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα

52. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

Εἶναι τώρα βαθεῖα νύχτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ. Κοιμοῦνται οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Σοφοὶ τῶν Ἰουδαίων. Κοιμοῦνται κάπου κρυμμένοι κι οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, φοβισμένοι καὶ θλιμμένοι.

Καὶ μόνο τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου κι ἡ Σαλώμη ἀποφασίζουν νὰ φτάσουν ὡς τὸν Τάφο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ Νεκρὸ μὲ μύρα, καθὼς συνήθιζαν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι τὴν τρίτη ἡμέρα (2).

1) Ἦθελαν δῆθεν νὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὶς πλάνες το λαό. Πρῶτη πλάνη θὰ ἦταν, πὼς τὸν ἐπίστεψε ὁ λαὸς γιὰ Μεσσία καὶ δευτέρη νὰ πιστέψῃ τώρα, πὼς Ἀνέστη!

2) Τρεῖς ἡμέρες: Οἱ Ἰουδαῖοι ὑπολόγιζαν τὸ ἡμερονύκτιο ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου μᾶς ἡμέρας ὡς τὴ δύση τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη τὴν τρίτη ἡμέρα: Ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως (Μεσημβρία Παρασκευῆς) ὡς τὴ δύση τῆς Παρασκευῆς εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα. Ἀπὸ ἡ δύση τῆς Παρασκευῆς ὡς τὴ δύση τοῦ Σαββάτου, εἶναι ἡ δεύτερη

Ἀγόρασαν μύρα κι ἀρώματα καὶ ξεκίνησαν νωρίς, πρὶν ἀκόμα ἀποχωριστῆ ἡ νύχτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα!

Μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου βρέθηκαν ἐκεῖ. Σ' ὄλο τὸ δρόμο συλλογίζονται: Ποιὸς θὰ μᾶς ἀποκυλίσει τὸ λίθο ἀπὸ τῆ θύρα τοῦ Μνημείου; Κι ἦταν τόσο μεγάλος! Κι ἦταν τόσο βαρὺς!

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔφτασαν κι ἀντίκρυσαν τὸ Μνημεῖο! Καί... τί βλέπουν! Ὁ λίθος εἶναι ἀποκυλισμένος ἀπὸ τῆ θύρα! Οἱ στρατιῶτες κάθονται, σὰν ἀπολιθωμένοι!... Καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τὶς ρωτήσουν ποῦ πηγαίνουν!

Μπαίνουν στὸ μνημεῖο!... Ὁ Τάφος εἶναι ἀνοιχτός... καὶ Νεκρὸς δὲν ὑπάρχει μέσα! Μόνο Ἄνεστη! Δὲν εἶναι ἐδῶ! ἓνα νεανίσκο, ἓναν Ἄγγελο, βλέπουν νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ Τάφου καὶ τὸν ἀκοῦνε νὰ

« Ἄνεστη. Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἴδετε ὁ τόπος, ποῦ τὸν εἶχαν βάλει... »

τοὺς λέει: « Μὴ φοβεῖσθε! Τὸν Ἰησοῦ ζητεῖτε τὸ Ναζωραῖο, ἡμέρα. Κι ἀπὸ τῆ δύση τοῦ Σαββάτου ἀρχίζει ἡ τρίτη ἡμέρα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας Ἄνεστη ὁ Κύριος!

τὸν ἐσταυρωμένο; Ἄνέστη! Δὲν εἶναι ἐδῶ! Ἰδέτε ὁ τόπος, ποῦ τὸν εἶχαν βάλει! Πηγαίνετε καὶ πέστε το στοὺς μαθητὲς του, πῶς Ἄνέστη καὶ πῶς θὰ τοὺς περιμένῃ στὴ Γαλιλαία! Ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδοῦν, καθὼς τοὺς εἶπε».

Ἐβγῆκαν οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸ μνημεῖο κι ἔτρεχαν μὲ φόβο καὶ μὲ χαρὰ, νὰ βροῦν τοὺς φοβισμένους καὶ λυπημένους Μαθητὲς καὶ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὴ μεγάλη εἶδηση!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς, ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης, σπεύδουν στὸ Μνημεῖο. Ἀκολουθοῦν κι οἱ τρεῖς γυναῖκες. Ὁ Ἄγγελος τοὺς δίνει τὴν ἴδια πληροφορία: Ἄνέστη! Δὲν εἶναι ἐδῶ! καὶ φεύγουν οἱ δύο μαθητὲς. Ἀκολουθοῦν κι οἱ γυναῖκες ἀργά... ἀργά... Καὶ μόνο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ μένει λίγο πιὸ πίσω καὶ κλαίει... κλαίει... Ἄξαφνα βλέπει κάποιον πλησίον της, ποῦ τὸν νομίζει γιὰ κηπουρό, κι ἀκούει νὰ τὴ ρωτᾷ: «Γυναίκα, γιατί κλαῖς; Τί ζητᾷς;»—Κλαίω, ἀπαντᾷ ἡ Μαρία, γιατί ἐσήκωσαν τὸν Κύριό μου καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ τὸν ἔβαλαν!...— «Μαρία!» ἀκούει... κι ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου, τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ! καὶ... τὸν βλέπει ὁλόσωμο!— «Διδάσκαλέ μου», φωνάζει ἡ Μαρία καὶ ρίχνεται νὰ πέσῃ στὰ πόδια του νὰ τὸν προσκυνήσῃ! «Ὁχι! Ὁχι!, λέει ὁ Κύριος. Μὴ μὲ ἐγγίξεις! Πήγαινε στοὺς μαθητὲς μου κι ἀνάγγειλέ τους τὴν εὐχάριστη εἶδηση!»—Κι ἔγινε ἄφαντος... ὁ Κύριος!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Ἱερουσαλὴμ ἦταν καταπλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν εἶδηση; «Ὁ Χριστὸς Ἄνέστη!». Οἱ στρατιῶτες τῆς κουστωδίας, ποῦ φρουροῦσε τὸν Τάφο, κατέβηκαν κατατρομαγμένοι κι ἀνάγγειλαν σ' ὅλη τὴν πόλη, πῶς: «Τὴ νύχτα ἔγινε σεισμὸς δυνατὸς κι Ἄγγελος Κυρίου, ἀποκύλισε τὸ λίθο κι ὁ Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ ἐμεῖς, ἔλεγαν, ἀπὸ τὸν τρόμο μας ἐπέσαμε, σὰν νεκροί!...»

Οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Γραμματεῖς εἶναι ἔξω φρενῶν. Πῶς νὰ συγκρατήσουν τὴν εἶδηση; Πῶς νὰ κλείσουν τὰ μύρια στόματα, ποῦ ἄλλα ψιθυρίζουν κι ἄλλα φωνάζουν: «Ὁ Χριστὸς

Ἄνέστη!»

Ἡδραν τὴ λύση!... Ἐκάλεσαν τοὺς στρατιῶτες· τοὺς ἐγέ-

μισαν τὰ θυλάκια μὲ ἀργύρια καὶ τοὺς λένε: **Νὰ εἰπῆτε...**
 πῶς τῇ νύχτᾳ σᾶς ἔπιασε ὕπνος καὶ οἱ μαθητῆς του ἦρθαν καὶ
 ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ!...

Χριστὸς Ἀνάστη!...

Τὸ δέχτηκαν αὐτὸ οἱ στρατιῶτες... λέγοντας: **Κι ἂν**
 ἀκουσῇ αὐτὸς ὁ λόγος;— Μὴ φοβεῖσθε, τοὺς ἀπαντοῦν

ἐκείνοι. «Ἐμεῖς θὰ πείσωμε τὸν Ἡγεμόνα, νὰ σᾶς ἀφήκη ἀνενόχλητους!»

Κι ἔφυγαν οἱ στρατιῶτες κι εἶπαν κάπου αὐτὰ τὰ λόγια... καὶ τὰ κυκλοφόρησαν οἱ Ἀρχιερεῖς κι οἱ Γραμματεῖς... καὶ τὰ πιστεύουν οἱ Ἰουδαῖοι!...

Τὰ πιστεύουν αὐτοί... Ὅμως τὰ ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν κατασπάζονται σήμερα μεταξύ τους μὲ τό:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος!»

53. Ὁ Ἰησοῦς φανερόνεται στοὺς μαθητές του

Τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς δυὸ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου ξεκίνησαν γιὰ τοὺς Ἐμμαοὺς (1).
 α'. Ὁ Κύριος φανερόνεται
 σὲ δυὸ πιστοὺς του. Στὸ δρόμο, καθὼς ἦταν φυσικό, ἐμιλοῦσαν γιὰ τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν! Καθὼς ἐπροχωροῦσαν, τοὺς ἔφτασε κι ἐβάδιζε μαζί τους τρίτος ἄνθρωπος, ἄγνωστος σ' αὐτοὺς. Ἐπῆρε κι αὐτὸς μέρος στὴ συζήτηση κι ἔδειχνε, πὼς δὲν εἶχε εἶδηση γιὰ τὰ γεγονότα. Περύεργο, τοῦ λένε οἱ ἄλλοι δυό! Ὁ ἕνας μάλιστα, ὁ Κλέοπας (2), τοῦ λέει: Μόνο σὺ θὰ εἶσαι, πού κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ δὲν ἔμαθες τίποτε, ἀπὸ ὅσα γίνηκαν!

Ὁ τρίτος ἐρωτοῦσε μὲ ἐπιμονή: Τί; Τί εἶναι; Τί συνέβη; Κι ἄρχισαν οἱ δύο νὰ διηγοῦνται ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὰ Πάθη καὶ τίς πληροφορίες γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἐπῆρε κι ὁ ἄγνωστος τὸ λόγο κι ἄρχισε νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ ὅλα, ὅσα ἦσαν γραμμένα γιὰ Ἐκεῖνον στὰ βιβλία τῶν Γραφῶν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσῆ, ὡς τοὺς τελευταίους Προφῆτες!

Τοὺς εὐχαρίστησαν καὶ τοὺς ἔδωκαν θάρρος κι ἐλπίδες ὅλα, ὅσα τοὺς ἀνάπτυξε ὁ ἄγνωστος συνοδοιπόρος τους. Στὸ μεταξύ ἔφτασαν στοὺς Ἐμμαοὺς. Ὁ ἄγνωστος τοὺς εὐχαρί-

1) Ἐμμαοί: χωριὸ 11 χιλιόμετρα Β. τῆς Ἱερουσαλήμ. (*Ἐχει καὶ θερμὲς πηγές).

2) Βλ. Λουκᾶ ΚΔ. 18.

στησε για τή συντροφιά τους και ήθελε νά φύγη, γιατί, καθώς ἔλεγε, ἐπρόκειτο νά προχωρήσῃ μακρύτερα. Οἱ δύο ἐπίμεναν νά μείνῃ μαζί τους στή φιλική τους κατοικία, γιατί ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Ὁ ἄγνωστος ὑποχώρησε κι ἔμεινε.

Ὅταν ἐκάθισαν στοῦ δεῖπνο, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτο .. τὸν εὐλόγησε. . . τὸν ἔκοψε καὶ τὸν διαμοίραζε σ' αὐτούς! Ἐκεῖνοι τότε ἄνοιξαν τὰ μάτια τους. . . κι ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο! Μὰ στή στιγμή ὁ Κύριος ἔγινε ἄφαντος!

Κι ἔλεγαν οἱ δύο : Ἄλήθεια, δὲν αἰσθανόταν ἡ καρδιά μας ὑπερβολικὴ ἀγαλλίαση, καθὼς μᾶς ἐμίλουσε στοῦ δρόμο, καὶ καθὼς μᾶς ἐρμήνευε τὶς Γραφές;

Ἀμέσως ἐγύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ κι ἤθραν τοὺς ἔνδεκα μαθητές. Ἐκεῖνοι τοὺς λένε πρῶτοι: Ὁ Κύριος ἀνέστη! Ἄλλὰ δὲν τοὺς ἄφηκαν οἱ δύο νά προχωρήσουν καὶ τοὺς διηγήθηκαν ὅ,τι τοὺς συνέβη στοῦ ταξίδι τους.

Ἐτέλειωσαν οἱ δύο τὴν ἀφήγησή τους καὶ νά! . . . ἔξαφνα ὁ Κύριος ἐστάθη στοῦ μέσο! «Εἰρήνη ὑμῖν!»
β' Εἰρήνη ὑμῖν! - τοὺς λέει! Ἐκεῖνοι φοβήθηκαν! Ἐνόμισαν, πὼς ἔβλεπαν φάντασμα!

Γιατί εἶστε ταραγμένοι; τοὺς λέει ὁ Κύριος! Τί εἶναι αὐτά, πὸς σκέπτεσθε; Ἰδέτε τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς πόδας μου! Ἰδέτε τὴν πλευρά μου! Οἱ μαθητές ἀπὸ τὸ φόβο. . . κι ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. . . ἐδυσπιστοῦσαν ἀκόμη. . . Ἐχετε τίποτε φαγώσιμο; τοὺς ρωτᾷ ὁ Κύριος. Ἐκεῖνοι ἐπρόσφεραν μέρος ἀπὸ ψητὸ ψάρι καὶ κηρήθρα ἀπὸ μελίτσια. Κι ἔφαγε ἐνώπιό τους ὁ Κύριος! Ἐπειτα τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε : «Καθὼς ἀπέστειλε ἐμέ ὁ Πατήρ μου κι ἐγὼ ἀποστέλλω σᾶς. Πηγαίνετε! Διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη!»

Τοὺς ἐφύσησε στοῦ πρόσωπο καὶ τοὺς εἶπε : «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο. Ὅσων συγχωρήσετε τὶς ἁμαρτίες, θὰ εἶναι συγχωρημένες. Ὅσων δὲν τὶς συγχωρήσετε θὰ εἶναι ἀσυγχώρητες!»

Καὶ πάλιν εἶπε : «Εἰρήνη ὑμῖν!» κι ἔγινε ἄφαντος!

Κυριακή τοῦ Θωμᾶ

54. Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς γίνεται πιστός

Ὁ Θωμᾶς, ποῦ λεγόταν καὶ Δίδυμος, ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου, δὲν ἔτυχε νὰ εἶναι παρὼν τῆ στιγμῆ, ποῦ παρουσιάστη ὁ Κύριος. Ὅταν ἦλθε, ἔλεγαν σ' αὐτὸν οἱ δέκα μὲ ἀσυγκράτητη χαρὰ: «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον!» (εἶδαμε τὸν Κύριο! εἶδαμε τὸν Κύριο!) Ἄλλὰ ὁ Θωμᾶς εἶπε: «Ἄν δὲν ἰδῶ στὰς χεῖρας Του τὴν τρύπα τῶν καρφιῶν, ἂν δὲ θέσω τὸ δάκτυλό μου στὴν τρύπα τῶν καρφιῶν κι ἂν δὲ βάλω τὴ χεῖρα μου στὴν πλευρά του, δὲ θὰ πιστέψω!...»

Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἦσαν πάλι συγκεντρωμένοι στὸ ἴδιο μέρος· κι ὁ Θωμᾶς ἦταν μαζί τους. Τότε πάλι ἔξαφνα ἐστάθη στὸ μέσο τους ὁ Κύριος κι εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν!» Στρέφεται ἔπειτα στὸ Θωμᾶ καὶ τοῦ λέει: «Ἐλα, Θωμᾶ! Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ καὶ ἰδὲς τὰς χεῖρας μου! Καὶ φέρε τὴ χεῖρα σου καὶ βάλε τὴν στὴν πλευρά μου! Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός!»

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!» ξεφώνησε μὲ χαρὰ ὁ Θωμᾶς κι ἐρρίχθη στὰ πόδια τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ! Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Θωμᾶ, ἐπειδὴ μὲ εἶδες ἐπίστεψες; Εὐτυχισμένοι, ὅσοι πίστεψαν, χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν!»

55. Ἡ ἀνήληψη τοῦ Χριστοῦ

Σαράντα ἡμέρες, μετὰ τὴν Ἀνάσταση, ἔμεινε ἀκόμη στὴ Γῆ ὁ Κύριος. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πολλὰς φορές παρουσιαζόταν στοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἔδινε συμβουλὲς κι ὁδηγίες γιὰ τὸ ἔργο τους. Πρὸ παντὸς καὶ πάντοτε τοὺς ἔλεγε νὰ ἔχουν ὑπομονὴ κι ἀγάπη. Τοὺς ἐβεβαίωνε, πῶς, κι ἂν δὲν τὸν βλέπουν ἀνάμεσά τους, νὰ γνωρίζουν καλά, πῶς πάντοτε θὰ βρίσκεται πλησίον τους καὶ θὰ τοὺς δίνη δύναμη καὶ θάρρος.

Τὴν τελευταία ἡμέρα παράλαβε τοὺς μαθητὲς του, κι ἀνέβη στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκε τὶς τελευταῖες συμβουλές· τοὺς ἔκαμε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, καὶ τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, παρὰ νὰ περιμένουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ θὰ τοὺς ἔδινε δύναμη καὶ θὰ τοὺς ἐφώτιζε στὸ ἔργο τους.

Ἔπειτα ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε. Τὴ στιγμή ἐκείνη σύννεφο ὀλόλαμπρο καὶ φωτοβόλο τὸν ἀνάλαβε καὶ τὸν ἔφερε στὰ δεξιά τοῦ Πατέρα του καὶ Πατέρα καὶ Θεοῦ ὄλων μας. Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς!...

Οἱ μαθητὲς ἀτένιζαν στὸν Οὐρανὸ μὲ θαυμασμὸ καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν Ἀνάληψη μὲ ἐκπληξη! Ἐσύρονταν κι αὐτοὶ ὡς ἐκεῖ μὲ τὸ νοῦ καὶ μὲ τὴν καρδιά. Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδαν ἐνώπιό τους δύο ἄνδρες, ὀλόλευκα ντυμένους, λαμπροὺς καὶ φωτεινοὺς, ποῦ τοὺς εἶπαν :

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεστε καὶ βλέπετε μὲ προσοχὴ στὸν Οὐρανὸ! Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ποῦ τὸν βλέπετε ν' ἀνεβαίνει στὸν Οὐρανὸ, αὐτὸς θὰ ἔρθῃ καὶ πάλι στὴ Γῆ μὲ Δόξα!...»

Οἱ μαθητὲς προσκύνησαν καὶ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ. Τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου τὴν γιορτάζουμε σαράντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα (ἡμέρα Πέμπτη) καὶ ψάλλομε τὸ τροπάριο :

Ἄνεληφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου!...

56. Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ

Λίγον καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος του, ὁ Κύριος συχνὰ ἐμιλοῦσε στοὺς Μαθητὲς του, γιὰ ὅσα ἐμελλε *Μεταμορφώθῃ!*... λε νὰ ὑποφέρῃ.

Κάποτε, παράλαβε τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη κι ἀνέβη στὸ ὄρατο καὶ θαυμάσιο ὄρος **Θαβώρ**, γιὰ νὰ

προσευχηθῆ. Ἐκεῖ, ἔμπρὸς σ' αὐτούς. μετεμορφώθη! Τὸ Ἅγιο Πρόσωπό Του ἔλαμψε, σὰν τὸν ἥλιο. Τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκά, σὰν τὸ φῶς!

Παρουσιάσθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας . . .

Παρουσιάστηκαν τότε στὰ δεξιὰ καὶ στὰ ἀριστερά του ὁ Μωϋσῆς κι ὁ Ἡλίας καὶ συνομιλοῦσαν μαζί Του.

Τότε ἤρθε στὸ νοῦ τοῦ Πέτρου, νὰ πείσῃ τὸν Κύριο νὰ μείνουν ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀποφύγη τοὺς κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ λέει: «Κύριε, θέλεις νὰ κάμωμε τρεῖς σκηνές; Μία γιὰ Σέ, γιὰ τὸ Μωϋσῆ μία καὶ γιὰ τὸν Ἡλία μία;»

Κι ἐνῶ ἐμιλοῦσε ἀκόμη ὁ Πέτρος, μιὰ φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸ θεσπέσιο ἐκεῖνο ὄραμα κι ἀκούστη ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός! Αὐτὸν νὰ ἀκούετε!»

Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τοὺς τρεῖς μαθητές· ἔπεσαν στὴ γῆ κι ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπό τους μὲ τὰ χέρια τους.

Σὲ λίγο τοὺς ἐπλησίασε ὁ Κύριος, τοὺς ἄγγιξε καὶ τοὺς

λέει: **Σηκωθήτε καὶ μὴ φοβεῖσθε...** Οἱ μαθητὲς ἄνοιξαν τὰ μάτια τοὺς καὶ δὲν εἶδαν κανέναν ἄλλο, παρὰ τὸν Ἰησοῦ μόνο.

Κι ἐνῶ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ Θαβώρ, τοὺς ἐσύστησε ὁ Κύριος, νὰ μὴν εἰποῦν σὲ κανένα τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἶδαν, προτοῦ ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν!

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ **Μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρος** στὶς 6 Αὐγούστου (1).

1) Τότε ψάλλεται τὸ τροπάριο:

« Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ, ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύνατο. Δάμνον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ αἰδίων. Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι! »

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ σύντομη αὐτὴ περίληψη τῆς Γεννήσεως, τῆς ἀνατροφῆς τῶν θαυμάτων, τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν Θείων Παθῶν τοῦ Θεανθρώπου πρέπει νὰ μᾶς γίνῃ πραγματικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴ ζωὴ μας.

Πρὸ παντός, ἄς μὴ λησμονῶμεν τὸ «**Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, σὰν τὸν ἑαυτὸν σου**» ἂν θέλωμε νὰ εὐτυχίσωμεν ἐπὶ τῆς Γῆς.

Χ. Δημητρακόπουλος

ΣΥΝΤΟΜΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΗΣ

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι στὰ Δ. τῆς Ἀσίας καὶ βρέχεται ἀπὸ τὴν Μεσόγειο Θάλασσα.

Ἰονομάσθη Γῆ Ἑβραίων, Γῆ Ἰσραήλ, Γῆ Ἐπαγγελίας, Γῆ Ἰούδα, Γῆ Ἰεχωβά (Γῆ Θεοῦ), Ἁγία Γῆ. Εἶναι ἡ Χώρα, στὴν ὁποία ἀναφέρονται τὰ γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Φυσικὴ κατάσταση τῆς Παλαιστίνης

Ὅρη: Ὁ Λίβανος (ὕψος 3.000 μ.). Χωρίζεται εἰς δύο: Λίβανος — Ἀντιλίβανος. Ὁ Κάρμελος ἢ Κάρμηλος (ὕψος 1300 μ.). Τὸ Θαβώρ (ὕψος 707 μ.). Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ ὄρος Ἐρμών, τὸ ὄρος Σολομών, λόφος Γολγοθα, λόφος Σιών.

Πεδιάδες: Τοῦ Ἰορδάνου, ἡ Μωάβ, ἡ Χεβρών.

Φάραγγες: Ἐλὼν καὶ Γαβαὼν.

Ἐρημοί: Ἰούδα καὶ Ἰεριχώ.

Ποταμοί: Ἰορδάνης (320 χιλιόμετρα μῆκος, μὲ πολλοὺς ἐλιγμοὺς καὶ 27 καταρράκτες). Χείμαρρος τῶν Κέδρων.

Λίμναι: Τῆς Γαλιλαίας (μῆκος 25 χλμ., πλ. 10 χλμ., 200 μ. χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης). Λέγεται καὶ Θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, Λίμνη Γεννησαρέτ, Θάλασσα Τιβεριάδος. Ἐπειτα ἡ Ἀσφαλτίτις Λίμνη ἢ Νεκρὰ Θάλασσα (μῆκ. 50 χλμ., πλ. 13 χιλιόμετρα).

Κλίμα: εὐκρατο, ὑγιεινό.

Προϊόντα: δημητριακὰ, οἶνος, σῦκα, ἔλαιον, κτηνοτροφικά.

Κάτοικοι: ἡσυχοὶ καὶ ἀγαθοί.

Πολιτικὴ διαίρεση

α') Κατὰ τοὺς χρόνους, τῆς Π. Διαθήκης ἦταν χωρισμένη ἐν 12 περιφέρειαις γιὰ τὶς 12 φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

β') Μετά τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ἐχωρίσθη τὸ Βασίλειο τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ Βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ.

γ') Στους χρόνους τοῦ Χριστοῦ ἀνήκε στους Ρωμαίους καὶ ἦταν χωρισμένη σὲ τέσσαρες ἐπαρχίες: Γαλιλαία, Σαμάρεια, Ἰουδαία, Περαιά.

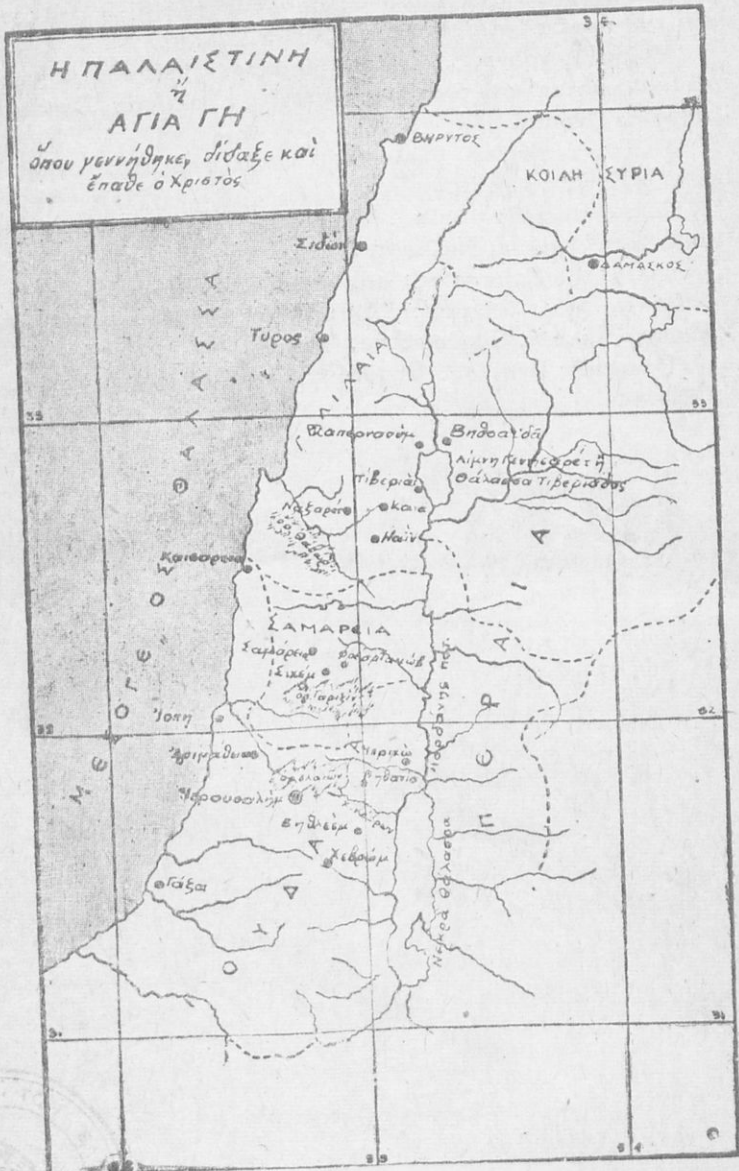
δ') Τὸ μεγαλύτερο μέρος της σήμερα ἀπαρτίζει τὸ νεοσηστατο «Κράτος τοῦ Ἰσραήλ».

Πόλεις τῆς Γαλιλαίας: Βησθαϊδά, Γεννησαρέτ, Θέσβη, Κανά, Καπερναούμ, Ναζαρέτ, Ναϊν.

Πόλεις τῆς Σαμαρείας: Σαμάρεια, Σεβάστεια, Σιχάρ.

Πόλεις τῆς Ἰουδαίας: Ἄριμαθαία, Βηθλεέμ, Βηθανία, Γαβαών, Ἐμμαοί, Ἱερουσαλήμ, Ἱεριχώ.

Πόλεις τῆς Περαιάς: Βησθαϊδά, (πατρὶς Ἀνδρέου, Πέτρου καὶ Φιλίππου).

0020560987

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

Νέα Βοηθητικά Βιβλία

Α. 'Αλοΐζου - Γ. Σακκά

Παλιά Διαθήκη	Γ'	τάξεως
Καινή Διαθήκη	Δ'	"
'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'	"
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'	"

Α. 'Αλοΐζου

'Ελληνική 'Ιστορία	Γ'	"
'Αρχαία 'Ελλάδα	Δ'	"
Βυζαντινή 'Ιστορία	Ε'	"
Νεώτερη 'Ελλάδα	ΣΤ'	"
Γεωγραφία 'Ελλάδος	Δ'	"
Γεωγραφία 'Ηπειρών	Ε'	"
Γεωγραφία Εσθίας	ΣΤ'	"
Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'	"
Γραμμ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'	"
Ζωολογία	Γ'-Δ'	"
Ζωολογία	Ε'-ΣΤ'	"
Φυτολογία	Γ'-Δ'	"
Φυτολογία	Ε'	"
Φυτολογία	ΣΤ'	"
Φυτολογία	Ε'-ΣΤ'	"
Φυσική 'Ιστορία	Γ'	"
Φυσική 'Ιστορία	Δ'	"
Φυσική 'Ιστορία	Ε'	"
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'	"
Πειραματική	Ε'	"
Πειραματική	ΣΤ'	"
Χημεία	Ε'	"
Χημεία	Ε'-ΣΤ'	"
Πειραματική και Χημεία	Ε'	"
Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'-Δ'	"
Γεωμετρία	Ε'-ΣΤ'	"

Σ. 'Αλοΐζου - Γ. Σακκά

Γεωγραφία Στερεάς 'Ελλάδος	Γ'	"
Γεωγραφία Πελοποννήσου	Γ'	"
Γεωγραφία Μακεδονίας	Γ'	"

Μ. Δευδάκη - Σ. 'Αλοΐζου

Παλιά Διαθήκη	Γ'	"
Καινή Διαθήκη	Δ'	"
'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'	"
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	ΣΤ'	"
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'-ΣΤ'	"
Γεωμετρία	Ε'-ΣΤ'	"

Ε. Χατζηγιάννη - Σ. 'Αλοΐζου

Μαθηματ. Χημείας	Ε'	"
Μαθηματ. Χημείας	ΣΤ'	"
Μαθηματ. Χημείας	Ε'-ΣΤ'	"

Γ. Σακκά

Μυθικά Χρόνια	Γ'	"
'Ιστορικά Χρόνια	Δ'	"
Βυζαντινά Χρόνια	Ε'	"
Νεώτερα Χρόνια	ΣΤ'	"
Γεωγραφία 'Ηπειρών	Ε'	"
Γεωγραφία Εσθίας	ΣΤ'	"
Γεωμετρία	Ε'	"
Στοιχειώδη	ΣΤ'	"

Σακκά - Πελλάνη - Σηροτύρη

Φυσική 'Ιστορία	Ε'	"
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'	"

Κ. Στεργιοπούλου - Γ. Σακκά

'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ' τάξεως
'Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'
'Αριθμητική & Προβλήματα	Ε'
'Αριθμητική & Προβλήματα	ΣΤ'
Φυσ. Πειραματική	Ε'-ΣΤ'
Χημεία	Ε'-ΣΤ'
Πειραματική και Χημεία	Ε'
Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'

Β. Παπαγεωργίου - Γ. Σακκά

Γεωγραφία 'Ελλάδος	Γ'-Δ'
Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'
Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'

Α. Γ. Καλογερού

Παλιά Διαθήκη	Γ'
Καινή Διαθήκη	Δ'
'Εκκλησιαστική 'Ιστορία	Ε'
Λειτουργική & Κατήχηση	ΣΤ'

Χ. Δημητρακοπούλου

Ποιήματα & Προσευχές	Α'-ΣΤ'
Παλιά Διαθήκη	Γ'
Καινή Διαθήκη	Δ'
'Εκκλησιαστική 'Ιστορία	Ε'
Λειτουργική & Κατήχηση	ΣΤ'
Ευαγγελικά Περιόχαι	Ε'-ΣΤ'

Δ. Ζήση

Γραμματική της Νεοελληνικής Γλώσσας	Γ'-Δ'
-------------------------------------	-------

Σ. Παπαδάκη - Χ. Πάτον

Πατριδογνωσία	Α'
Πατριδογνωσία	Β'
Πατριδογνωσία	Γ'

Α. Βογιατζή

Δηγήσεις για τους Θεούς και 'Ηρώες	Γ'
Οι 'Αρχαίοι 'Ελληνες	Δ'
Ε. Καλλιτάκη	
Γεωγραφία Κρήτης	Γ'-Δ'

Φ. Κοκκινιάκη - Ε. Καλλιτάκη

Καινή Διαθήκη	Δ'
'Ιστ. 'Αρχ. 'Ελλάδας	Δ'

Πάτον - Πλέσσα

Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'-ΣΤ'
-----------------------	--------

Χ. Κακουλάκη

Ζωολογία	Γ'-Δ'
Ζωολογία	Ε'-ΣΤ'
Φυτολογία	Ε'-ΣΤ'
Φυσική 'Ιστορία	Ε'
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'

Ν. 'Αρπατζέγλου

Θεοί και 'Ηρώες	Γ'
Καινή Διαθήκη	Δ'

Στρατή Παπαδάκη

Γραμματική Δημοτικής	Γ'-Δ'
----------------------	-------

'Αρσινόης Ταμπάκοβου

Γραμματική Δημοτικής	Δ'-ΣΤ'
----------------------	--------

Π. Βαβουλέ

Για να μάθεις 'Ορθογραφία. (Γραμματ. Δημοτικής)	Δ'-ΣΤ'
---	--------

ΕΚΤΥΠ. "Ο. ΠΑΠΑΧΡΥΣΤΑΚΟΥ."